

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NAUGHTY

BOSS

He
definitely
wasn't
supposed
to get that

NERV' LOPA T//-/6S 6

L/SA TOOL Y' BEB

ÇOK SATAN YAZAR

WH TNEY G

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**Yaramaz
Patron
Whitney G.**

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Whitney G.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber'e ait

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası	
Yaramaz Patron	
PATRON E- POSTALAR	
BİR YIL SONRA...	
ASISTAN ASISTAN	
PATRON	
PATRON E- POSTALAR	
ASISTAN E- POSTALAR	
ASISTAN	
ASISTAN	
PATRON	
ASISTAN E- POSTALAR	
PATRON	
PATRON	
ASISTAN E- POSTALAR	
ASISTAN	
E-POSTALAR (Yani, "Son")	
Okuyucuya Bir Mektup	
Makul Şüphe Sözleşmesine Kısa	
Bir Bakış (n.):	
Yalancı şahitlik (n.):	
Ayrıca Whitney G.	

Nicole London için.

Bu, her gün korkunç işinde çalışırken bana gönderdiğin sonu gelmeyen e-postalar için.

Dürüstçe söyleyebilirim ki işinizden (ve patronunuzdan) sizden daha çok nefret ediyorum.

Yaramaz Patron

O e-postayı kesinlikle almaması gerekiyordu.

Konu: Patronum.

Bugün patronumdan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Seksi olsun ya da olmasın, bu kendini beğenmiş, kibirli, PİSLİK, kapıdan girer girmez kuru temizlemesini almamı istedi. *Sonra* Jaguar'ını şehrin on mil dışındaki bir oto yıkamacıya götürmem gerektiğini söyledi, ancak bunu yapmak için bitmek bilmeyen bir kuyrukta beklemem gerektiği bir tür sınırlı, yüz dolarlık saat.

İki ay sonra ona şirketinden ayrıldığımı ve kışımı öpebileceğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. ÖP. BENİM. KIÇIMI.

Beni "mükemmellik ağzıyla" öpmesi ya da beni masamın üzerine eğip sikiyle doldurmasıyla ilgili tüm o eski fanteziler çoktan sona erdi. BITTİ.

Kankan,

Mya

Not: Lütfen bana gününüzün benimkinden daha iyi geçtiğini söyleyin...

Konu: Re: Patronum.

Hayır, bugün bana patronunuzdan nefret ettiğinizi söylemediniz ama bu e-postayı doğrudan bana gönderdiğinizize göre *artık* biliyorum...

Evet, o gün işe gelir gelmez senden kuru temizlememi almanı istedim. (*Nerede?*) Ve Jaguar'ımı araba yıkamaya götürmeni ve **bin** dolarlık saatimi almanı söyledim. (Beş dakikanı ayırdığın için teşekkür ederim. İki saatte halledilebilecek bir şeyi yapmak için saatler).

Bana istifa ettiğini söylediğinde yüzümdeki ifadeyi görmek için iki ay beklemene gerek yok. Şu anda ofisinin önünde duruyorum. (*Kapıyı aç.*)

"Fantezileriniz" hakkında yorum yapmayacağım, ancak "çoktan bitmiş" olduklarından şüpheliyim.

Patronun,
Michael

Not: Evet. Benim günüm kesinlikle seninkinden *çok* daha iyi geçiyor.

PATRON

Michael

Manhattan, New York

Yüzüm en son bir magazin gazetesinin ön sayfasında yer aldığında, başlık en azından bir nebze doğruydu. Şu anda bakmakta olduğum şey, benimki gibi skandal ve seks dolu bir üne sahip biri için bile abartılı olmanın ötesindeydi.

Leighton Yayıncılık'ın Playboy CEO'su Balkonda Saatlerce Yüksek Sesle Seks Yaptıktan Sonra Kadını Otel Lobisinde Ağlarken Bıraktı

The National Enquirer'ın sayfalarını çevirdim, gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direnirken sözde "güvenilir kaynaktan" gelen ayrıntıları gözden geçirdim. Onlara göre, bu kadınla bir otelin çatı katında seks yapmış ve başka biriyle seks yapabilmek için onu dışarı çıkarmıştım. Ve bu saçma hikayeyi uydurduğu belli olan kadına göre, ona söylediğim sözler aynen şöyleydi: "Amını sikmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi başkasınınkini sikme zamanı. Kendini görebilirsin dışarı."

Aynı kadının kısa bir süre önce bir hırsızlık davasında büyük jüriye yalan söylemekten hüküm giydiği gerçeğinden hiç bahsedilmiyordu, ancak magazin basını hiçbir zaman gerçekle ilgilenmedi. Onlar sadece gazete satmak istiyorlardı.

Yazının tamamını bir tepki vermeden geçmeyi başardım, ancak son satırda gülmekten kendimi alamadım: *Dedikodular şimdi de*

*'yaramaz' CEO haftanın her günü için iki farklı kadınla seks yapıyor.
Görünüşe göre seks hayatı için özel bir program tutuyor.*

Başımı salladım.

Haftanın her günü için farklı bir kadın...

Gazeteyi çöpe atarken, bu hafta görüşmeyi planladığım kadınlara genel bir mesaj göndermeyi hatırladım. Salı günü Lisa, Çarşamba günü Mariah, Perşembe günü Hannah ve Cuma günü Tiffany vardı.

Michael: Bu hafta seni görmek için sabırsızlanıyorum. Yanıtları peş peşe geldi.

Lisa: Sizi de görmek için sabırsızlanıyorum :)

Mariah: Seni tekrar becermek için sabırsızlanıyorum.

Hannah: Daha erken bir güne almak isterseniz bana haber verin :)

Tiffany: Her zaman :)

Saat altıdaki toplantıma birkaç dakika kala, masamın üzerine bir kutu potansiyel ön liste romanı koydum. İki fincan kahve yaptım ve yeni not defterleri açtım. Sonra sabırsızlıkla yönetici asistanımı bekledim.

Benimle buluşmak için erken gelmesinden çoktan vazgeçmişim çünkü her zaman beş dakika geç kalıyordu. Binanın tam karşısında oturuyordu ve bitmek tükenmek bilmeyen işleriyle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Neden zamanında gelemediğine dair bahaneler.

Saat altıyı on geç, ona şüpheyle yaklaşmaya karar verdim.

Saat altıyı on beş geç, onun şimdiye kadar sahip olduğum en beceriksiz asistan olduğuna dair önceki düşüncelerimin doğru olup olmadığını merak ettim ve saat yirmi

Altıyı birkaç dakika geçe pes ettim ve masasını aradım.

"Evet, Bay Leighton?" diye cevap verdi ilk zilde.

"Kış seçimlerini tartışmamız gerektiğini unuttun mu?

bugün?" diye sordum. "Her şeyin *zamanında* olması gerektiği konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun." "Oh, doğru! Çok özür dilerim! Bu raporlara yetişmem gerekiyordu ama benim yolum."

Telefonu kapattı ve birkaç dakika içinde elinde bir kutu romanla ofisime geldi. Masama koydu ve karşıma oturdu.

"Bekle." Elini kaldırdı. "Başlamadan önce sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Ya önemli bir şeyse?"

"Eğer 'kişisel' bir şeyse önemli olamaz, çünkü özel hayatım hakkında hiçbir şey bilmeye hakkınız yok."

"Gerçekten de tüm magazin dergilerinin söylediği kadar kötü müsün?" Kaşını kaldırdı. "Sürekli burada çalıştığına göre bu kadar çok kadınla yatacak zamanı nereden buluyorsun?"

Hayır dediğime yemin edebilirim.

Ona boş bir bakış attım.

"Ne tür bir adam için çalıştığımı bilmeyi hak ediyorum," dedi kollarını kavuşturarak. "Özellikle de bu adam, yanında çalışmanın ne kadar zor olduğu gerçeğini gizli tutmamı istiyorsa."

"Bana şantaj yapmakla mı tehdit ediyorsun?"

"Hayır." Gülümsedi. "Sadece seks hayatınızın basının gösterdiği kadar heyecan verici olup olmadığını gerçekten bilmek istiyorum. Aslında oldukça ateşli olduğunu düşünüyorum ve kayıt dışı olarak, eğer beni denemek istersen, cinsel ilişkiye girmeme politikasını tamamen göz ardı etmeye hazırım." Sesini alçalttı. "Yatak odasında da yaramazlık yapabilirim. Amımı yalamana izin verebilirim ve eğer istediğin buysa sonrasında beni otel lobisinde asılı bırakabilirsin."

Tanrım.

"Lütfen işe başlayabilir miyiz?" Gözlerimi devirdim. "Yarın pazarlamaya gönderebilmemiz için size verilen başlıklar hakkındaki düşüncelerinize ihtiyacım var."

"Yani hemen sonra gidebilir miyim?"

Hayır, ondan hemen sonra seni kovabilirim.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Grisham'ın son kitabı hakkında ne düşünüyorsun?" "En son neyi?"

"Son kitabı." Getirdiği kutuyu, *The Whistler*'ın gelişmiş kopyasını işaret ettim. "Bu ay okuman gereken üç hukuki gerilim kitabından biriydi."

"Ah, evet." Ciltli kitabı eline aldı ve sayfalarını çevirdi. "Çok iyi olduğunu düşünmüştüm. Çok yasal, çok *heyecan verici*."

"Lütfen bundan biraz daha açık olabilir misiniz?"

"Kitabın kapağını gerçekten çok beğendim." Parmaklarını kapağın üzerinde gezdirdi. "Beni gerçekten hikâyenin içine çekti, biliyor musun? Turuncu bir gün batımı denizine yanaşmış teknelerin görüntüsü oldukça etkileyiciydi. Bence grafik sanatçısı kesinlikle bir ödülü hak ediyor."

Sessizlik.

"Gerilim romanlarına geri döneceğiz," dedim sonunda. "Ayrıca beş aşk romanı okumanız gerekiyordu. En çok hangisini tavsiye edersiniz?"

"Şey," dedi öne doğru eğilip kendine bir fincan kahve doldururken. "Zor bir seçimdi, gerçekten zor bir seçimdi, ama... Bana verilen harika hikayeler arasında sanırım en çok sonsuza dek mutlu sonla biteni sevdim."

"Her aşk romanı sonsuza dek mutlu sonla biter Penelope." Kan basıncımın yükseldiğini hissettim. "Onu aşk romanı yapan da bu zaten."

"Gerçekten mi? Vay be. Bunu hiç bilmiyordum. Sanırım hepsini sevdim!"

Çenemi sıkarak ona baktım. İşe başladığı ilk günden beri onun beceriksiz olduğunu düşünmüştüm, "Yani siz bir edebiyat yayıncısısınız ve sadece kitap mı yayınlıyorsunuz?" dediği andan itibaren.

Neden filmler olmasın?" Ve bir şekilde, bunu görmezden gelmeyi başarmıştım. Ama *bu*? Bu saçmalıktı ve diğer başarısız ve kovulmuş asistanlarımdan çok daha kötüydü.

"Ön listedeki kitaplardan *herhangi birini* okudun mu Penelope?"

"Hayır, ama sadece kişisel olarak buna mecbur olduğumu bilmediğim için." Kahvesini höpürdeterek içti. "Yani kitaplar *okundu*, ama onları gerçekten okuması gereken kişinin ben olduğumu hiç söylemedin."

"Ne diyorsun lan sen?"

"Burada gerçekten akıllıca çalıştığımı söylüyorum. Sanal bir asistan tuttum ve hepsini okuması için ona birkaç yüz dolar ödedim. Birkaç tanesini de Facebook'ta takip ettiğim bazı kitap blogcularına gönderdim. Onlar bu okuma işini çok seviyorlar, bu yüzden muhtemelen bu ARC'leri daha da erken bitirecekler. Okumayı gerçekten sevdiklerine inanabiliyor musun?"

"Şunu doğru anlamama izin verin..." Sesimi sakın tutmaya çalıştım.

"Seni yönetici asistanım olarak işe aldım ve sen tüm işlerini başkalarına mı yaptırdın?"

"Bütün işlerim değil. Sadece yapmak istemediğim şeyler. Arada sırada beynimi tazelemek için bir iki sayfa okurum ama okumak pek bana göre değil. Ve siz bana on kitap okumam için sadece bir ay verdiniz. *On*, Bay. Leighton... Bu teknik olarak ağır işçilik ve dava açabilirim."

"Bu bir lanet-" Kendimi tuttum. "Burası bir *yayıncılık* şirketi. Kitap yayınlıyoruz ve başvurunuzda sorduğumuz ilk şey kitapların 'size göre' olup olmadığı."

"Oh, o kısım hakkında yalan söyledim, ama sadece o kısım. Yazdığım diğer her şey dürüsttü, özellikle de değişiklik olsun diye seksi bir CEO'nun altında çalışmak istemesiyle ilgili kısım."

"Penelope..." İnememi tuttum. Bununla daha fazla zaman kaybetmeme gerek yoktu. "Şimdi ofisimden defolup gidebilirsin."

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek ayağa kalktı. "Buradan erken çıkabileceğimizi umuyordum. En sevdiğim program bir saat içinde başlayacak. Belki de benden TV programlarını değerlendirmemi istemelisin, eminim bu şekilde seni etkileyebilirim." Omuz silkti ve kapıya yöneldi. "Yarın görüşürüz!"

Ofisimden çıkar çıkmaz danışmanım Brad'e bir e-posta gönderdim.

Konu: İK'ya yönetici asistanımı kovmasını söyle.

Şimdi.

Şu anda.

Michael Leighton,

CEO, Leighton Yayıncılık

İçecek dolabıma doğru yürüdüm ve kilidini açarak kendime çok ihtiyacım olan bir kadeh viski doldurdum. Yuttum ve hemen bir tane daha doldurdum. Boğazımda yanarak ilerlerken, cep telefonumda Brad'in zil sesi duyuldu.

"Evet mi?" Cevap verdim.

"Şu anda neye baktığıma dair iyi bir tahminde bulunmak ister misin?"

"Doğru tahmin ettiğim için bir ödül kazanıp kazanmayacağıma bağlı."

"*Page Six*'in kapağına bakıyorum, senin fotoğrafınla oynanmadığı kesin. Bu kesinlikle sen ve dudaklarının arasında Küba purosunu olan gülünç derecede pahalı saatlerinden biri."

"Çok iyi bir fotoğrafa benziyor. Bana bir kopyasını göndermekten çekinmeyin."

"Oh, ama bu fotoğrafın en iyi kısmı bu değil. En iyi kısmı, dağınık saçlı, bikinili üç kadın, sanki hepsi de az önce seni sikmiş gibi görünüyor. En azından başlığı tahmin etmek ister misiniz?"

"Hâlâ bir ödülden bahsetmediniz. Ödül var mı?"

"*Playboy CEO'su Belize'de Üç Busty Sarışın Yatıyor*. Kendin için ne söyleyeceksin, Michael?"

"Pek bir şey yok." Masama doğru yürüdüm ve bana e-posta ile gönderdiği resme tıkladım. "Yine de başlıktaki aliterasyon kullanımıyla harika bir iş çıkarmışlar. Sonunda işinin ehli bir editör tutmuş olmalılar."

"Tanrım, Michael..." Nefesini içine çekti ve içini çekti. "Onları tekzip ve iftira ile tehdit etmek için herhangi bir gerekçemiz var mı, yoksa bu doğru mu?"

"Kısmen doğru."

"Hangi kısmı?"

"Belize'de olmamla ilgili kısım." "Lütfen benimle taşak geçmeyi bırak."

"Tamam." Gülümsedim. "Koca memeli sarışınlardan sadece ikisiyle 'yattım'. Üç değil." "Oh, sadece iki. Bu oldukça rahatlatıcı ve sanırım sana bir teşekkür borçlular."

Özür dilerim. *Olmaz*. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Makalede fotoğrafta Rolex taktığım yazıyor. Beş yılı aşkın süredir Rolex takmadım."

"Ugh." İnledi. "Cuma günü bunu yayınlamalarını engellemek için halkla ilişkiler hesabımızdan yüz bin dolar kullanıyorum. Ayrıca onlara iki yüz ila üç yüz elli dolar daha gönderiyorum. önümüzdeki iki ay boyunca adınızı anmaktan ya da resminizi yayınlamaktan kaçınacaktır."

"Teşekkür ederim."

"Lütfen yapmayın. Son sekiz ayda yaptığınız her şeyin bir listesine ihtiyacım olacak, böylece önceden temizleyebilirim. Önümüzdeki iki yıl içinde şirketini halka açmayı planlayan biri olarak, imajını temizlemek ve basından uzak durmak için çok daha fazla çaba göstereceğini düşünürdüm. Aksi takdirde, çekeceğin tek yatırımcı sen ve ben olacağız."

"Not edildi." Son bir kadeh viski doldurdum. "Yeni bir yönetici asistanına ihtiyacım olduğuna dair e-postamı aldın mı?"

"Bir tane daha mı? Bu yedi numara."

"Sekiz. Ancak, bana henüz yetkin biri gönderilmedi. Belki farklı bir eleme ajansı kullansanız ya da en azından bazı mülakatlara katılmama izin verseniz-"

"Hayır. Yine de sana ne yapacağımı söyleyeceğim. Ama sadece benim için bir şey yaparsan."

Sessiz kaldım, o da devam etti.

"Önümüzdeki on iki ay boyunca aletini pantolonunun içinde tutup kimseyi becermemeye çalışabilir misin?"

On iki ay mı? "Kimse yok mu?"

"HERHANGİ BİRİ. *HERHANGİ BİRİ.*" Her heceyi telaffuz etti. "En azından senin ve talihsiz, doyumsuz yöntemlerinin kesinlikle dikkatini çekecek herhangi biri. Ve buna bu hafta için sıraya dizdiğin tüm kadınlar da dahil.

Asistanlarınız dijital takviminizdeki o küçük mavi noktaların ne anlama geldiğini bilmiyor olabilir ama ben biliyorum. Hepsini hemen iptal et. Başarılı bir şekilde halka açıldıktan sonra istediğin kişiyle tekrar yatabilirsin."

Uzun bir süre tereddüt ettim ama söylediklerinin şirketin ve benim imajım için çok mantıklı olduğunu fark ettim.

"Peki," dedim sonunda, isteksizce hepsine standart mesajımı gönderdim, "Bir işim çıktı. Yeniden planlamak zorundayım" mesajını gönderdim ve pencerelerime doğru yürüdüm.

"Yeni asistanınızı bulmak için ortak ajansımızı kullanmayacağım. Bu işi bizzat ben halledeceğim. Sizin tarafınızdan herhangi bir talep var mı?"

"Kitap okuyabilen birini işe almak iyi bir başlangıç olur. Ayrıca benden on-on beş yaş büyük, evli ya da çoktan nişanlanmış, görevleri alay etmeden tamamlayacak kadar itaatkâr, Ivy League eğitimi almış ve lanet olası saati söylemeyi bilen birini tercih ederim."

"Evet, tamam. İş tanımını tam olarak bu kelimelerle yazalım ve basının bununla ne kadar eğleneceğini görelim."

"Eğer iyi bir üne sahip bir üniversite ise Ivy League kısmında esnemeye hazırım. Başka hiçbir konuda esnemem."

"Göreceğiz bakalım." Kesinlikle gözlerini deviriyordu ve bana işe alma yasaları ve kör mülakatlar hakkında o meşhur dersini vermek üzere olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden ondan önce davrandım.

"Bana sadece bu iş için en iyi kişiyi bulun. Bugün kov, yarın işe al yaklaşımı işe yaramadığı için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Ve aslında, bana sadece sizi etkileyecek birini bulun, çünkü eğer durum buysa, bu kişinin beni etkileyeceğini biliyorum."

"Şimdi nihayet akıllıca düşünüyorsun," dedi. "Bana altı hafta ver. Herkesi eleyeceğim ve bir sonraki yönetici asistanınızın bir yıldan fazla dayanacak biri olmasını sağlayacağım.

"Teşekkür ederim, Brad." Telefonu kapattım, iyimser olmak istiyordum ama sicilime bakılırsa bir yıl boyunca aynı yönetici asistanını çalıştırma ihtimalimin çok düşük olduğunu biliyordum. Tıpkı bir yıl boyunca aynı yönetici asistanını Birini becermeden geçen on iki ay, tam olarak kavranamayacak kadar inanılmazdı.

Yine de deneyeceğim.

E-POSTALAR

Mya

Konu: Manhattan Yayınevi Yönetici Asistanı Arıyor

Yani... Bu iş ilanının bazen magazin dergilerinde gördüğümüz o "seksi" CEO için olduğundan eminim!

Bunun için kesinlikle başvurmalısın. Mükemmel olursun. Aşağıdaki eke göz atın.

Kankan,

Amy

---Yönlendirilen Mesaj---

Leighton Yayıncılık'ta üst düzey yönetici, son derece yetkin ve profesyonel bir yönetici asistanı arıyor. Gereklilikler ve maaş paketi aşağıda pdf olarak eklenmiştir. Özgeçmiş(ler)i ve iletişim bilgilerini Brad.Collins@LeightonPublishing.com adresine gönderin.

-Akredite bir üniversite kurumundan lisans derecesi (yüksek lisans tercih edilir)

-Üst düzey kurumsal yöneticiler için en az beş (5) yıl çalışma deneyimi

-Edebiyat tutkusu

-Yüksek stres altında ve haftada en az 50-60 saat çalışabilme becerisi

-Bir an önce hatasız basın bültenleri ve halkla ilişkiler metinleri

hazırlama becerisi

[Salary&Benefits@LeightonPublishing.pdf](#)

Konu: Re: Manhattan Yayınevi Yönetici Asistanı Arıyor

Olamaz. Böyle bir adamın Craigslist'te böyle bir iş ilanı vermesine imkan yok, değil mi? Ve bu kadar büyük bir maaş aralığında?! O.M.G!

Bekle. Onun "yaramaz" CEO olduğunu sanıyordum? Ona böyle demiyorlar mıydı?

Kankan,

Mya

Not: Kesinlikle başvurdum. :-)

Konu: Re: Re: Manhattan Yayınevi Yönetici Asistanı Arıyor

"Yaramaz." "Seksi." Aynı şey. Ve kim bilir? Belki de çaresizdir?

Page Six'e ve eski EA'sına göre, bir asistanı bir seferde iki aydan fazla tutamıyor. Onun "gerçekten talepkâr" olduğunu ve kendisinden "ağır işler" yapmasını istediğini iddia ediyor.

Yine de eminim ki hiçbir kadının onun etrafında kalıcı olmamasının gerçek nedeni, hepsinin onun sikinin ne kadar büyük olduğuna dikkat etmeleridir.

(İşe alınırsanız, lütfen ne kadar büyük olduğunu öğrenin. En azından benim için yapın.) En iyi arkadaşınız,

Amy

Konu: Re: Re: Re: Re: Manhattan Yayınevi Yönetici Asistanı Arıyor

İlandaki Brad beni aradı ve önümüzdeki Cuma günü görüşme için Leighton Yayıncılık'ta olmamı söyledi. AN. RÖPORTAJ!

Bana şans dile!

Kankan, Mya

Konu: İşi aldın mı?

İki haftadır senden haber alamıyorum! İkimiz de Bu günlerde *o kadar* meşgulsün ve koridorun tam karşısında kalıyorsun! Ne oluyor?

Röportaj sırasında Michael Leighton ile tanıştınız mı?

Kankanız (Her e-postada hala ergenlik çağındaymışız gibi bu şekilde imzalamaya devam etmek zorunda mıyız?)

Amy

Konu: Re: İşi aldın mı?

Üzgünüm, yoğun bir okuma ve ön araştırma temposu içindeydim. (Sorma.) Ama evet! İşe alındım. İşe alındım. Spot! Brad denen adam (Leighton'ın danışmanı) görüşmelerimizin ortasında ilk maaş teklifini iki katına bile çıkardı.

Teknik olarak Bay Leighton'ı bu sabah resmi olarak evrakları imzalamaya gidene kadar "göremedim" ve size yalan söylemeyeceğim, adam hayatımda gördüğüm en seksi adam. Eller aşağı.

Elimi sıkıp "Şirketime hoş geldin Mya" dedikten sonra beni ıslattı. Dürüst olmak gerekirse tek gereken buydu.

Her zamanki gibi seksi ya da değil, diğer tüm asistanlarından daha uzun süre dayanmaya kararlıyım. O kadar da kötü olamaz, değil mi?

Kankan (Evet. Böyle bitirmek bir gelenek :)), Mya

BİR YIL SONRA.

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Leighton Yayıncılık'ın ışıltılı lobisine bir elimde küçük bir dosya kutusu, diğer elimde raporlardan oluşan bir klasörle sendeleyerek girdim. Bir saatten fazla erken gelmiştim ama bunun patronum için yeterli olmayacağını biliyordum.

Asansöre binip doğrudan en üst kata çıkarken, kapıların üzerinde yanan altın rakamlar karşısında gözlerimi deviriyordum. Michael Leighton en üst katın tamamının kendisine ait olması konusunda ısrarcıydı ve sadece bana ve

Bugünkü gibi bir sabah toplantımız olduğunda sekreterlerin erişimine izin verirdi. Ya da bir kat merdivenden inmeye üşendiğinde, arayıp "Ofisime gelin" dediğinde.

Kapılar açılır açılmaz, devasa binaya doğru yöneldim. ofisinin tam karşısındaki konferans salonuna gittim. Kapıları açtım ve ışıkları yaktım, odanın içinde ilerlerken projektör perdesini aşağı çektim.

Her sandalyeye not defterleri ve kalemler koydum ve ardından kahvaltı şirketini aradım.

"Fifth Avenue Catering," diye cevap verdi bir kadın ilk zilde. "Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Leighton Yayıncılık'tan Mya London," dedim. "Teslimatçınızın ne zaman geleceğini merak ediyordum-"

"Şu anda asansördeler, Bayan London." Sesinde hafif bir gülümsemeyle araya girdi. "Patronunuzun zaman konusunda nasıl hissettiğini biliyoruz. Endişelenmeyin."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve bugün gelecek olan ya da daha sonra ayrı bir toplantı yapacak olan edebiyat temsilcisini aradım.

sadece yirmi dakikalık bir sunum için zamanım var. Sonra her bir çalışana toplantı odasına en az on dakika erken gelmeleri için bir hatırlatma e-postası gönderdim.

Mesajı gönder tuşuna basar basmaz, Bay Leighton'dan gelen bir e-posta ekranımda belirdi.

Konu: Bugün ihtiyacım olan şey.

Dean & DeLuca'dan kahve. Mary Kubica'nın yeni kitabı. Reklam raporu. Önümüzdeki Cumartesi gecesi için otel onayları, iki. 3. çeyrek gelir raporları. Ocak ayı için seyahat programı. Saat 3'teki toplantı için dosyalar öğlene kadar masamda olsun.

Michael Leighton,
CEO, Leighton Yayıncılık

Günün ilk e-postasına yanıt vermenin hiçbir anlamı yoktu. Yüzde yüz retorik ve yüzde iki yüz kaba olan bu e-postaları her zaman saat tam yedide gönderirdi ve her zaman kesik kesik cümlelerden oluşurdu. Asla bir "Merhaba", "Günaydın" ya da "Sadece" yoktu, "Umarım bugün her şey yolundadır." Göt herif "Lütfen" bile demedi.

Saçma listesindeki her şeyi rekor sürede tamamladığımda bile, "Teşekkür ederim" demek yerine, "Bir şey değil" deme cüretini gösterdi.

"Hayır, hayır, hayır." İkram asistanı bir tabak muzlu kek koyar koymaz elime aldım. "Patronumun bunlara aşırı derecede alerjisi var. Bunları yaban mersinli olanlarla değiştirebilir misiniz?" Başka hiçbir şeyin şüpheli olmadığından emin olmak için hızlıca hazırlamaya başladığı diğer şeylere baktım.

"Onları değiştirmemi istediğine emin misin?" Gülümsedi. "Eğer yapmazsam çok daha hızlı ölecek."

"Eminim." "Eminim." dedim. "Onu öldürmeye çalışmıyorum... *henüz*."

Güldü ve rahatsız edici hamur işlerini aldı ve ben Dean & DeLuca'yı arayıp aşırı pahalı kahvesini sipariş edemedi bana başka bir e-posta gönderdi.

Konu: Zaman.

Dün işe iki dakika, öğlenki toplantıya da bir dakika geç kaldınız.
Bugün bunun tekrarlanmasına izin
vermeyin. Michael Leighton
CEO, Leighton Yayıncılık

"Sana ve zaman takıntına lanet olsun, seni egoist pislik" diye cevap vermeye başladım ama bugün beni etkilemesine izin vermeyecektim. Ona kısa bir "Tamam" gönderdim, kahvesini sipariş ettim ve son zamanlarda başvurduğum sayısız işten herhangi birinden gelen yazışmaları aramak için gelen kutumda gezindim, ancak tek gördüğüm spam'di.

Ugh...

Özel asistanı olmanın getirdiği en iyi avantaj olan özel şoförümü arayarak kahveyi benim için alması için ona yalvardım. Sonra da o kafede "güzel görünen" başka ne varsa satın almasını ve satın alma hesabına eklemesini söyledim.

"Bundan emin misiniz, Bayan London?" diye sordu.

"*Kesinlikle.*" Telefonu kapattım. Sadece "CEO kredisi" kullanmam gerekiyordu. Bay Leighton'ın kahve ve yemekleri için "kart" kullanıyordum, ama son birkaç aydır bana karşı giderek daha kaba davrandığından, aklıma gelen her şey için kullanıyordum. Bunu fazlasıyla karşılayabilirdi.

Asansörün katta aniden durma sesi odaya bir kez daha bakmamı sağladı, onunla bir günün daha yeni başladığını fark etmemi sağladı.

"Günaydın," dedim birkaç personel odayı doldurmaya ve kendilerine ayrılan yerlere oturmaya başladığında. "Bugün hepinizi görmek güzel."

Hepsi bana her zamanki sıcak "Merhaba" larını ve hafif sempati dolu bakışlarını sundu.

"Erken geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim. "Hepinizin bildiği gibi, bu ay ön listemiz açısından son derece yoğun geçecek ve bugün size departmanlarınızdan hangi kitapları öne çıkarmak istediğiniz ve her bir kitabın tanıtımı için bütçenizin ne kadarını harcamak istediğiniz sorulacak."

Ben konuşurken Bay Leighton aniden odaya girdi ve masadaki her kadının başını döndürdü. Kusursuz üç parçalı lacivert bir takım elbise giymiş ve kravatını takmıştı; en yeni tasarım saatindeki elmaslar odanın yumuşak ışığında parlıyordu.

Kısa tanıtımına devam ederken güzel gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlığına onun ne kadar muhteşem ve büyüleyici olduğunu hatırladım.

Yüzü kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti ve delici badem rengi gözleri yalnız kaldığımız her an beni olduğum yere mıhlıyordu. Dudakları sanki

simsiyah saçları her zaman bir kadının parmaklarını geçirebileceği kadar kısa kesilirdi ve takım elbiselerinin kaslarının üzerine oturuşu rüyalarımı itiraf etmek istemediğim kadar çok kez işgal ederdi.

Konuşmamı bitirdiğinde bana baktı; bana zaman zaman attığı o tanıdık bakışı attı. Hâlâ ne olduğunu anlayamadığım bir bakış. Bu bir Fantezilerimde başını kalçalarımın arasına gömerkenki ve işten sonra geç saate kadar kalmamı isterkenki bakışları arasında bir geçiş. Bu bakış, onun sık sık düşündüğüm kadar korkunç bir patron olmayabileceğini söylüyordu.

"Artık yerinize oturabilirsiniz, Bayan London," dedi. "Tabii bu iki saatlik toplantının geri kalanını size bakarak geçirmemizi istemiyorsanız."

Fantezi bitti.

Sandalyeme oturdum. Odanın içinde dolaşp tek tek personeli küçümseyerek sorgularken, müşteri roman güncellemelerini, yayın programlarını ve bütçe endişelerini talep ederken sadece yarım yamalak dinledim. Zehrini yanımdaki personele yönelttiğinde, onun mükemmel ağzına baktım. Sonra masanın altından gizlice telefonumu çıkardım ve Amy'ye bir e-posta gönderdim.

Konu: Acaba am yiyor mudur?

Şu anda (sürpriz, sürpriz) tam bir pislik gibi davranırken ve personele yeniden yapmalarını istediği her şeyi söylerken ağzına bakıyorum ve aklımdan bir düşünce geçti. Dudakları inanılmaz ötesi ve eğer onları kapalı tutabilseydi çok daha seksi olurdu, ama acaba onları kapalı kapılar ardında hiç kullanıyor mu?

Kankan,

Mya

Not: Eğer bana bir kez daha "bir dakika" ya da sadece "iki dakika" geç kaldığımı söylerse...

Cevabı hemen geldi.

Konu: Re: Kuku yiyor mu acaba?

Muhtemelen hayır. Eğer dediğin gibiyse, muhtemelen yatak odasında daha çok alıcı olur. Yani, *iyi* bir alıcı olduğuna eminim, ama onun gibi ateşli bir adamın dilini alaycılıktan başka bir şey için kullandığını göremiyorum.

Kankan,

Amy

Not: Neden hala kahvaltısını zehirlemedin?

"*Bayan London?*" Bay Leighton'ın derin sesi telefonumdan başımı kaldırmama neden oldu.

"Evet?"

"Sabah toplantısı sona erdi. Diğer herkesle birlikte toplantı odamı terk etmekte özgürsünüz."

Dilimi ısırđım ve ayağı kalktım, kapıya doğru yönelirken gülümsemeye zorladım.

"Oh ve Bayan London?" Ben koridora adım atmadan önce bana doğru yürüdü.

"Evet?"

"Cuma günkü toplantımız için dosyalarınızı almadan ayrılmak üzereydiniz. Şu andan itibaren sana verilen işleri yapmayı planlıyorsan onlara ihtiyacın olacağından eminim." Bana kocaman klasörümü uzattı.

"*Sen*

Hoş geldiniz."

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Cuma gününün haftanın en iyi günü olması gerekiyordu, iş haftasının son saatleri ile özgürlük arasında duran o tek gün, ama Bay Leighton o günü bir yıldan fazla bir süredir en kötü günüm haline getirmeyi başarmıştı.

Saat üçten yediye kadar yönetim kurulu odasında toplantı yapmakta ısrar etti. Ve sonra her zaman masanın başına otururdu, eğer bir toplantı yapıyorsa bu normaldir, ancak odadaki tek iki kişi bizdik ve aramızda her zaman birkaç koltuk vardı.

Bugün en sevdiğim takım elbisemi giymişti - üç parçalı siyah bir takım elbise ve vurgu için lacivert bir kravat. Üzerinde "ML" yazan kol düğmeleri odanın parlak ışığı altında parlıyordu ve yemin ederim bana bakışları beni becermek istediğini düşündürüyordu.

"Tüm toplantı boyunca bana bakmayı mı planlıyorsun yoksa sonunda başlamak ister misin?" Kaşını kaldırdı.

Piç kurusu. "Ben başlamak istiyorum."

"Güzel." Dosyasını açtı. "Grisham'ın son kitabı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Emici." Notlarımı gözden geçirdim. "*A Time to Kill* dönemindeki yazılarına aşık olmamı anımsatıyor."

"Ben de aynı şeyi hissettim." Birkaç kelime yazdı. "Önümüzdeki çeyrek için ön listeye layık olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu John Grisham, bu bir soru bile olmamalı," dedim. "Yine de, mükemmel bir dünyada hayır derdim. Ama bunun tek nedeni bir sonraki kitabının çok daha ticari olması ve onun için çok daha fazlasını yapabileceğimizi düşünmem."

Dudakları kısa bir süreliğine gülümseme şeklinde kıvrıldı ama öyle kalmasına izin vermedi. "Hangi aşk romanını tavsiye etmek istersiniz?"

"Bir saniye..." Notlarımın bir sayfasını daha çevirdim. "*Patronunu Hadım Etmek.*"

"Affedersiniz?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Az önce hangi kitap dediniz?" "*Patronunu Seçmek.*"

Önerimi yazmadan önce gözlerini bana dikti. "Özellikle göze çarpan bir şey var mı? Favori bölümler?"

"Muhtemelen pislik patron kendini affettirdiğinde ve kadın kahramana bok gibi davranmayı bıraktığında..." Nefesimin altında mırıldandım ama sonra boğazımı temizledim. "Gerçekçilik harikaydı. Kadın kahraman bir film yönetmeniydi ve okurken Hollywood hakkında çok şey öğrendim."

"Peki ya Genç Yetişkin seçkiniz?" Okumakla görevlendirildiğim on iki türün tamamını gözden geçirmeye devam etti ve devam soruları sordu Ama her zamanki gibi sohbetimizin konu dışına çıkmasına ya da kişiselleşmesine asla izin vermedi.

Kitap önerilerini bitirdiğimizde, ayın e-kitap gelirine ve promosyon ayarlamalarına geçtik ve "gitmekte özgür olduğuma" karar verdiğinde saat dokuzdu.

Dokuz. Saat dokuz.

"Bay Leighton?" Paltomun içine girerken söyledim.

Cevap vermedi. Hâlâ yazıyordu ve kâğıdına bakıyordu.

"*Bay Leighton?*" Sesimi biraz daha ısırarak tekrarladım, sonunda bana bakmasını sağlayacak kadar.

"*Evet?*"

Tereddüt ettim, gözlerinin benimkilerle buluşması kadar basit bir şeyin külotumu ıslatmaya yetmesinden nefret ediyordum.

"Bu beni altıdan sonra tuttuğun on beşinci Cuma.

"Hayır, bu arka arkaya on beşinci Cuma, iş seni altıdan sonraya bıraktı. Hafta boyunca daha fazlasını tamamlarsan belki daha erken çıkabilirsin."

"Ne olursa olsun," dedim sesimi sertleştirerek. "Hafta sonunu dolu dolu geçirebilmek için buradaki herkes gibi benim de Cuma günleri saat altıda ayrılmam gerekecek. Eğer saat altıya kadar buradan çıkmazsam, Pazartesi geliş ve başlangıç saatinden zaman düşeceğim."

Kalemini yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "*Yine mi geldin?*"

"Bugünkü gibi." Çantamı aldım ve omzuma astım. "Bugün saat dokuzda ayrılıyorum, bu da şirket el kitabındaki 83B bölümüne göre kabul edilebilir saati üç saat geçiyor. Yani Pazartesi günü, normal saatimden üç saat sonra, saat on bir civarında varmış olacağım. Ayrıca-"

"*Saat sekizde* burada olacaksın." Sözümü kesti, sesi her zamankinden daha derindi. "Ve işi bitirene kadar bu Cuma toplantılarında kalacaksın, çünkü bunu yapmak için çok cömertçe para alıyorsun."

"Hayır, değilim." Geri adım atmıyordum. "Pazartesi günü saat on birde görüşürüz, Bay Leighton."

"Yazılı kağıtlarınızı imzalamak için bir kalem getirmeyi unutmayın çünkü her şeyden önce," dedi beni aşağı yukarı süzerek. "Sen herkes gibi *değilsin*

Burada maaşlı çalışıyorsun, saatlik değil. Sözleşmene ve şirket el kitabındaki 89B bölümüne göre, Cuma toplantıları mevsime bağlı olarak saat on bir kadar sürebilir, yani teknik olarak, buraya başladığın günden beri sana iyilik yapıyorum." Durakladı. "*Bir şey* değil."

"Ayrıca," dedi, "eğer kurallara harfiyen uymaktan bahsetmek istiyorsan, kredi kartımı kullanarak nasıl alışveriş yaptığını rahatlıkla tartışabiliriz.

Kendiniz için bir şeyler. Dean & DeLuca'da pahalı hediyeler ve kahvaltılar, Beşinci Cadde'deki en pahalı mağazalardan alınan gereksiz ofis malzemeleri ve izin verdiğimi hiç hatırlamadığım bir sürü kişisel şey gibi şeyler. Sanırım başka bir patron bunun teknik olarak hırsızlık olduğunu söylerdi ve bu da derhal işten çıkarılma sebebi değil mi?"

Yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. "Biraz daha teknik konulara girebilir ve sana tahsis edilen şehir içi arabayı hafta sonları en iyi arkadaşınla birlikte işle ilgili olmayan yerlere gitmek için nasıl kullandığını tartışabiliriz. Adı Amy, doğru mu?"

Yanaklarım hiç bu kadar sıcak olmamıştı ve tek bir kelime bile söylemekte zorlandım. Ben bir cevap bulamadan, göğsümün degeceği kadar yaklaştı. Sonra elini ceketimin cebine soktu ve cep telefonumu çıkardı, "konuşmayı kaydet" uygulamamda durdur düğmesine bastı - açıkça onun pislik yollarını ileride kullanmak üzere kaydetmeyi umduğumu fark etti.

Gülümseyerek telefonu bana geri verdi. "Pazartesi görüşürüz, Bayan London. *Saat sekizde.*"

İki saat sonra.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Amy o gece evinde bana bir kadeh şarap doldurdu. "Sana e-posta gönderip fikrini değiştirdiğini ve Pazartesi sabahı saat altıda işe gelmen gerektiğini mi söyledi? Ve sen de geç çıkmaktan şikâyet ettiğin için bugün?"

"Kesinlikle bu yüzden." Şarabı bir yudumda geri attım. "Sanki bilerek beni tersliyor ya da canı öyle istediği için beni sinirlendirecek şeyler yapıyor. Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor ve ben nedense hâlâ onu anlayamıyorum. Nedenini anlamıyorum."

"O bir pislik, işte bu yüzden." Bana bir bardak daha doldurdu. "Sana gönderdiği tüm o zorba görev e-postalarının kaydını tutmaya başlamayı söylemiştim. En kaba ve en az profesyonel olduğu yerlerin altını çizmeye başla."

"Bu işe yaramayacak," dedim, yeni bardağı hızla indirip şişeye uzandım. "O iletişim konusunda son derece profesyonel. Ayrıca, bir e-postadan onun ses tonunu yorumlayamazsınız ve akli başında hiçbir yargı ekibi bana gönderdiği o kısa cümlelerden bir şey okumaz."

"Peki, haftalar önce söylediğim gibi toplantılarınızı kaydetmeyi denediniz mi? Onu bir şeyler söyletecek bir konuşmaya yönlendirmek sorgulanabilir mi?"

Başımı salladım ve ona birkaç saat önce bu girişimi kolayca alt ettiğini söylemeyi ihmal ettim.

"Tek umudum yeni bir iş. Diğer yerlerden biri beni arayana kadar dayanmaya çalışacağım."

"Biliyorsun, yarın istifa edebilir ve kazandığın tüm izin süresini kullanabilirsin. Elinde ne var? Çalıştığın tüm o çılgın mesai saatleri için altı haftalık ödeme mi?"

"Yedi."

"Gördün mü! Ve sen hiç hastalık izni bile kullanmadın! En azından bunlardan bazılarını kullanabilirsin. Ve hazır başlamışken..."

Sonsuz seçenekler sunarken başımı sallayarak onu dinledim, ama ben Bunların hiçbirini harfiyen yerine getiremeyeceğimi biliyordum. Amy şirket kültüründen çok uzaktı ve şirket içi politikaları ya da büyük resmi anlamıyordu.

Bay Leighton başka bir patron olsaydı, beni her sinirlendirdiğinde seve seve hastalık izni alırdım, ama şimdi bunu yapmaya başlarsam, hiç iznim kalmazdı. Sadece bu da değil, gerçekten hasta olup olmadığımı kontrol etmesi için birini gönderecek türden bir pislik gibi görünüyordu. Yalan söylediğimi anladığında 'ödeşmeye' çalışacak bir tipti.

"Biliyor musun?" Amy'ye dedim ki. "On kat daha fazla işe başvuracağım ve ondan mümkün olduğunca uzak durarak çok çalışacağım. Bana karşı ne kadar büyük bir pislik olursa olsun, profesyonel kalacağım ve sonunda ayrıldığımda ona bağırana kadar beni çözdüğünü görmesine asla izin vermeyeceğim."

"Tamam, tabii." İkna olmuş görünmüyordu ama gülümsedi. "Aferin sana. En kötü senaryo, en azından şehirdeki en muhteşem adamlardan birine yakın bir koltukta oturmaya devam edersin ve bırakana kadar fantezilerin için onun yüzünü kullanmaya devam edebilirsin. Aleti ne kadar büyük demiştin?"

"*Kocaman.*" Öyle olduğuna adım gibi emindim. Şurada ya da burada bir toplantı sırasında sertleştigine, yönetim kurulu masasının altında bacak bacak üstüne attığına tanık olmuşum. "Ayrılmadan önce ona daha yakından bakacağımdan eminim."

"Lütfen yap. İkimizin de iyiliği için." Televizyonu açtı. "Tamam, patronun hafta sonumuzun geri kalanında artık yok. Başka bir şey hakkında konuşalım. EN KISA ZAMANDA."

PATRON

Michael

Manhattan, New York

Ertesi Pazartesi akşamı asansörden indiğimde toplantı odasının ışıklarının hâlâ açık olduğunu fark ettim. Kafam karışmış bir halde ışıkları söndürmeye gittim ama Mya'nın masanın ucunda tek başına oturduğunu gördüm. Yanında Birkaç kutu dosya ve en iyi tasarım kalemlerimden birini dişlerinin arasında tutuyor.

Defterini karıştırırken ona baktım ve ilk başladığında ondan kurtulmak için nasıl sayısız yol bulmaya çalıştığımı hatırladım. Gerçekten bırakması için ne kadar uğraştığımı.

Asla kişisel değildi ve asla berbat olduğu için değildi. Aslında tanıdığım en zeki kadındı, işe aldığım en iyi yönetici asistanıydı, ama talihsiz kusuru çok seksi olmasıydı. Seksi olmanın da *ötesinde*.

Kesinlikle büyüleyici olan açık ela gözleri, uzun kahverengi saçlarını ve kabarık, pembe dudaklarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Hafif, hırıltılı kahkahası her erkeğin dikkatini çekecek kadar seksiydi ve her gün görmek için sabırsızlandığım kıvrımlı elbiselerden oluşan bitmek bilmeyen bir gardırobu vardı.

Aylardır, onun akıllı kıcının ağzının sikimin etrafına sıkıca sarıldığını görmek istiyordum. Kıcını masamın üzerine eğmek ve onu arkadan becerirken amını sikimle doldurmak istemiştım, ama bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordum.

Sadece birkaç kez dikkatsiz davranmıştım - bakışlarımın onda biraz fazla uzun süre kalmasına izin verdiğimde ya da hayal gücüne çok az şey bırakan özel bir elbise tonu giydiğimde.

Öksürürken birden başını kaldırdı ve kapı aralığından bana baktığını fark etti. Yanakları pembeleşti ve boğazını temizledi. "Size yardımcı olabilir miyim Bay Leighton?"

"Bugün katıma gelmen için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü vermedin." Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Dolayısıyla, 'Ofisime girin' ya da 'Evet, toplantı odamda oturup işinizi yapmak için izniniz var' dediğimi bizzat duymadığınız sürece, şu anda izinsiz giriş yapmış sayılırsınız."

"Oh, gerçekten mi?" Tekrar omuz silkti. Sonra cep telefonunu çıkardı ve gülümseyerek o lanet olası konuşma uygulamasında 'kayıt' tuşuna bastı. "Az önce söylediklerinizi tekrarlayabilir misiniz Bay Leighton? Yani Leighton Yayıncılık'tan Michael Leighton? Özellikle de '*Kıçınız izinsiz giriyor*' cümlesini..."

Kapıyı kapattım ve hemen kendi ofisime doğru yürüdüm.

Işıkları yaktığım anda Brad içecek dolabından döndü ve bir şişe şampanya uzattı.

"Tebrikler!" Şarabın tıpasını açtı ve köpüklü köpüğün halının üzerine damlamasına izin verdi.

"Olay nedir?" Ceketimi çıkardım ve masamın arkasına oturdum. "Üç şey var aslında." İki bardak doldurdu ve yanıma geldi, bana bir tane uzattı. "Birincisi, en bariz olanı, ülkedeki herhangi bir yayıncı için en iyi yılı geçirdiniz."

"İki, bütün bir yılı hiçbir magazin dergisinin kapağında yer almadan ya da herhangi bir seks skandalına karışmadan geçirdiniz."

"Bu bir başarı olmamalı, Brad." "Söz konusu sen olunca öyle. Güven bana."

Üçüncü bir şey düşünüp ondan önce davranmaya çalıştım ama bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ve üç..." dedi. "Görünüşe göre imkansızı başardınız. Bir yılı aşkın süredir aynı yönetici asistanını tutuyorsunuz. Mya London'ı bulduğum için bana milyonlarca kez teşekkür edebilirsin."

Adını duyunca içkimi geri attım ve gözlerimi devirdim. Tekrar o toplantı odasına girip ona sandalyeye doğru eğilmesini söylemeyi düşünüyordum.

Belki de onu masada becermeliyim... Hayır. Yerde...

"Um. *Merhaba?*" Brad elini yüzümün önünde salladı. "Orada mısın, Michael?"

"Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Bir yıl dayanan bir asistan bulduğunuzda, onun ayrılmaya karar vermesinin oldukça ironik olduğunu söylüyordum." Güldü. "Çılgınca, değil mi? O gittiğinde onun yarısı kadar iyi birini bulacağımızdan emin olacağım."

"Ne? Gittiğinde ne demek istiyorsun?"

İçkisini geri fırlattı. "Birkaç günlüğüne beni referans olarak gösterdi. İş görüşmesi yaptığı kişiler sesli mesaj bırakarak beni aramamı ve birkaç soruya cevap vermemi istediler." Telefonunu çıkardı. "Lafı açılmışken, bunları yarın bir ara ayarlamam gerekiyor."

"Hangi şirketler?" Kanım birden kaynadı.

"Büyük çalışanların olağan hırsızları." Tekrar güldü. "Apple, Microsoft ve Amazon."

"Ve neden o-" Ses tonumu değiştirdim. "Neden beni referans olarak kullanmadı?"

Ya da bana gideceğini bile söylemedi mi?

Omuz silkti. "Muhtemelen yeterince meşgul olduğunu ve insanları geri arayacak vaktin olmayacağını varsaymıştır. Ya da belki de haklı olarak *benim* daha iyi bir seçim *olduğumu* düşünmüştür."

Konuyu değiştirdi ve gelecek çeyrek projeksiyonlarımız hakkında konuşmaya başladı ama ben sadece yarım yamalak dinleyebildim. Mya'nın ayrılmayı *düşünme* cüretine bile çok kızmıştım.

Ona daha önceki EA'larımdan herhangi birine ödediğimin iki katından fazlasını ödüyordum - hak ettiği gibi ve sosyal yardım paketi özellikle onun için hazırlanmıştı: Romanların ciltli versiyonlarını sevdiğini ve tercih ettiğini öğrendiğim gün, sözleşmesine istediği kitapçıdan ayda beş yüz dolar değerinde ciltli kitap alma zorunluluğu ekledim. Kendi arabası olmadığını ve işe ve konferanslara taksiyle gidip geldiğini öğrendiğim gün mü? Sözleşmesine, kendi özel şehir arabasına ve şoförüne sınırsız erişim sağlayan bir yetki ekledim. (Binadaki başka hiçbir yönetici asistanının kendi şehir içi arabası olmamıştı ve ben de şirketteki başka hiç kimsenin bundan haberi olmadığından emin olmuştum.

bu düzenleme. Brad bile.) Ve onun aslında profesyonel bir asistan olmak istediğini ve sonunda

Bir gün bir şirketin CEO'su olduğumda, gelecek için potansiyeli yüksek bir iş ortağı bulduğumu düşünmüştüm.

Ama şimdi, o kadar emin değildim. Buna bir de işi bırakmayı düşündüğünü bile bana söylememesini mi ekleyeyim?

Bu berbat bir şeydi.

Bu bir *savaştı*.

"Yani, düşünüyorum." Brad hâlâ gevezelik ediyordu. "Gelecek yılın ikinci çeyreğinde ses prodüksiyonuna daha fazla yatırım yaparsak-"

"Diğer şirketler ona maaş olarak ne kadar teklif ediyor?" Sözünü kestim. "Bizden çok daha fazla mı ödüyorlar?"

"Ne?" Geri adım attı. "Son beş dakika içinde söylediklerimden herhangi birini duydun mu?"

"Hiç de değil." Aksini iddia etmeye çalışmadım bile. "Ona ne kadar ödüyorlar?"

Gözlerini kırıştırdı.

"Aslında buna cevap bile verme," dedim. "Bu şirket taleplerini ve alabileceğiniz diğer yeni talepleri bana iletin. Ona referans olacağım..."

PATRON

Michael

Manhattan, New York

"İşte istediğiniz tüm raporlar, gelecek ayın ön listesinin çıktısı ve kahveniz." Mya ertesi gün öğleden sonra önüme bir fincan ve bir yığın klasör koydu. Kalçalarına yapışan ve göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakan parlak mavi bir elbise giymişti ve bu sabah onu gördüğüm anda sikim kalkmıştı.

Saatler önce stajyerlere yaptığı sunum sırasında bile, yönetim kurulu odasında kıpırdamadan oturmuş ve kelimeler onun çekici ağzından çıkarken başka bir şeye odaklanmaya çalışmışım ama faydası olmamıştı. Onu ofisimdeki her yüzeyin üzerinde domaltma düşünceleri gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu.

"Başka bir şey ister misiniz Bay Leighton?" Açıkta duran sütyenin askısını düzeltti ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Peki ya Danbury raporu?" Ben sordum.

"Yaptım."

"Porterfield dosyaları mı?" *"Haftalar önce yaptım."*

"Arka liste başlıklarını-"

"Faith Sarandon'la sözleşme yapıldı ve imzalandı mı?" Sözümü kesti ve kollarını kavuşturdu. "Evet. Benden satın almamı istediğin diğer yirmi iki yazarın geriye kalan tüm katalogları gibi. Sözde *cömertliğinizden* çok memnunar. Başka bir şey var mı?"

"Aslında, evet." 'Cömertlik' deyişini duymazdan geldim ve masamın çekmecesini açtım. Personel dosyasını çıkardım ve masamın üzerine koydum. "Çalışan sözleşmenize bakıyordum ve güncel olduğundan emin olmak istedim.

Şu anda iki yıl daha sözleşmeniz var. Bu hala doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla." Gülümsedi. "Kulağa doğru gibi geliyor." "Yani hiçbir şey değişmedi ve burada çalışmaktan oldukça memnunsun?"

"Elbette." Gözlerini benden kaçırdı ve boğazını temizledi. "Benden tek istediğiniz bu mu Bay Leighton? Bugün yapmam gereken tonlarca iş var. Öğlen Somerstein toplantımız var."

Bir kalem aldım ve sözleşmeyi masama doğru kaydurdım. "Sözleşmede bir maaş ayarlaması yaptım. Paraflarsanız, en kısa sürede işleme konulabilir.

bu Cuma."

Kâğıdı aldı ve sonunda bana baktı, büyüleyici ela gözleri benimkilerle buluştu. "Ben... Buna daha sonra bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Aklımda. Şimdi şuna bak."

Dudaklarını araladı ama tek kelime etmedi. Gazeteleri karıştırdı, maaş sayfasında durdu ve gözleri büyüdü.

"Bu..." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bu oldukça büyük bir artış." "Öyle." Gözlerimi kıstım. "Bence imzalamalısın."

"Bir dakika... Rekabet yasağı maddesi eklemiştin," dedi usulca okuyarak. "Ben, Mya London, Leighton Yayıncılık'ta en az kırk sekiz ay kalmayı kabul ediyorum ve işime son verilmediği sürece hiçbir rakip fırsatın peşinden koşmayacağım."

"Önünüzde bir kalem seti var. Siyahı tercih ederim."

Kâğıtları yere bıraktı ve geri çekildi. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. o."

"Tam olarak ne hakkında düşünmen gerekiyor?" Kafam iyice karışmıştı. "Bu teklif şu anda kazandığının üç katı, ki şu anda buradaki diğer yönetici asistanlarının kazandığının iki katını kazandığınıza göre bu da bir şey ifade ediyor."

"Sanırım en azından benim için iyi ve biraz da eğlenceli olacağından yüzde yüz emin olmadığım bir şeye bağlanmayı sevmiyorum."

"Kesinlikle 'iyi'den daha fazlası olacak ve sizin için *son derece* keyifli olacak."

"Bu işten mi bahsediyorsunuz, Bay Leighton?"

"Başka neyi kastediyor olabilirim ki?"

Sessizlik.

"Um..." Boğazını temizledi ve küçük bir adım daha geri çekildi.

"Eminim siz de sözleşmeleri sadece bir kez okuduktan sonra imzalamıyorsunuzdur."

"Böyle bir sözleşme olsaydı yapardım."

Nefesinin altında tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra masa telefonum çaldı.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek cevap verdim.

"Evet?" Dedim.

"Selam." Brad'di. "Seni Somerstein toplantısından önce yakaladığıma sevindim. Az önce Hilton Kurumsal'dan bir telefon aldım ve onlara doğrudan hattınızı verdim, bu yüzden birkaç saat içinde soruları için hazır olmaya çalışın. Onlara Mya'nın harika olduğunu zaten söyledim ama ikinci ve daha doğrudan bir referansa ihtiyaçları var. İstedikleri detaylara sahip değilim, bu yüzden spesifik olmaya çalışın."

"Bunu kesinlikle yapacağım." Telefonu kapattım, hâlâ Mya'ya bakıyordum. "Peki, teklifimi gözden geçirmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Birkaç ay yeterli olacaktır." "*Aylar mı?*"

Çenemi sıktım.

"Evet." Bana ters ters baktı. "*Aylar*. Senin için uzun bir süre çalışmak düşünmesi zor bir şey."

Sessizlik.

"Peki." Kâğıtları aldım ve çekmeceme geri koydum. "Şimdi ofisimden defolup gidebilirsin."

Başını salladı ve odadan çıkmadan önce kızararak pantolonuma baktı.

Sandalyeme geri oturdum ve başımı salladım. Sadece yüzüme karşı açıkça yalan söylemekle kalmayıp aynı zamanda başka işler aradığını da kabul etmediği için kafam karışmış ve üzülmüştüm. Bir de hâlâ seksi saçmalıklarıyla beni sinir etmeye devam ediyordu.

Yine de oyun oynamak isterse ben de aynısını yapabilirim.

E-POSTALAR

Mya

Konu: The Ass-holery Report #235 (Hala Bunları Takip Ettiğime İnanabiliyor musunuz?)

Bugün, İlkbahar'da piyasaya sürülecek olan en iyi edebi kurgu kitaplarının üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Geçen hafta ona en iyi seçtiklerimi e-postayla gönderdim ama "hatırlamadığı" için benden 200 sayfalık raporun tamamını bir saat içinde yeniden yapmamı istedi. Bir saat!

Tabii ki, birden fazla kopyasını yaptım, bu yüzden bunu **gerçekten** yeniden yapmıyorum, ama siktir et onu.

Onu sertçe
becer. Kankan,
Mya

Not: Göt deliliği bir yana, hala külotumu haftada birden fazla kez ıslatıyor olması üzücü mü?

Konu: Re: The Ass-holery Report #235 (Hala Bunları Takip Ettiğime İnanabiliyor musunuz?)

Yanlışı yazmışsın! Şu an 235 numaralı değil, 335 numaralı göt deliği raporundayız! :) Ve kopya çıkardığın için BRAVO! Akıllıca düşünmenin yolu!

İstifa edene kadar bekleyemeyeceğim! Yani, bundan sonra nereye gidersen git, muhtemelen tüm o üst düzey avantajları elde edemeyeceksin, ama onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, bu yüzden bu adil bir değiş tokuştan daha fazlası.

Kankan,
Amy

Not: Hayır, ama sadece ne yazık ki hala bekar olduğun için.

Konu: Aleti en az 10 santim olmalı... (En azından)

Kulağa tamamen çılgınca gelecek ama yemin ederim bu adam bugünkü sunumum boyunca taş gibiydi. Öyle olmak *zorundaydı* ve bakışlarımı çaldığımı biliyor olmalıydı çünkü odanın arka tarafında oturdu, bacaklarını iyice açarak arkasına yaslandı ve tüm zaman boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Kankan,
Mya

Konu: Re: En az dokuz inç olmalı... (En azından)

Bu e-postaları siliyorsun, değil mi? LOL 9 inç için senin sözüne güveniyorum. Eminim eski playboy ününü boşuna kazanmamıştır...

Belki de bırakmadan önce ona kocaman bir tekme atabilirsin?

Ayrılmaya odaklanın + onu ve horozunu tamamlayan bu e-postaları sınırlamaya başlayın. (Aksi takdirde, bilinçaltında orada kalmanız gerektiğine inanmaya başlayabilirsiniz. O_o).

Kankan,
Amy

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Bay Leighton'ın bana davranış biçiminden sonra bana uzatılmış bir sözleşme teklif etme cüretini gösterdiğine inanamıyordum, konuyu açtığı günden beri her e-postasında bundan bahsettiğine inanamıyordum.

Arabamın camından dışarı bakarken, ona gerçekten başka bir iş yeri aradığımı söylemem gerektiğine karar verdim. Kişisel bir mesele değildi ama gerçekten takdir edileceğim bir yere gitmek istiyordum.

Ve dikkat dağıtmayacağı bir yerde.

Şoför Leighton Yayıncılık'ın önüne yanaştığı anda telefonum her zamanki sabah e-postasıyla çalmaya başladı.

Konu: Bugün ihtiyacım olan şey.

Kahve. Stephen King'in yeni kitabı. Saat iki toplantısı için raporlar.

İş uzatma sözleşmesindeki imzanız.

Bir şey değil.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

İçimi çektim. Tüm görev taleplerinde bu son satırdan kaçınmak için elimden geleni yaptım, sadece e-posta yoluyla değinmedim ya da toplantılarımızdan birinde konuyu açtığımda sadece "Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var" dedim. Ve hatta

Aramızdaki cinsel gerilim hiç olmadığı kadar yüksek olsa da, bunun kararımı gölgelemesine izin veremezdim.

Zorba seksapeli kalmak için yeterince iyi bir neden değildi ve seks yapma ihtimalimiz yok denecek kadar azdı. (Onunla seks yapmak da kalmak için yeterince iyi bir neden değildi).

Barnes & Noble'dan Stephen King'in en yeni kitabının bir kopyasını ve en sevdiği pahalı kahveden bir fincan aldıktan sonra aceleyle binaya girdim ve doğruca ofisine gittim.

Kapısına beş kez vurdum ve kapıyı açmadan önce tanıdık "Evet?" sesini bekledim.

İçeri adımımı atar atmaz, koyu kahverengi gözlerinin her hareketimi izlediğini hissettim ve masasına gidip kitabı ve kahveyi koyarken göz teması kurmamaya çalıştım.

"Aklınızda bir şey mi var Bayan London?" Ona bakmamı bekledi ve ben de sonunda pes ettim. "Şu anda mırıldanmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Hayır, Bay Leighton. Sadece-" Sonunda bu işi bitirmek için dürüst olmaya karar verdim. "Uzatma sözleşmesini imzalamakla ilgilenmiyorum."

Kaşını kaldırdı. "Şu andan mı bahsediyorsun, yoksa *her zamankinden* mi?" "Her zaman." Geri çekildim, tepkisini bekliyordum ama tepki vermedi.

Yüzü metanetini korudu ve sadece kahvesini alıp uzun bir yudum aldı.

"Yeterince makul," dedi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ofisine yerleştikten sonra, Midtown'dan kuru temizlememi almanı istiyorum. Benim adıma on beş takım elbise ve yirmi gömlek olması gerekiyor."

Ne oluyor be? "Başka bir şey almamı ister misiniz?" "Hiç istemem."

Zorla gülümsedim ve kapıya doğru yöneldim. "Sözleşme konusunda anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim Bay Leighton."

"Ne zaman isterseniz, Bayan London."

Onun ofisinden çıkıp kendi ofisime doğru ilerledim ve yeni bir kuru temizleme görevim olduğu için zaman kazanmak amacıyla saat iki raporlarının çıktısını hızlıca aldım. İlk sayfaları zımbaladığım sırada telefonum ondan gelen yeni bir e-postayla çaldı.

Konu: Bugün başka bir şeye ihtiyacım var.

Jaguar'ımın yıkanması gerekiyor. New Jersey'de sevdiğim bir yere götür, köprünün 10 mil ötesinde.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

Ciddi mi?

Raporlarımı yere bıraktım, ancak tekrar okumaya fırsat bulabildim. Gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını görmek için mesaj gönderdim çünkü bana başka bir e-posta gönderdi.

Konu: Ve ayrıca...

Haftalar önce sipariş ettiğim özel bir saati bu sabah işe giderken almayı unuttum. Saatin bugün elime geçmesini sağlamak için öğlene kadar 57th adresindeki Audemars Piguet'de sıraya girmeniz gerekiyor.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

Çılgılık atmamak için kapımı çarparak kapattım. Ona kısıp bir "Tamam" ile cevap vermeden önce yerde birkaç kez volta attım. Sonra özel otoparka yöneldim.

Anahtarları kilitli kutudan aldım ve onları arabasında büyük çizikler bırakmak için kullanmayı düşünmemek için elimden geleni yaptım ve hızla direksiyona geçtim. Hemen kuru temizlemeciye gitmek yerine önce Jaguar'ıyla yarım saatlik bir gezintiye çıktım.

Şehrin sokaklarında acele etmeden ilerledim, on dolarlık kahve almak için durdum ve her seferinde kartından beş fincan çektim. Macy's'in vitrininde güzel bir kaşmir fular gördüm ve yirmi beş rengini birden almak için içeri daldım. Çıkarken, yeni bir kaşmir Yakındaki iç çamaşırı mağazasında moda çizgisi, bu yüzden değerli kredi kartını aldım ve aşırı fiyatlı külot ve sütyenlerden on eşleşen set satın aldım.

Siktir et onu.

Hâlâ umursamaz ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar profesyonellikten uzak hissederken, kuru temizlemecisini aldım ve arka koltuğa attım. Arabayı sürdüm.

George Washington Köprüsü'nü geçti ve yarım saat boyunca bir kafenin arkasında oturdu.

E-postamı kontrol ettim ve piç patronumun bana e-posta gönderdiğini gördüm.
Tekrar.

Konu: Zamanlama.

Bir takım elbise ve bir saat siparişi almanın üç dört saat sürdüğüne inanmayı reddediyorum. Arabamı yıkatmayı düşünsen bile, şimdiye kadar dönmüş olmalıydın.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

Hemen sildim ve gelen kutumda birkaç yeni e-posta daha olduğunu fark ettim. Aslında görmek *istediğim* e-postalar.

Apple, Microsoft ve Amazon'un gönderdiği olumlu ve kişisel mesajların hepsi şu şekildeydi: "Tebrikler! Mülakatların son turuna kaldınız! Sadece bilgilerinizi ve referanslarınızı doğrulamamız gerekiyor. Daha sonra kapalı kapılar ardında bir iç karar vereceğiz."

Neredeyse sandalyemden zıplayacaktım, yaklaşan özgürlüğüm için çılgınlık atıyordum. Bu işlerden en az birinden resmi bir teklif almamamın mümkün olmadığını biliyordum ve hala yirmi işten daha cevap beklediğim için kendimi hiç olmadığım kadar cesaretli hissediyordum. Leighton Yayıncılık'tan hemen şimdi ayrılabilceğimi ve Michael'ın Jaguar'ını New Jersey'nin ortasında yarın kendi başına bulması için.

O kadar da cesur olmadığımı anlamam sadece bir dakika sürdü. Bir de New York'a dönmek için bir yol bulmam gerekiyordu.

Sinirlenerek, tüm hayal kırıklığımı Amy'ye uzun bir e-posta göndererek dile getirdim ve daha önceki tavsiyesine uyarak, gönder tuşuna bastığım anda e-postayı sildim.

Konu: Patronum.

Bugün patronumdan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Seksi olsun ya da olmasın, bu kendini beğenmiş, kibirli, PİSLİK, kapıdan girer girmez kuru temizlemesini almamı istedi. *Sonra* Jaguar'ını şehrin on mil dışındaki bir oto yıkamacıya götürmem gerektiğini söyledi, ancak bunu yapmak için bitmek bilmeyen bir kuyrukta beklemem gerektiği bir tür sınırlı, yüz dolarlık saat.

İki ay sonra ona şirketinden ayrıldığımı ve kıcımı öpebileceğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. ÖP. BENİM. KIÇIMI.

Beni "mükemmel ağzıyla" öpmesi ya da beni masamın üzerine eğip sikiyle doldurmasıyla ilgili tüm o eski fanteziler çoktan sona erdi. BITTİ.

Kankan,

Mya

Not: Lütfen bana gününüzün benimkinden daha iyi geçtiğini söyleyin...

E-POSTALAR

Mya

Konu: E-postam.

Bu öğleden sonraki e-postamı aldın mı?

Kankan,

Mya

Konu: Re: E-postam.

Hayır... Ne e-postası?

Kankan,

Amy

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: E-postam.

Patronum ve bugün benden yapmamı istediği tüm saçmalıklar hakkında olan :-(. Sana tekrar gönderirdim ama sildim...

O çok gülünç Amy.

Ofise döndüğümde seni 20 dakika sonra arayabilir miyim? Kankan,

Mya

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: E-postam.

Tabii ki. Bekliyor

olacağım. Kankan,

Amy

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Bay Leighton'ın Jaguar'ını garaja bıraktıktan birkaç dakika sonra ofis koltuğuma yığıldım. Kuru temizlemecisini içeri getirmeye zahmet etmedim. O takımları istiyorsa garaja inip kendisi alabilirdi.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, her şeyimi toplamak ve bir daha asla geri dönmek isteyen büyük bir parçam vardı. Yine de ona bizzat gidip kendini becermesini söylemeden buradan ayrılamayacağımı biliyordum. Bunu fazlasıyla hak etmiştim.

Sonunda yeterince öfkeden kurtulduğumda, masa telefonumu elime aldım ve Amy'nin numarasını çevirdim.

"Merhaba!" İlk zil sesinde cevap verdi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Hiç de değil." İçimi çektim. "Artık iki ayın sonuna kadar dayanabilecek miyim bilmiyorum Amy. Gerçekten bilmiyorum."

"Bunu yapabilirsin," dedi. "Bu sadece kötü bir gün ve eminim eve döndüğünde daha farklı hissedeceksin. Seni etkilemesine izin verme. Asla." Arka planda ani bir gürültü duyuldu. "Ugh!

Seni hemen arayayım, Mya. Komşular bugün müzikleriyle saçmalıyorlar."

Ben veda edemedi görüşmeyi sonlandırdı ve saniyeler sonra gelen kutumdan bir ping sesi duydum, bana her zamanki "Stay Sakin ol" e-postaları.

İlham verici bir şeyler görmeyi umarak e-postamı açtım, ancak konu satırını ve göndereni gördüğüm anda çenem yere düştü.

Konu: Re: Patronum.

Hayır, bugün bana patronunuzdan nefret ettiğinizi söylemediniz ama bu e-postayı doğrudan bana gönderdiğinizize göre *artık* biliyorum...

Evet, o gün işe gelir gelmez senden kuru temizlememi almanı istedim. (*Nerede?*) Ve Jaguar'ımı araba yıkamaya götürmeni ve **bin dolarlık** saatimi almanı söyledim. (Beş dakikanı ayırdığın için teşekkür ederim. İki saatte halledilebilecek bir şeyi yapmak için saatler).

Bana istifa ettiğini söylediğinde yüzümdeki ifadeyi görmek için iki ay bekleme gerek yok. Şu anda ofisinin önünde duruyorum. (*Kapıyı aç.*)

"Fantezileriniz" hakkında yorum yapmayacağım, ancak "çoktan bitmiş" olduklarından şüpheliyim.

Patronun,

Michael

Not: Evet. Benim günüm kesinlikle seninkinden *çok* daha iyi geçiyor.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım!

Yüzümdeki tüm rengin çekildiğini hissettim ve yemin ederim bir dakikadan fazla nefes almadım.

İnanamayarak başımı salladım, söylenmelerimi Amy yerine ona gönderdiğimi kabul etmeyi reddediyordum. Bunun bir tür şaka olduğunu umarak bilgisayar ekranımı tekrar tekrar yeniledim.

Kapım yüksek sesle ve aniden çalındı ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı ama ayağa kalkmadım. Tek bir hareket bile yapmadım.

Kapı tekrar çaldı, bu sefer çok daha yüksek sesle ve bu sefer onun sesini duydum. "Bayan London?" Kapıyı bir kez daha çaldı.

Yavaşça masamdan kalktım ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Bay Leighton saatine bakıyordu, yüzü hâlâ inanılmaz derecede mükemmel ve kusursuzdu. Dolgun dudakları öfkeli ve düz bir çizgiye dönüşmüştü.

Saatinden başını kaldırıp gözetleme deliğinden baktı ve gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin verdi.

Kapıdan geri çekildim ve seçeneklerimi değerlendirdim. Kapıyı açıp söyleyeceklerini dinleyebilirdim ya da ofisimin yan çıkış kapısından çıkabilirdim.

Hiç düşünmeye gerek yoktu.

Ceketimi ve dizüstü bilgisayarımı aldım ve bilgisayarımı kapattım. Sonra aceleyle yan kapımdan çıktım ve yük asansörüne binerek şehir arabamın beklediği yere indim.

Tam anlamıyla garaja doğru koşarken şoförüm bana şüpheyile baktı ama acele edip beni eve götürmesi için yalvardığımda itiraz etmedi.

Geldiğimizde kapıyı açmasını ya da iyi günler dilemesini beklemedim. Neredeyse arabadan atlayıp doğruca binama girdim ve Amy'nin evine doğru bir rota çizdim.

"Amy?" Kapısını çaldım. "Amy!"

"Geliyorum!" Hemen kapısını açtı ve beni içeri çekti. "Kapıma böyle vurmana gerek yok, Mya. Neyin var senin? Sen?"

"Sanırım az önce kovuldum."

"Ne? Nasıl kovulduğunu sanıyorsun? Ya kovuldun ya da kovulmadın."

"Tamam, tamam. Henüz kovulmadım ama beni kovacağından oldukça eminim. Beni kesinlikle kovacak. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım..."

"Mya, yavaşla." Ellerini omuzlarıma koydu. "İngilizce konuş, yavaşça. Çok yavaş."

"Ona yanlışlıkla şikâyet e-postalarımın birini gönderdim, yüzde yüz sana yönelik bir şikâyet e-postası."

"Dün sabah bana gönderdiğinden daha mı kötüydü?"

"Çok daha kötüsü. Bunda onun sikiyle ilgili fantezilerimden bahsettim. Ona göt herif dedim ve eskiden beni domaltmasını istediğimi söyledim. masa."

Onun da yüzü kızardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama telefonumun çalma sesi ikimizin de dikkatini çekti.

Cebimden çıkardım ve Bay'ı görünce neredeyse düşürüyordum. Ekranımda Leighton'ın adı vardı. Ne yapacağımı bilemediğim için onu koltuğuna fırlattım.

"Bu o mu?" Amy sordu.

Sadece başımı
sallayabildim.

"Cevap vermeyi düşünüyor musun?"

"Hayır." Sesli mesaja geçene kadar telefona baktım. Ama sonra tekrar çaldı. Ve tekrar.

Amy gözlerini devirerek telefonumu aldı ve bana fırlatmadan önce 'cevapla' tuşuna bastı.

"Alo?" Cevap verdim, sesim fısıltı gibiydi.

"Merhaba, *Bayan London*." Ağzından çıkan ismimin sesi beni yerime oturttu. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım.

"Orada mısınız, *Bayan London*?" Derin sesi vücuduma sıcaklık yaydı. "Sizi kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Pek sayılmaz..."

"Güzel. Şu anda neredesin?"

"Oh, um..." Yardım için Amy'ye baktım ama o gülümsüyordu, sanki bu durum gerçekten komikmiş gibi bakıyordu. "Fotokopi odasına koştum."

"Yani hâlâ binada mısınız?" "Öyle de denebilir."

"Yarım saat önce sizi arabanıza binerken gördüm." Sesinde bir gülümseme vardı. "Şu anda kesinlikle binada değilsiniz."

"Evet, peki... Şu anda benden istediğiniz bir şey var mı?"

"Aslında var," dedi, sesi daha da derin, daha seksiydi. "Bu öğleden sonra ofisinize geldim çünkü sizinle beni ilgilendiren özel ve çok önemli bir konuyu görüşmem gerekiyordu ama sizi bir şekilde kaçırdım. Bu yüzden, bu özel ve önemli konuşmayı yapabilmemiz için yarın işe bir saat erken gelmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım, "özel" kelimesini söyleme şekli beni biraz tahrik etmişti. "*Bayan London*," diye tekrarladı. "Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet..."

"Güzel. Sabah görüşürüz." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Amy aracılığıyla elime büyük bir bardak şarap tutuşturuldu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bana berbat Netflix dizileri izleterek ve saatlerce kanepesinde yatmama izin vererek dikkatimi bugünün epik hatasından uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı, ama işe yaramadı.

Gecenin bir yarısı iki kez uyandım, tüm bunların bir tür kötü rüya olmasını umuyordum. Bir an için gerçekten öyleymiş gibi geldi, ta ki telefonumu kontrol edip Bay Leighton'ın bana bir mesaj gönderdiğini görene kadar gece yarısına dakikalar kala.

Konu: Yarın.

Normalden bir saat erken gelin.

Unutmayın. (*Unutmam.*)

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Bu sabah ondan "Bugün Neye İhtiyacım Var" e-postası, son dakika kahve, yeni çıkan romanlar veya kahvaltılık talebi gelmedi.

İstediği gibi bir saat önce ofise gittiğimde Jaguar'ının belirlenen yerde olmadığını fark ettim. Biraz rahatlamış bir şekilde asansöre binerek katıma çıktım ve ofisimin kilidini açtım; yaklaşan fesih için eşyalarımı düzenlemeye başlamak gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Ne zaman e-postamdan bahsetmeye karar verse, yanıt verirken üç seçenek arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Plan A: İnkâr et. Reddetmek.

Reddet. B Planı: *Daha fazla* inkâr et. *Daha fazla* inkâr et. *Daha fazla* inkâr. C Planı: Gururumu ayaklar altına almak, yanıldığımı kabul etmek ve henüz başka bir yerden resmi bir iş teklifi almadığım için beni kovmamasını ummak.

A planı olmalı.

Tam oturmak üzereyken masa telefonum çaldı ve ekranda onun ofis numarası belirdi. Derin bir nefes alarak ahizeyi kaldırdım. "Evet, Bay Leighton?"

"Ofisime gel." Tek kelime etmeden telefonu kapattı ve kafamı karıştırdı.

Çantamı çekmeceme kilitledim ve merdivenleri çıktım, tanıdık "Evet?" sesi beni karşılayıp kapıyı açmamı sağlayana kadar kapıyı üç kez çaldım.

Sandalyesinde oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Topuklarımın yere çarpma sesini duyunca yavaşça döndü, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

Bugünkü takım elbisesi daha önce görmediğim koyu gri bir takımdı ve kolundaki yeni gümüş saati mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kolundaki saat

çok yakın zamanda almak için sıraya girmeme neden oldu.

"Otursana." Masasının önüne oturmamı işaret etti. Oturdum ve o da kahvesini alıp uzun bir yudum aldı.

"Biliyorsunuz, *Bayan London*," dedi ve adımın her hecesini vurguladı. "Dürüst olmak gerekirse, özellikle de bir yılı aşkın süredir birlikte çalıştıktan sonra, aramızın daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama görünen *o ki* yanılmışım."

Sanki e-postamla ilgili bir açıklama bekliyormuş gibi bakıyordu ve ben hala A, B ya da C planını uygulamak isteyip istemediğimden emin değildim. Sanki seçeneklerimi değerlendirdiğimi hissetmiş gibi dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı.

Bir saniyeliğine bile olsa bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama ondan gözümü alamıyordum.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu. "Yoksa neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi orada oturmaya devam mı edeceksin?"

"Dün erken ayrılmamla mı ilgili?" A planında karar kıldım. "Kendimi biraz hasta hissediyordum, hepsi bu."

"Bu, *seni becerdiğimden* bahsettiğin özellikle uygunsuz bir e-posta ile ilgili."

Yanaklarım yanıyordu ve bundan kaçmama izin vermeyeceğini biliyordum.

"Özür dilerim," dedim, kelimeler aceleyle döküldü. "Yanlışlıkla yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Bu aynı zamanda..." dedi ve elini kaldırarak sözümü kesti. "Muhtemelen insan kaynaklarına gidip şikayette bulunmam gerekecek. *Cinsel taciz* şikâyeti."

Ne?

Yavaşça ayağa kalkarak masasının önüne doğru yürüdü; öfkeli bakışlarıyla beni koltuğa mıhladı ve dudaklarının her hafif yalayışında sırlıslık olmama neden oldu.

"Leighton Yayıncılık'ta cinsel taciz çok ciddi bir suçtur, Bayan London." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok daha hafif suçlardan dolayı insanları kovdurdum ve teknik olarak şu anda size de aynısını yapmam gerekirdi, çünkü bu adil olmaktan çok daha fazlası olurdu." Tek kelime etmeme izin vermedi. "Özellikle de yaptığın şeyin neden bu kadar saldırgan olduğunu tam olarak anladığımı sanmadığım için."

"İstiyorum..." Sesim bir fısıltı gibiydi.

"Gerçekten mi?" Kaşını kaldırdı. "Senin bana yaptığın gibi yanlışlıkla birine senin hakkında benzer bir e-posta gönderdiğimi düşünebiliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Bunu senin için bir perspektife oturtmama izin ver." Öne doğru eğildi, dizleri dizlerime değecek kadar yaklaşmıştı. "Eğer sana bir e-posta gönderseydim - *tesadüfen*, yani burada çalışmaya başladığından beri amını yüzüme oturtmanı istediğimi yazsaydım... Ya da kışını kendi masamın üzerine eğip, her belirli bir tonda elbise giydiğinde durmam için bana yalvarana kadar seni becermek istediğimi yazsaydım, sence azarlanmam gerekmez miydi? bir şekilde?"

Sözleri karşısında nutkum tutulmuştu ve sadece bir örnek mi veriyordu yoksa benim onun hakkında düşündüğüm gibi o da benim hakkımda gerçekten düşünüyor muydu emin değildim.

"Cevap ver bana, Mya." Adımın dudaklarından dökülüştü nefesimi kesmişti. "Sence de ciddi bir kargaşa çıkmaz mı? sonuçları?"

"Olabilir."

"Belki mi? Hayır, *kesinlikle*." Kravatını düzeltti. "Aslına bakarsanız, öyle bir kargaşa çıkar ki, sanırım IT departmanı herhangi bir şirket cihazından gönderdiğim tüm e-postaları gözden geçirmek zorunda kalır, çünkü bir şirket sunucusundan gönderilen hiçbir şey gerçekten silinmez. Aslında, muhtemelen araştırın ve bunun tek seferlik bir suç mu yoksa özellikle ilginç bir model mi olduğunu görün..."

Çenemin düştüğünü hissettim ve dudaklarımı bir arada tutmak için mücadele ettim.

"Yani," dedi biraz ciddi görünerek. "Ne bulduklarına bağlı olarak, benimle şahsen görüşmeleri ve zararları değerlendirmeleri gerekecek. Ve eğer e-postalarımda 'becermekten' bahsettiğim kişi isterse, eminim hayatımı çok kötü bir hale getirebilir."

Sessizlik.

Masasından bir dosya aldı ve yavaşça kucağıma koydu- Bir şekilde bana dokunmadan bile beni daha da tahrik etmeyi başarıyordu. "Sen ve 'kankan' Amy arasında üç yüz altmış yedi e-posta var."

Bu kadar mı?

"Bu *sadece bu ay*." Sesi kırılmıştı. "Birkaç tanesinden fazlasını okumaya vaktim olmadı, ama tahmin ediyorum ki bunlardan artık IT veri tabanımızda yok. Yoksa olacak mı?"

"Hayır." Başımı salladım.

"Güzel. Hepsini kalıcı olarak sildim. Bir şey değil." Ayağa kalktı ve saatine baktı. "Roberto dosyalarının Lockwood ile sabahki toplantımızdan önce teslim edilmesi gerekiyor." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açık tutarak gitmemi bekledi.

Bakışlarından kaçarak ayağa kalktım ve koridora yöneldim.

"Son bir şey daha Bayan London," dedi ve omzumun üzerinden bakmamı sağladı.

"Evet?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, konu başlığı 'Acaba Kuku Yiyor mu' olan e-postanıza göre..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Am yiyorum ve eğer senin amını yiyecek olsaydım... Eğer bu düşünce aklımdan geçecek kadar iğrenç olsaydı ve aramızdaki bazı koşullar farklı olsaydı, seninle işim bittikten sonra günlerce yürüyemezdin..."

PATRON

Michael

Manhattan, New York

İstihbarat departmanından gelen her e-postayı okudum. Her birini. Tek tek. Birini.

Görünüşe göre, o ve arkadaşı, her şeyi etiketledikleri için onları takip etmek kolaydı. Benimle ilgili olanları "Kıç-koliklik Raporu", "Patronum" veya "Bu Adam Bugün..."

Benden "nefret ettiği" oldukça açıktı ve bu kadar çok şey talep ederek cinsel hüsranımlı ondan çıkardığım için neredeyse pişmanlık duyuyordum. Neredeyse.

Konu seks olduğunda onun akli da neredeyse benimki kadar yaramazdı ve bu konuda yapabileceğim çok az şey olsa bile aramızdaki çekimin tek taraflı olmadığını bilmek biraz sevindiriciydi.

Daha önce işle zevki hiç karıştırmamıştım ve şimdi de karıştırmayacaktım. Bugünkü sekiz toplantımızı, e-postalarında gördüklerimi düşünmeden, yakında ayrılmaya bu kadar kararlıysa bunun işle zevki karıştırmak olmayabileceği gerçeğini düşünmeden atlatmam gerekiyordu.

Eğer yakında gitmesine 'izin verseydim' yani.

Lanet olsun.

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Konu: İki Saat İçinde İhtiyacım Olan Şey

Lexington dosyaları. Lerner ve Taylor'ın satın alınmasıyla ilgili transfer belgeleri. Ön liste raporunuz. Bu öğleden sonraki toplantının notları.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

E-postasını kapattım ve iç çektim. Keşke beni kovsaydı diye düşünmeye başlamıştım. İki gün önce ofisindeki o toplantıdan beri iki kat daha otoriter olmuştu. İki kat daha dayanılmaz.

Beni kasıtlı olarak zor durumda bıraktığında ve henüz okuma fırsatı bulamadığımı bildiği bir kitap hakkında birkaç soru sorduğunda tüm personel toplantısını terk etmemek için her şeyimi harcamıştım. Sonra bir kez daha, daha dört haftası bile dolmamış raporları eksik teslim ettiğim için beni herkesin önünde azarladığında.

En son gönderdiği e-postadaki tüm hedefleri iki saat içinde tamamlamamın imkânı yoktu, bu yüzden denemeyecektim bile. Çoktan bitirdiğim işi aldım ve ofisine doğru yola çıktım, yolda Amy'ye bir e-posta gönderdim.

Bu mesajı şirket sunucusunda yakalayıp yakalamaması umurumda değildi.

Konu: Korkunç Patron + Tipik A*cık Davranışı + Uzun Gün = Şarap. Stat!

Bugün işten erken çıkıyorum. Bu gece sana gelip şarap içebilir miyim?
Kankan,
Mya

Cevabı saniyeler içinde geldi.

Konu: Re: Korkunç Patron + Tipik A*cık Davranış + Uzun Gün = Şarap. Stat!

Tabii ki.
Şimdi gidip en sevdiğini alacağım.
Kankan,
Amy

Asansör kapıları açılır açılmaz doğruca onun ofisine yöneldim ve kapıyı çalma zahmetine girmedim.

Kapıyı açtım ve onu masasında kitap okurken gördüm.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bayan London?" Başını kaldırıp bana baktı.

"İşte ön liste raporum." Masasına kocaman bir klasör dolusu evrak sıkıştırdım. "Lexington raporu, en azından bitirebildiğim kadarıyla, birkaç dakika içinde gelen kutunuzda olacak."

"Bunu söylemek için buraya gelmene gerek yoktu. Bana bir e-posta göndermeliydin..." Bakışları dudaklarıma gitti ama sonra gözlerini bana dikti. "Biliyorsun, insanların bir şey söylemeden ofisime gelmelerinden nefret ediyorum. izin istiyorum."

"Pek çok şeyden nefret ediyorsun." Omuz silktim. "Belki de herkes gibi onlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmelisin. Ders notlarımı getireceğim.

Bu öğleden sonraki toplantıyı bitirdiğimde burada olacağım - *kapıyı çalmadan*, çünkü muhtemelen size geç bir öğle yemeği getirmem gerekecek ve sonra resmi olarak bugünlük işim bitecek."

"Hayır." Kitabının bir sayfasını çevirdi. "Bugünlük işinin bittiğini düşüneneceksin. Bugün saat sekize kadar kalmanı istiyorum."

"Yapamam," dedim kararlılıkla. "Planlarım var."

"Biliyorum," dedi romanını bırakarak. "Planlarınızda saat sekize kadar burada kalmak var."

"Bay Leighton..." Gözlerinin içine baktım. "Tüm saygıyla, ki bu hafta bana davranış şeklinizden sonra hiçbirini hak etmiyorsunuz, bugün kalmıyorum. Zamanım yok. Ve aslında, bir şey biliyorsun

Başka?" Az önce masasının üzerine koyduğum dosyayı yere düşürdüm ve yüzlerce rapor kâğıdını yere saçtım. "Onu almayacağım ve bugün başka bir şey yapmayacağım. Ben eve gidiyorum. *Şimdi.*"

"*Bayan London...*" Dişlerini sıktı. "Beni zorlama-"

"Ne? Beni kovmak mı? Lütfen kovun." Kanım kaynarken ve hayal kırıklığım tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken ondan uzaklaştım ve ofisinden hızla çıktım.

Öfkeyle ofisime doğru yürüdüm ve kapıyı çarparak kapattım. Programlama portalıma giriş yaptım ve kalan toplantılarım için e-posta iptalleri gönderdim. Ayrıca İnsan Kaynaklarına "kişisel nedenlerle" erken ayrılacağımı ve önümüzdeki günlerde ek izin talep etmem gerekebileceğini teyit eden bir mesaj gönderdim.

Tüm e-postaların ulaştığından emin olduktan sonra bilgisayarımı kapattım ve masamdaki tüm klasörleri kapattım.

Paltomu giyerken kapım açıldı ve Michael hışımla ofisime girdi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Çenesini sıkarak tısladı. "Yukarıdayken ne dediğimi duymadın mı?"

"Ben yaptım." Eşarbımı aldım. "Ne dediğimi duymadın mı? Ben. Gidiyorum. Orada durup istediğin kadar bakışlarınla beni tehdit edebilirsin ama ben eve gidiyorum."

"Mya..." Kapıyı kapatıp kilitledi ve masama doğru bir adım attı.

"Senden bir daha burada kalmanı istemeyeceğim."

"Güzel." Omuz silktim. "O zaman bu benim işimi çok daha kolaylaştırıyor. Git." Çantamı omzuma attım ve yan kapıya yöneldim, ama arkamdan dirseğimi yakaladı ve beni yüzüne doğru döndürdü.

"Neden bu kadar zor davranıyorsun?" Alnını benimkine bastırdı.

"Bugün burada benimle kalmana gerçekten ihtiyacım var..."

"O zaman bana kayda değer bir sebep vermeniz gerekiyor."

Dudakları aniden dudaklarıma çarptı ve kolları belime dolandı, parmakları ustalıkla paltomun kemerini çözdü. Ağızını benimkine dayayarak yakalarımı açtı ve paltomu üstümden itti. omuzlarına ve yere düştü.

Alt dudağıımı ısırarak elini elbisemden yukarı kaydırđı ve sırlıklam olmuş külotumu yavaşça yırttı. Nefesim kesilene kadar beni öptü, nazikçe beni geriye ve masama doğru itti.

Dudaklarımı kısa bir süreliğine bırakarak tüm klasörlerimi ve dosyalarımı yere itti. Ofis hattım almaya başladı ve hemen telefonu da yere düşürdü.

Tek kelime etmeden beni belimden yakaladı ve yukarı kaldırarak masamın yüzüne sıkıca yerleştirdi. Çıplak kıkımın yanakları soğuk metale çarptı ve pantolonunun içinden sertleşmiş sikini gördüğümde bir nefes çektim.

"Benim için bacaklarını aç," diye emretti.

Ofisimin dışında konuşan insanların sesi beni yerimden zıplattı ama o elini karnıma koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Bizi duyamayacaklar," diye fısıldadı. "Sana söylediğim şeyi yap. *Şimdi.*"

Bacaklarımı yavaşça ayırdım ve o da kravatını gevşeterek bakışlarını kalçalarımın arasında tuttu.

Bacaklarımın arasına girdi ve başparmağıını şişen klitorisime bastırarak mırıldanmamı sağlayacak kadar baskı uyguladı.

"ığlık atmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedi. "Bunu duyacaklar..."

Eğilip klitorisimi ağızına alırken cevap veremeyerek başımı salladım. "Bana bunun için söz verebilir misin, Mya?"

"I..." Tekrar başımı salladım, tenime üflerken yavaşça nefes alıyordum. "Evet... Söz veriyorum... Beni becerirken çığlık atmayacağım..."

"Seni becerdiğim zamandan bahsetmiyordum." Sırıtarak başını yukarı kaldırdı. "Önce senin amını yemeliyim." Birden beni ayak bileklerimden yakaladı ve masanın kenarına doğru çekti, iki bacağıımı da hızla omuzlarının üzerine yerleştirdi.

Bir saniye bile kaybetmeden başını bacaklarımın arasına gömdü ve ağızını amıma dayayarak vücudumdaki her siniri aşırı hızda harekete geçirdi. Dili acımasızca klitorisime doğru ilerledi ve iki kalın parmağıını içime sokup inerken ben de haykırdım.

Ellerim saçlarına gitti, ona merhamet etmesi için yalvarırken saçlarını sıkıca kavradım ama o bana zevkle işkence etmeye devam etti. İnlemelerim arasında çığlık atmakla tehdit ettim, ama o sadece güldü ve dilinin darbeleri daha güçlü hale geldi.

Elleri bacaklarımı ağzına karşı sabit tutarken, kendimi orgazmın eşiğinde hissettim, tüm vücudumun titremeye başladığını hissettim.

"Michael, ben... ben..." Ağzımdan bir kelime daha çıksın diye mücadele ettim. Vücudum masaya karşı sarsıldı ve beni söz verdim ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki kattaki herkesin beni duyabileceğinden emindim.

Parmaklarını ağızma bastırıldığını hissettim, bana sessiz olmamı emrettiğini duydum ama gözlerimi kapattım ve tüm kontrolümü kaybederek başımı arkaya attım.

Ne kadar süre titremeye devam ettiğimden ya da iş arkadaşlarımdan herhangi birinin beni duyup duymadığından emin değildim ama gözlerimi tekrar açtığımda bacaklarım hala Michael'ın etrafındaydı ve bana bakıyordu.

Bir şey söyleyeceğini, hararetli sessizliğimizi bozmanın bir yolunu bulacağını düşündüm ama bacaklarımı omuzlarına doladı ve pantolonunun düğmelerini açtı. Aletini çıkardığında gözlerim alabildiğine açıldı, hayal ettiğimden daha kalın ve daha uzun olduğunu fark ettim.

Şok tepkime gülümseyerek parmak uçlarıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Masanın üzerine eğil."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Beni duydun." Ellerimi tuttu ve beni yukarı çekti. Sonra kalçalarımı kavradı ve sırtım onun önüne gelecek şekilde beni döndürdü. "Lanet masanın üzerine eğil."

Yavaşça itaat ederek göğsümü metale bastırdım.

Pantolonunun yere çarpma sesini, prezervatifi açma sesini duydum. Arkamdan elbisemi yavaşça belime kadar itti.

Kıçımı tokatlayarak kocaman sikini yavaşça, santim santim içime soktu.

İnleyerek, onun etkileyici uzunluğuna uyum sağlarken dengemi korumak için mücadele ettim.

Tamamen içime girdiğinde saçlarımdan bir tutam tuttu ve gözlerimiz buluşana kadar başımı geriye çekti, "Fantezilerinde seni böyle mi beceriyorum?" diye fısıldadı.

Cevap verme şansım olmadı. Acımasızca içime giriyor, bir elini saçlarımda tutuyor ve her haykırışımda kıcıımı tokatlıyordu.

Adını söylediğimde omzumu ısırdı, gözlerimi bir kez daha kapattım ve onun gerçekte şimdiye kadar kurduğum tüm fantezilerden on kat daha iyi olduğunu fark ettim.

Saçlarımı bıraktı ve bir elini göğüslerime doğru kaydırarak onları sıkarken fısıldadı, "Burada çalışmaya başladığından beri amını sikimin üzerinde hissetmek istiyorum..."

Nefesim kesildi, bacaklarım yeniden titremeye başladığında tepki veremedim.

"Michael...Michael..."

"Mya... Mya..." Sesinde hafif bir gülümsemeyle benimle alay etti.

"BEN... BEN..." Kıcıımı tekrar tokatlarken masanın kenarını kavradım. İçimde sarsıntılar artmaya devam ederken adım fısıldadı ve "Beni bekle" dediğini duydum ama ben çoktan oradaydım.

Kukum zevkle zonkladı ve bir orgazm daha vücudumu sararak beni masaya doğru gevşek ve nefessiz bıraktı. Beni ne kadar zamandır becerdiğini merak ediyordum.

Beni hareketsiz tutarken, saniyeler sonra kendi serbest kalışını buldu ve nefesimi yakalamak için mücadele ettim.

İkimiz sarmaş dolaş kaldık ve o enseme öptü. "İyi misin?" diye sordu usulca.

Başımı salladım.

"Artık gitmene izin

verebilir miyim?" "Hayır."

Kısık bir kahkaha attı ve beni daha uzun süre kendine doğru çekti. beni bırakması için ona onay verdi. Enseme bir kez daha öperek yavaşça içimden çıktı ve prezervatifi çöpe attı. Sonra kollarını bana doladı ve masaya yaslanmam için beni döndürdü.

Sanki kendi başıma tam olarak hareket edemediğimi anlamış gibi elbisemi yeniden ayarladı ve paltomu giymeme yardım etti. Sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve topuklu ayakkabılarımı alıp giymeme yardım etmeden önce bana baktı.

"Şimdi şoförünü aramalısın," dedi usulca, masa telefonumu yerden alıp bana uzatırken. "Seni aşağıya kadar geçireyim."

Başımı salladım ve şoförümü aradım, Michael'ın pantolonunu giymesini ve kravatını düzeltmesini izledim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve şoförüm "Ben

Beş dakika içinde aşağıda ol." Telefonu kapattım.

Michael bana çantamı uzattı ve yürümeye çalışırken topuklarımın üzerinde yalpaladım - ondan bilmiş, seksi bir gülümseme kazandım. Beni kendine doğru çekti.

ve neyse ki kimsenin bizi görmemesi için beni yük asansörlerine doğru götürdü.

Asansöre bindiğimizde ona bakmaktan kaçındım. Onu gerçekten becerdiğim için tam ve mutlak bir şok içindeydim, tüm hayatımın başrolündeki adam

Fanteziler, bunların her birini gerçeklikle kolayca utandırmıştı.

Birlikte dışarı çıktığımızda, gökyüzünün neden bu kadar çabuk karardığı konusunda kafam hemen karıştı.

Michael beni arabaya kadar götürdü ve arka kapıyı açarak içeri girmemi bekledi. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bakıyordu ama nedense aklıma tek bir şey geliyordu.

"Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim, Bay Leighton," dedim, az önce aramızda geçenler hakkında şoföre herhangi bir izlenim vermek istemiyordum.

"Neyi anlamak için, Bayan London?"

"Bugün saat sekize kadar kalmayacağımı söyledim. Bu konuda anlayabildiğimize sevindim."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve saatine baktı. "Sanırım şu anda oldukça yanlış bilgilendirilmiş durumdasınız, Bayan London. Saat dokuz.

saat." Bana son bir kez baktı ve kapıyı kapattı. "Pazartesi görüşürüz."

E-POSTALAR

Mya

Konu: Onunla yattım.

Yani, onunla *gerçekten* yattım.

Kankan,

Mya

Konu: Re: Onunla yattım.

"Gerçekten" *kiminle* yattın? Tanışma randevusundaki adamla mı?

*Ve neden bana yepyeni bir Gmail hesabından e-posta gönderiyorsun? Kankan,

Amy

Konu: Re: Re: Onunla yattım.

Patronum.

*Çok uzun

hikaye. Kankan,

Mya

Konu: Re: Re: Re: Re: Onunla yattım.

Ne oluyor lan? Sen aklını mı kaçırdın, MYA?

Neyin var senin? (Nasıldı ama...? :)

)

*Süper uzun hikayeleri

severim. Kankan,

Amy

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Onunla yattım.

Hayatımda yaptığım en iyi seksti.

Zihnimde canlandırmayı bırakabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve bundan sonra Pazartesi günü işe geri dönüp ona doğru dürüst bir yüzle bakabileceğimi de sanmıyorum...

Beş dakika içinde senin evinde
olacağım. Kankan,

Mya

PATRON

Michael

Manhattan, New York

Hafta sonum huzursuz bir bulanıklık içinde geçti, Mya'yı ofisinde becerirkenki zihinsel tekrarlarla noktalandı. Dürüst olmak gerekirse, seks yapmayı bitirdikten sonra aynı kadını hiç düşünmemiştim, ama Mya'yı düşünmeyi bırakmaya çalıştıkça, dudaklarıma karşı kıvranan görüntüleri aklıma geliyordu. Masasının üzerine eğilmiş ve adımı söylerkenki görüntüleri her düşüncemi işgal ediyordu.

Sadece bu da değil, bugün ondan haber alamadım. "Bugün Neye İhtiyacım Var" e-postama her zamanki "Tamam" cevabını vermemişti ve zaten iki saatten fazla gecikmişti. "Cuma geç kaldım, Pazartesi geç geliyorum" saçmalığını yapmaya çalıştığını düşündüm, bu yüzden hiçbir şey düşünmemeye karar verdim.

Saat ikideki toplantımıza kadar dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yaptım çünkü önümüzdeki bir ay boyunca herhangi bir iş gününü kaçırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

satın alma sezonuydu.

Onaylanmış en yeni kitap anlaşmaları yığınının okurken, kapım hafifçe çalındı.

"Evet?" Mya'yı görmeyi umarak kâğıtlarımı yere bıraktım ama karşımda sadece Brad ve bir yemek dağıtıcısı vardı.

"Günaydın," dedi Brad masama doğru yürürken. "Sakıncası yoksa erken gelip sana ve Mya'ya geç bir öğle yemeği ısmarlamak istedim."

"Benim için sorun değil." Yalan söyledim ve teslimatçıya yemeği masama koymasını işaret ettim.

"Çılgın hafta sonu mu?" Brad sordu. "Hayır. Neden sordun bunu?"

"Gergin görünüyorsun, sanki günlerdir uyumamışsın ya da bir konuda streslisin. Ya da belki de..." Durakladı, uzun ve bıkkın bir iç geçirdi. "Bana yaklaşan bir magazin haberini anlatmaya mı hazırlanıyorsun?"

hikaye?" Başını iki yana salladı. "Çok iyi gidiyordun, Michael. Çok iyi..."

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "Ve ben gergin değilim. Bilmen gerekiyorsa, ben

Dün gece iyi uyuyamadım ve hâlâ seninle ve Mya'yla her an başlayabilecek üç saatlik bir seansı atlatmam gerekiyor."

"Mya'dan bahsetmişken-" diye söze başladı ama ben sözünü kestim. "Onun sarımsağa alerjisi var," dedim teslimatçı adama. ekmek sepetini yere bıraktı. "Bunu buğday ekmeğiyle değiştirebilir misiniz?" "Evet efendim."

"Ve bu." Ortaya koyduğu bir şişe karamel şurubunu işaret ettim. "Bir yudum içerse bunu fındık sanacak ve öksürük nöbeti geçirecek. Bunu da alın ve yerine çikolata şurubu getirin."

"Peki efendim." Rahatsız edici eşyaları aldı ve kapıya yöneldi. "Hemen döneceğim."

Brad kaşlarını kaldırdı, kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Asistanınızın yemek tercihlerini her zaman ezberler miydiniz?"

"Sadece bir yıldan fazla dayananlar."

"Ah." Güldü. "Dediğim gibi, Apple ve Microsoft beni arayıp onun referansı ile ilgili telefonlarına hala geri dönmediğini söylediler, bu yüzden bu hafta bir noktada bunu gerçekten yapman gerekiyor. Ona iyi bir tavsiye vermeyi planlıyorsun, değil mi?"

Bu soruya cevap veremedi telefonum çaldı. "Evet?"

Cevap verdim.

"Günaydın Bay Leighton," dedi yumuşak bir ses. "Ben İnsan Kaynakları'ndan Shelby. Sizi bu kadar geç bilgilendirdiğim için özür dilerim, ancak yönetici asistanınız daha önce aradı ve bir haftalık hastalık izni için bildirimde bulundu."

"Bir *hafta* mı?"

"Evet efendim. Bu süre zarfında onun yerini geçici biriyle doldurmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. Mya gerçekten hasta olduğu zamanlarda bile hastalık izni kullanmazdı. Muhtemelen evde kalması gerekirken sayısız toplantıya öksürerek ve hapsirarak gelirdi, bu yüzden son buluşmamızı koz olarak mı kullandığından yoksa kırk seksen saat içinde bir şekilde ölümcül bir hastalığa mı yakalandığından emin değildim.

"Michael?" Brad dikkatimi çekmeye çalıştı. "Michael?"

Onu görmezden gelerek telefonumu çıkardım ve Mya'ya bir e-posta gönderdim.

Konu: Hastalık İzni.

Doktor raporunuz olsa iyi olur... Michael
Leighton
CEO, Leighton Yayıncılık

Cevabı hemen geldi.

Konu: Re: Hastalık İzni.

Ya
yapmazsam?
Mya London
Leighton Yayıncılık CEO'sunun Yönetici Asistanı

Konu: Re: Re: Hastalık İzni.

Eğer bilmiyorsanız, hemen İK'yı aramanızı ve "hastalık" raporunuzu iptal etmenizi öneririm.

Çünkü zaten sahte olduğunu biliyorum. O zaman önümüzdeki bir saat içinde sihirli bir şekilde ofisimde belirmeni öneririm, böylece gelecek haftanın yazar satın alma turuna hazırlanabiliriz.

Michael Leighton
CEO, Leighton Yayıncılık

Konu: Re: Re: Re: Hastalık İzni.

Oh, bu doğru. Gelecek hafta çok önemli.

Muhtemelen haftaya da hasta olacağım.

(Muhtemelen hala bir şeylerden "iyileşiyor" olacağım.)

Belki bir süreliğine gidersem işimin ne kadar zor olduğunu görürsünüz.

Belki o zaman beni daha çok takdir edersin.

Mya London

Leighton Yayıncılık CEO'sunun Yönetici Asistanı

Konu: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Hastalık izni.

Gelecek hafta "muhtemelen hasta"
olmayacaksın. K1ç1n1 kaldırıp işe
geleceksin.

(Düzgün bir şekilde becerildikten sonra iyileşmek iki hafta sürmez).

Bugün işe gelseydin seni daha çok takdir ederdim.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

Yanıtını beklemeden gelen kutumu kapattım. Kafamı kaldırdım ve Brad'in hayalet görmüş gibi bana baktığını fark ettim.

"Ne?" dedim. Dedim.

"Mya'yı becerdin, değil mi?"

"Pardon?"

"Beni duydun." Hiç irkilmedi. "Onunla yattın... Onunla yattın ve bu yüzden o şirketleri geri aramadın. Tam da bu yüzden onun gitmesini istemiyorsun."

"Gitmesini istemememin nedeni bu değil."

"Yani onu becermekle ilgili kısmı *kabul* ediyorsun?"

"Hayır," dedim, inkar ettim ve dakikalarca onu sakinleştirmeye çalıştım. Gerçeği öğrenirse kalp krizi geçireceğini biliyordum.

İkna olduğundan emin olduğumda, bugünkü toplantının dosyalarını çıkardım, böylece ikimiz baş başa inceleyebilecektik.

O kendi dosyalarını düzenlemeye başlarken ben de tarayıcımda yeni bir sekme açtım ve Mya'ya "Geçmiş olsun" çiçekleri sipariş edebilmek için yerel bir çiçekçiye baktım - böylece ona daha doğrudan bir "K1ç1n1 işe getir" notu gönderebilirdim.

Bir roman toplantısında sevdiğinden bahsettiği için yedi katlı bir zambak buketi seçtim ve satın alma ekranının yarısına gelmiştim ki durdum.

Ne halt ediyorum ben?

Ekranı kapattım ve kalemimi tıkladım.

Onun yardımı olmadan bir hafta hayatta kalabilirim.

oyun oynamaya devam etti. Onun işini ondan daha iyi yapabileceğime emindim.

O kadar zor olamaz.

PATRON

Michael

Manhattan, New York

Bir haftalık "hastalık izni "nden sonra.

Konu: Patronum...

Geçen hafta patronumu becerdiğime hala inanamıyorum.

İkinci hafta hasta olduğumu söylesem kızar mı sence? Kankan,

Mya

Not: Onu tekrar becermek istemem üzücü mü?

Konu: Re: Patronum...

Hala e-postalarınızı kime gönderdiğinizi iki kez kontrol etmeyi öğrenemediğinize inanamıyorum...

Evet, ikinci hafta da hasta olduğunuzu söylerseniz "o" çok öfkelenir.

Patronun,

Michael

Not: Seni tekrar becermek istediğini düşünürsek, bu hiç de üzücü değil.

E-postamı gönder tuşuna bastım ve telefonumu kaldırdım. İşe bu sinir bozucu şekilde gelmemiştii -İnsan Kaynakları'na önceden haber bile vermemiştii, ama bir tutanak tutmaya ya da onu sözlü olarak azarlamaya bile cesaret edemezdii. Ben olsam

Geçen hafta boyunca normalde benim için yaptığı her şeyi yapmaya çalışarak neredeyse aklımı kaybediyordum ve gerçekten onun kadar iyi olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım.

korkunç bir patron olduğumu söyledi.

Şu anda bile, satın almaya çalıştığımız bir yazarla masanın karşısında otururken, "Biliyor musun? Şu anda burada olmak istemiyorum" dememe ve ondan başka bir tarihe ertelemesini istememe saniyeler kalmıştı. Ve e-postasındaki son "PS" notunu ele almak için Mya'nın evine gitmeyi çok istiyordum.

Ayrıca bu toplantıyı ofisim yerine akşam yemeğinde düzenlediğim için de pişmanlık duyuyordum. Aslında, bu beş yıldızlı restoranda rezervasyon yaptırmamın tek nedeni, üç ay önce Mya'nın bana şöyle dediğini duymuş olmamdı

Bir gün burada yemek yiyebilmek için parasının yetmesini dilediği biri. Elbette sorsa bunu inkâr ederdim ama o bu gece burada olmadığına göre benim de burada olmamın bir anlamı yoktu.

"Yani..." Karşımdaki yazar, otuzlu yaşlarının ortasında güzel bir esmer, boğazını temizledi. "Eğer Leighton Yayıncılık'la anlaşırsam, sizden bazı sözler almam gerekecek."

"Ne tür vaatler Bayan Sutherland?"

"Kitabımı tanıtmak için size ihtiyacım var." "Biz *tüm* kitaplarımızı tanıtıyoruz."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden itibarınız bu kadar büyük, ama bu sadece temel tanıtım seviyesi. Bana iki yıl içinde bir film anlaşması, yazacağım her kitap için altı haneli avanslar ve sadece en iyi kitapçılarda bir dünya turu sözü vermeni istiyorum."

"Bu sizin *ilk* kitabınız..."

"Biliyorum. Bu şeyi Amazon'da kendi başıma yayınlayabilir ve beş saniye içinde yayına sokabilirdim. Yine de, işte buradayım, senin için risk alıyorum ve sana gümüş tepside bir sonraki *New York Times* çok satan kitabını sunuyorum."

Gözlerimi devirdim ve şarabımdan uzun bir yudum aldım. Konuyu değiştirmeye başladım, ancak sesli kitabını hangi aktör ve aktrislerin okumasını tercih edeceğinden, hangilerinin ona "daha iyi" söz verdiğimizden bahsetmeye başladı, bu yüzden sesini kolayca ayarladım.

Bu genellikle Mya'nın devreye girip yazara gerçekçi beklentiler içinde olmasını söylediği, benim de sabrımın tükenmeye başladığı kısımdı. daha da incelirdi ve ben de kahve almak için izin isterdim. O burada olmadan, bu kadına çenesini kapamasını ve kendini aşmasını söylememe dakikalar kalmıştı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bayan Sutherland'in sesi düşüncelerimi böldü. "Hollywood'un kitapları filme dönüştürüp sonra da en iyi kısımlarını çıkarmasından nefret etmiyor musun? Bunun benim başıma gelmeyeceğine söz vermezseniz sizinle bir anlaşma imzalayamam."

"*Bayan Sutherland...*" Kızgınlığımı sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Yayın balığı tarifleriyle dolu lanet olası bir yemek kitabı olan ilk kitabınızı Hollywood'un kabul etme şansı o kadar düşük ki-"

"Çok geç kaldığım için özür dilerim." Mya'nın sesi başka bir şey söylememi engelledi.

Uzun bacaklarını açıkta bırakan kısa, siyah bir kokteyl elbisesi giymiş, kesinlikle çarpıcı görünüyordu. Dudakları parlak, çekici bir kırmızıya boyanmıştı ve saçları gevşek bukleler halinde başının tepesinde güzel bir şekilde toplanmıştı.

Bayan Sutherland'e doğru yürüdü ve elini sıktı, sonra da otururken bana "Kes şunu" diye bağırdı.

"Sanırım Bay Leighton'ın söylemeye çalıştığı şey-" Mya, Bayan Sutherland'e döndü. "Yemek pişirme konusunda elimizden geleni yapmaya odaklanmalıyız.

Bu kitap için küre. Daha sonra bir sonraki tarif koleksiyonunuz için fikir alışverişinde bulunabiliriz, böylece bizimle gelecekteki katalogunuzun olabildiğince güçlü olmasını sağlarız."

Ona baktım ve toplantının geri kalanında sessiz kaldım, konuşmanın geri kalanını nasıl yumuşak bir şekilde yönlendirdiğini takdir ettim.

İşimiz bittiğinde Bayan Sutherland sözleşmeyi imzalıyor ve ikimize de iyi dileklerde bulunuyordu. Hepimiz restorandan çıkmak için ayağa kalktığımızda, elimi Mya'nın sırtının küçük kısmına bastırdım ve tepki vermemeye çalıştığını fark ettim.

Bayan Sutherland taksisine bindikten sonra Mya başını kaldırıp bana baktı.

"*Bir şey değil.*" Sırıttı.

"Teşekkür ederim. Minnettarım," dedim, onu bir kez daha aşağı yukarı süzerek. "Bir haftadır 'hasta' olduğuna göre oldukça iyi görünüyorsun."

Cevap vermedi. Sadece bana baktı ve elini tutup onu gece için arabama çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Yarın işe gelmeyi mi planlıyorsun yoksa beni merakta mı bırakıyorsun?"

"Henüz emin değilim. Uyandığımda nasıl hissedeceğime bağlı, beni ne kadar zor durumda bıraktığını daha fazla görmeni isteyip istemediğime bağlı.

her şeyi kendin yap." Elini şehir arabası için kaldırdı ve adam hemen önüne çekti. "Ama söylemeliyim ki, sonunda işimle ilgili olarak bana o iki değerli kelimeyi söylediğin için mutluyum."

"Hangi iki kelime?"

"*Teşekkür ederim.*"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece şoförünün arka kapıyı açmasını ve içeri girmesini işaret etmesini izledim.

Adam kapıyı kapatmadan önce ben de onun yanına girdim.

"Ne-" Emniyet kemerini bağladı. "Ne yapıyorsun?" "Şoför bey, bölmeyi açın lütfen." Şoförün arabayı bölmesini bekledim. arabada. "Mya London, gerçekten seviştik diye seni kovmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Michael Leighton," dedi benimle alay ederek. "Beni kovmayacağını *biliyorum* ve bunun birlikte yatmış olmamızla hiçbir ilgisi yok."

"Biz 'birlikte yatmadık', *seviştik*."

"Peki." Sesini alçalttı. "Boku yedim. Ama beni kovmaya cesaret edemeyeceğini biliyorum."

"Bahse girmek ister misiniz?"

"Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistan olduğumu bilen bir adamla değil."

Gülümsedim, buna karşılık verecek bir cevap bulamadım. Ben karşılık veremeden, şoförün sesi dahili telefondan geldi.

"Bayan London, hâlâ Times Meydanı'ndaki AMC'ye gidiyor musunuz?" "Evet, Archer. Teşekkür ederim."

Hoparlör düğmesini kapattım. "Times Meydanı'ndaki AMC'de ne var?" "Tam bir beyefendiyle randevum var." Gözlerini kaçırdı. Sanki biraz utanmış gibi benden uzaklaştı. "Haftalar önce ayarlanmıştı. Kabalık edip son dakikada iptal etmek istemedim."

"Adı ne?"

"Seni ilgilendirmez." Tekrar bana döndü. "Üçüncü teker olmak istemiyorsan, biz sinemadayken Archer'ın seni Jaguar'ına geri götürmesini sağlayacak mısın? Arabaya daha sonra akşam yemeği için ihtiyacımız olacak ve alınma ama sen iyi bir akşam yemeği arkadaşı değilsin."

"*Adı ne?*" Tekrar ettim.

"Taylor," dedi. "Nerede çalıştığını ve kaç yaşında olduğunu da bilmek ister misin?"

"Söyledim. Anlat bana."

"ABC stüdyolarında analist ve yirmi yedi yaşında. Mutlu musun?"
"Senin için çok genç," dedim. "Ve o yaşta hiç o şirkette gerçek bir rütbe. Bundan daha iyisini yapabilirsin." "Kendinden mi bahsediyorsun?"
"Hayır, ben *en iyisiyim*," dedim. "Ama en azından bunu fark edene kadar daha iyisini yapabilirsin."
Gözlerini bana dikti ama başka bir şey söylemedi. "Ve eğer bu adam konu başlığı 'It's
Bir hafta oldu ve beni hiç aramadı ya da mesaj atmadı' diyorsanız, muhtemelen haklı olduğumu zaten biliyorsunuzdur. Aklı başında hiçbir erkek *sizi* aramak için bir hafta beklemez, tabii patronunuz değilse."
Yanakları kıpkırmızı oldu ve çenesi düştü.
"Geldik Bayan London," dedi şoförü tiyatronun önüne yanaşarak. Mya emniyet kemerini çözdü ve onun kapıyı açmasını bekledi.
Önden yürüdüm ve onun için tiyatronun kapısını tuttum, bilet gişesine doğru yürürken onu takip ettim.
"Sadece iki bilet alacağım," dedi bana. "Gerçekten bizi tiyatroya kadar takip etmeyeceksin, değil mi?"
"Hayır, ama sakıncası yoksa gerçekten ortaya çıkana kadar bekleyeceğim." "Sakıncası *var*."
"Zor iş."
"Tamam." Görevliden biletlerini aldı ve ben de onu tiyatronun özel salonlarından birinde bir kanepeye kadar takip ettim. Çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana bakıp gülümsedi. "Trafikte olduğunu ama yirmi dakika içinde burada olacağını söyledi. Sana işteki gecemizle ilgili her şeyi anlatacağımdan emin olabilirsin.
Madem bu kadar endişelisin, yarın."
"Hiç endişelenmiyorum ama yarın işe geleceğinizi teyit ettiğiniz için teşekkür ederim."
"Sana benzeyeceğinden endişelenmiyor musun?"
"Bunu konuşmuştuk. *Kimse* benimle kıyaslanamaz." Gülümsedim. "Ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca bu gece onu becermek için hiçbir arzun olmadığını da biliyorsun.
Çünkü bahse girerim hâlâ *beni* becermeyi düşünüyorsundur. Bu ya iptal etmeye korktuğun anlamsız bir randevu, ya beni kışkırtmak için bir oyun ya da her ikisi birden."
Kızardı ve telefonuna baktı.

On beş dakika geçti ve bir daha kafasını kaldırıp bakmadı. Sadece telefonunun ekranını tekrar tekrar yeniledi.

Saatime baktım. Film on dakika sonra başlayacaktı ve randevusu gelmemiştii.

Telefonu aniden kucağında çaldı ve gülümseyerek ekrana dokundu. Telefonu yüzüne doğru tuttu, gülümsemesi her saniye biraz daha azalıyordu.

Birkaç kelime yazdı ve sonra bana baktı. "Bir şey çıktığını söyledi, o yüzden... Tamam. Şimdi devam edebilir ve beni bok gibi hissettirebilirsin. İş yerinde bunu özlemiştim, şimdi bunu özel hayatıma da uygulayabilirsin sanırım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önce beni iki kez eken bir adamın bana çıkma teklif etmesine izin vermek yerine onu davet etmekle ne kadar aptallık ettiğimi söyle. Sonra da seni kıskandırmak için elimden geleni yaparak giyinip kuşanmakla zamanımı harcadığım için ne kadar aptal olduğumu söyleyebilirsin-"

Sözünü bir öpücükle kestim, inleyene kadar alt dudağını usulca ısırdım. Ta ki konuşmaya çalışmayı bırakıp pes edene kadar. "Hadi gidelim."

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Michael'ın Jaguar'ının yolcu koltuğunda otururken, gecenin geri kalanını benimle geçirmek istemesinin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Şoföründen arabasını almak için bizi restorana geri götürmesini istemişti. Gecenin geri kalanı için tam bir mahremiyet.

Nedeninden emin değildim ama kırmızı ışıktaki bana baktığında, bunun bir kısmının doğru olduğunu düşünmeden edemedim. Patronum olmadığı zamanlarda, bir anlığına bile olsa, sevilesi biriydi.

"New York'ta bu saatte rezervasyon yaptırmak oldukça zor olacak," dedim sonunda sessizliği bozarak.

"Gideceğimiz yer için rezervasyona ihtiyacımız yok."

"Sözünüze güveniyorum ama kayıtlara geçmesi için şimdiden özür dilemem gerekiyor."

"Ne için?"

"Çünkü bir centilmen gibi davranıp bana sormak yerine gideceğimiz yeri seveceğimi varsayıyorsun," dedim. "Ben çok seçici bir yiyiciyim ve pek çok şeye alerjim var."

"Farkındayım." Işıklardan sağa döndü. "Deniz ürünlerini sevmiyorsun, tavuğu sadece belirli bir şekilde hazırlanırsa yiyorsun, laktoz intoleransın var ama yine de belirli peynir türlerini yiyorsun ve eğer istersen seni nedense hasta eden rastgele şeylerin listesini çıkarabilirim." Bana doğru baktı. "Yapmamı ister misin?"

Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Güzel," dedi. "Sormadım çünkü sormam gerekmiyor, çünkü hakkımda düşündüklerinin aksine sana dikkat ediyorum. Bu gece

Bana iyi davranmam için bir şans verecek misin yoksa geceyi ofisteymişiz gibi mi geçireceksin?"

"Sana bir şans vereceğim..."

"Güzel." Elini açıkta kalan kalçamın üzerine koydu. "Çünkü bu akşam yemeğe geldiğinden beri seni becermemek için çok uğraşıyorum, bu yüzden denemeyi bırakmamı istediğin an, lütfen bana izin vermekten çekinme biliyorum."

Kızardım ve koltuğumda geriye yaslandım, o karla kaplı sokaklarda direksiyon sallarken yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım.

Otuz dakika sonra, yüksek bir kulenin sapağına yanaştı. Vale arabasına yaklaştı ve benim için kapıyı açmak üzere yanıma doğru yürüdü.

Elini sırtımın alt kısmına bastırdı ve kapıcı bizim için kapıyı açarken bana bakıp fısıldadı. "O elbiseyi gerçekten beni kıskandırmak için mi giydin?"

"Duruma göre değişir. İşe yaradı mı?"

"Hem de çok." Beni kısa bir merdiven çıkarıp Manhattan'ın parlak ve ışıltılı ışıklarına bakan cam bir asansöre götürdü.

En üst kata kadar bindik ve kapılar açılır açılmaz bir garson bizi karşıladı ve onu özel bir odaya kadar takip etmemizi işaret etti.

Köşede sıcacık yanan bir ocak ve ortada tavandan tabana pencerelere bakan tek bir masa vardı.

Garson gülümsedi ve kaybolmadan önce şarap siparişlerimizi aldı. "Burası normalde özel akşam yemekleri için mi düzenlenmiş?" diye sordum.

"Hiç de değil." Bana baktı. "Ama ilişkimiz düşünüldüğünde ikimizin de şu anda birlikte görülmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Evet, insanların işimi almak için 'Yaramaz Patron' ya da Tabloid CEO ile yattığımı düşünmesini istemem."

"Ben de." Eğlenmiş görünüyordu. "Gerçekten işe ne zaman dönüyorsun?"

"Yani, beni bir daha ne zaman becereceksin?"

"Hayır, seni *bu gece* becereceğim," dedi. "Gerçekten soruyorum, işe ne zaman dönüyorsun?"

"Bana sandığınızdan çok daha fazla ihtiyacınız olduğunu kabul ettiğinizde ve sizin için çalıştığım son bir yıl boyunca bana karşı bu kadar kaba davrandığınız için özür dilediğinizde."

"Peki ya yapmazsam?"

"İnanılmaz seks bir yana, üç hafta daha hastalık iznim var ve kullanabileceğim çok cömert tatil günlerim var. Aslına bakarsan-" "Sana ihtiyacım var ve özür dilerim." Sözleri aceleyle çıkmıştı. "Ve ben gerçekten

bana yardım etmek için geri gelmene ihtiyacım var, sen "bırakana" kadar yani..."

Benden ayrılmayacağımı, en azından kalmayı düşüneceğimi söylememi istediğini biliyordum ama güzel bir randevu ve ateşli bir ofis seksi olsun ya da olmasın, yeterince değerli bir iş teklifi aldığım anda Leighton Yayıncılık'tan ayrılacaktım.

Neyse ki garson ben tek kelime edemedi geri döndü ve ikimiz de aynı şeyi sipariş ettik. Basit bir İsviçre usulü tavuklu makarna.

Michael'ın akşam yemeği sohbetimizi iş ve seksten uzaklaştırması beni şaşırttı. Saatlerce ortak noktalarımız hakkında konuştuk, ki bu nedense düşündüğümde çok daha fazlaydı.

Ve tam bir beyefendi gibi davranmasına rağmen, her Gözlerimiz buluştuğunda, beni oracıkta becermesine izin vermemi önermesine saniyeler kaldığı açıktı.

Sabah saat üçte garson bize mekânı bir saniye daha açık tutamayacağını söyleyince Michael ceketimi giymeme yardım etti ve şehre doğru yola çıktık. Üzerimize kar yağarken beni yanından ayırmadı ve Rockefeller Plaza'daki buz pateni pistine kadar yürüdük.

Korkuluklara tutundum ve birkaç dakika boyunca çiftlerin ve ailelerin buz üzerinde dengelerini korumaya çalışmalarını izledik.

"Sana özel bir şey sorabilir miyim?" Michael'a baktım. "Evet."

"Geçen yıl gazetelerde çıkan haberlerden herhangi biri doğru muydu?" "Bazıları."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Bana gerçekten ne soruyorsun, Mya?"

"Çok uzun zamandır bir filmde yer almamanızın bir nedeni var mı?"

"Evet... Çünkü çok uzun zamandır eskiden yaptığım şeylerin hiçbirini yapmadım." Parmağını dudaklarımda gezdirdi. "Danışmanıma şirketin gelecekte halka açılabilmesi için 'faaliyetlerimi' azaltacağıma dair söz verdim." Durakladı. "Ayrıca kazara hemen alt katta çalışan çok çekici ve seksi bir dikkat dağıtıcıyı işe aldım.

Ben."

"Başka bir deyişle, her zamanki hayranlarınızla özel olarak yattınız."

"Denedim." İtiraf etti. "Ama açıkçası vaktimi başkalarıyla harcayamayacak kadar başka birinden etkileniyordum."

"Sana inanmıyorum." Kızardım. "Senin için çalışmaya başladığımdan beri başka biriyle yatmamış olmana imkân yok."

"Yapmalısın, ama *yapmadım*." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Hatta ilk başladığında dikkatimi dağıttığın için senden kurtulmayı bile denedim ama belli ki işe yaramamış."

"İşi bırakmam için başlangıçta bana bilerek mi kötü davranıyordun?"

Gülümsedi, sessizce onayladı.

"Bu çok..." Bunu söylerken bu kadar samimi görünebildiğine inanamıyordum. "Bu çok boktan."

"Öyleydi."

"Hayır, *öyle*." Gözlerinin içine baktım. "Hâlâ beni bıraktırmaya çalışıyormuş gibi davranıyorsun."

"Uzatmayı imzalarsan çok daha nazik olacağım."

"Önce bana daha iyi davranmaya ne dersin, ben de bunu düşünmeye başlayayım?"

"İkisine de ne dersin?" Beni nazikçe parmaklıklara doğru itti. "Son altı aydır sana karşı gerçekten 'kötü' davranmadım. Talepkâr mıydın? Evet. Zamanlama konusunda biraz mantıksız davrandım ve sözleşmemi imzalamayı reddettiğin için üzuldüm mü? Belki."

"*Kesinlikle*."

"İyi," dedi. "Ama sana karşı 'kötü' davranmadım."

"Beni gözünün önünden ve senden uzak tutmak için elinden geleni yaptın, çünkü benim sana sahip olmayı düşündüğüm kadar sen de bana sahip olmayı düşünüyordun?"

"Aynen öyle." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben sadece kendimi koruyordum."

Saniyeler içinde dudaklarını dudaklarıma değdirdiğini, kollarının belime dolandığını ve beni kendine çektiğini hissederek kahkahalara boğuldum.

"Şimdi seni eve götürüp sikebilir miyim?" diye fısıldadı ağzıma doğru. "Yoksa senden gerçekten hoşlandığımı anlamam için başka bir şey mi yapmamız gerekiyor?"

"Yapabiliriz..." Son beş kelimesinde kızardım. "İlk söylediğin şeyi yapabiliriz."

Michael lüks çatı katı dairesinin kapısını açtı ve beni şehre bakan yatak odasına götürdü. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz dudakları dudaklarıma yapıştı ve kolları belime dolandı.

"Bu gece seninle uzun süre kalamam," diye fısıldadım. "Bir saat içinde ayrılmak zorundayım."

"Bir saat mi?" Elbisemin fermuarını açtı. "Seninle bir saat içinde işimin biteceğini sana düşündüren nedir?"

"Yok bir şey, ama patronum işe zamanında gelmem konusunda çok takıntılı ve saat sabahın beşi oldu bile. Eğer bir saatten fazla dakika geç kalırsa, bana bir e-posta gönderecek ve dünyanın sonu gelmiş gibi davranacak."

Kısık bir kahkaha attı ve külotumu yırttı. "Sanırım bu durumda bir istisna yapmaya fazlasıyla istekli olacaktır."

Elimi pantolonuna götürdüm ve fermuarını çektim. "Bundan pek emin değilim. Bazen tam bir pislik olabiliyor."

"Öyle mi?" Pantolonu yere düştü ve beni daha sert öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı. Elbisemi omuzlarımdan aşağı itti ve sonra beni yatağa geri itti.

"Aynen öyle." Yatağa yanıma tırmanıp meme uçlarımdan birini ağzına alırken gülümsedim. "Bugün işe geç kalırsa çok şaşırırm."

"Olacak." Ellerimi tuttu ve beni üstüne yuvarladı. Bir prezervatif taktı ve beni yavaşça sertleşmiş sikinin üzerine yerleştirdi - sessizce kendimi onun üzerine indirmemi emretti.

Acele etmedim, kendimi santim santim onunla doldurdum ve tamamen içime girdiğinde ellerimi onunkilerle birleştirdim ve ona karşı sallandım.

"*Siktir...*" Ben ritmimi hızlandırmaya çalışırken nefes aldı, kalçalarımı kavradı ve beni yavaşlamaya zorladı.

Sağ elini benimkinden kurtararak başımı kendine yaklaştırdı ve ağzımı kendi ağzıyla kapatarak neredeyse nefesim kesilene kadar beni öptü.

Parmaklarını tenimin daha derinlerine bastırarak kalçalarımın hareketini kontrol etti. Adımı dudaklarıma doğru fısıldadı ve sikinin içimde zonkladığını hissettiğimde kaslarım gerildi.

"Siktir, Mya..." Boşalırken bana sıkıca sarıldı ve aynı anda içimde tanıdık zevk dalgalarının yuvarlandığını hissettim.

Kontrolsüzce nefes alıp verirken tüm vücudum gevşedi ve göğsüne yığıldım.

Nefes almama izin vermesini bekleyerek gözlerimi kapattım ama beni hızla üzerinden kaldırdı ve yüzüstü çevirdi.

Kafam karışmıştı ama ne yaptığını soramayacak kadar yorgundum, gözlerimi kapattım ve inledim. Hissettiğim bir sonraki şey, ağzını sırtıma dayaması ve tüy kadar hafif öpücüklerini omurgamdan aşağıya doğru yumuşak bir iz bırakmasıydı. Yanaklarıma kadar.

İkisini de.

"İşte," dedi kıcımlı tokatlayarak ve beni ters çevirerek. "Artık resmi olarak kıcımlı öptüğümü söyleyebilirsin."

İkimiz de kontrol edilemez bir kahkaha attık ve o da başımın altına bir yastık koydu.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Su... Ve daha sonra dairende büyük bir tur."

"Tamam. Bunu kesinlikle yapabiliriz." Alnımdan öptü ve uzaklaştı.

Bacaklarımı esnetmeye çalışırken yüzümü buruşturdum ve yan dönmeyi başardım. Çantamı bulmak için odaya bakındım ve cep telefonumun cebinden yeni bir e-postanın mavi ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Amy'nin acil bir durumu olduğunu düşünerek çarşafı üzerime çektim ve yataktan kalktım.

Konu: Bugün ihtiyacım olan şey.

Saat 10'da toplantı için ofisimdesin.

Michael Leighton

CEO, Leighton Yayıncılık

Bu da ne!

Hemen arkamı döndüm ve kendimi Michael ile yüz yüze buldum. "Cidden bugün işe gidip seninle saat onda bir toplantı yapmamı mı bekliyorsun?"

"Evet." Beni yatağa doğru çekti. "Ofisimde gerçekleştirmemizi istediğim bazı eski fantezilerim var..."

E-POSTALAR

Mya

Konu: Şaka Olmayan Rapor #15 (Bu Yeni Gmail Hesabına Alışın)

Bugün bana çiçek almış. En sevdiğim çiçekçiden taze beyaz zambaklar.
(Ona bahsettiğimi hiç hatırlamadığım bir çiçekçi...)

Ama sonra benden tekrar uzatmayı imzalamamı istedi.

Belki de o kadar da kötü biri değildir? Yoksa bu sadece seks konuşması mı? Kankan,

Mya

Konu: Re: Şaka Olmayan Rapor #15 (Bu Yeni Gmail Hesabına Alışın)

Bu. Sadece. Seks. *Seks.*

Konuşmak. *Lütfen!*

(Ama size çiçek göndermesinin ve her sabah **kahvenizi** getirmesinin hoş ve gerekli bir değişiklik olduğunu kabul ediyorum... Yine de seks konuşuyor. :))

Kankan,

Amy

Konu: Apple beni geri çevirdi...

Apple az önce beni aradı ve "referansıyla yaptığım kapsamlı görüşmelere" dayanarak bana iş teklif edemeyeceklerini söyledi. Sence Brad benim hakkımda olumsuz bir şey mi söyledi? :(

Not: Google az önce beni aradı ve aynı şeyi söyledi...

Kankan,
Mya

Konu: Re: Apple Beni Geri Çevirdi...

Çok üzgünüm, Mya. Eminim bu sadece diğer şirketlerden birinde işe gireceğin ve senin için çok daha uygun olacağı anlamına geliyor.

Brad'in senin hakkında olumsuz bir şey söylediğini hiç sanmıyorum. İlk görüşmenizden beri sizi seviyor ve Bay Leighton'ın daha iyi bir yönetici olmasının sebebinin siz olduğunuzu düşünüyor. Neden ona ne dediğini sormuyorsun?

Kankan,
Amy

Not: Artık Google kullanmayacağız! Şu anda Bing'e geçiyorum!

Konu: Re: Re: Apple Beni Geri Çevirdi...

Öğle tatilinde Brad'i aradım. Elinde bir şey olmadığını söyledi. Apple ve Google aradığında beni övdü. Sonra *Michael*'ın tüm şirketlerle konuşan son kişi olduğunu söyledi.

Arkamdan beni sabote etmeye çalıştığına inanamıyorum. Özellikle de şimdi birlikte uyuyorken. :(

Kankan,
Mya

YARDIMCI

Mya

Manhattan, New York

Bir sabah kalçalarımı Michael'ın yüzüne doğru salladım, dilini tekrar tekrar klitorisime doğru kaydırırken inledim. Elleri kalçalarımı kavıyor, ben titremeye başlarken beni sabitliyordu.

"Oh tanrım, oh tanrım..." Dudaklarına boşaldığımda arkasındaki duvara tutunarak haykırdım.

Gözlerimi kapattığımda bacaklarımın gevşediğini, beni kucağına aldığını hissettim. Sonunda titremem durduğunda beni kucağına aldı ve ofisindeki koltuğa taşıdı. Sıcak bir bezle bacaklarımın arasını sildiğini hissettim ve sonra özel banyosuna doğru uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra döndü ve yanıma oturup parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Umarım hoşuna gitmiştir," dedim usulca, elini iterek. "Bunun beni becermene izin vereceğim son sefer olduğundan eminim."

"*Affedersiniz?*"

"Sonunda uzatma sözleşmeni imzalayacağım umuduyla arkamdan kariyerimi sabote mi ediyordun? Gerçekten de seks yaptığımız gerçeğini ya da senden hoşlandığımı gerçeğini başka bir şirkete gitmemi engellemek için bir şekilde kullanabileceğini mi düşündün?"

Kafası karışmış gibi görünme cüretini göstererek kaşını kaldırdı.

"Apple dün beni aradı ve başka bir şirketle yola devam ettiklerini söyledi. Çünkü patronum, yani *sen*, bana şirketleri için yeterince iyi bir tavsiye veremedin." Beni kendine çekmesini engelleyerek ayağa kalktım. "Google da aynı şeyi söyledi. Daha bu sabah Amazon ve Microsoft'tan iki, diğer şirketlerden üç sesli mesaj aldım.

ve eminim onları dinlemek için aşağıya indiğimde onlar da bana aynı şeyi söyleyeceklerdir."

"Mya..."

"Hayır." Başımı salladım. "Şirketinden ayrıldığımda ikimizin birlikte çalışabileceğine dair küçük bir ihtimal bile olduğunu düşündüğüm için özür dilerim ve senin kendini beğenmiş, bencil bir pislikten başka bir şey olduğunu düşündüğüm için özür dilerim çünkü açıkça hâlâ öylesin."

"Seksi mi değil mi?"

"Evet. Cehennem kadar seksi ya da-" Kendimi durdurdum. "Söylemeye çalıştığım şey bu değil. Buraya gelmeden önce İnsan Kaynakları'na istifamı verdim, bu yüzden kabul etmenizi ve bana harika bir 'hoşça kal' paketi vermenizi şiddetle tavsiye ederim çünkü beni bir daha görmeyeceksiniz."

"Konuşman daha bitmedi mi?"

"Evet." Kapıya doğru koştum ama beni arkamdan yakaladı ve etrafımda döndürdü.

"Seni asla sabote etmem, Mya." Saçlarımdan birini sildi. parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi. "Elbette içten içe kalmanı istiyordum ama senin hakkında söyleyecek güzel şeylerden başka bir şeyim yoktu. Hatta seni işe *almamalarının* aptallık olacağını bile söyledim, ama-"

"Ama?" Ona ters ters baktım. "Ama ne?"

"Ama önerdikleri düşük maaşların senin için yeterince iyi olduğunu düşünüyorlarsa, ya katlanarak artırmaları ya da başka birine geçmeleri gerekiyordu. Daha fazlasını hak ettiğini düşünmüştüm."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Benim de kişisel olarak CEO'ların her biriyle kendim görüştüm. Her birinin sizin için uygun olduğundan ve bir sonraki çalışacağınız kişinin zaten evli."

Ciddi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama benden önce davrandı. o.

"Evet," dedi sırtarak. "Evet, bunu 'cidden' yapmam gerekiyordu."

"CEO'nun evli olmasının bununla ne ilgisi var Michael?

Ya işten ayrıldıktan sonra seni görmekle ilgilenmezsem?"

"Sen *biliyorsun*, o yüzden bu konuyu konuşmayacağız bile." Gözlerini devirdi. "CEO zaten evliyse, bir sonraki iş yerinde 'bunun' olması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak ve biraz daha az kıskanç olabilirim."

"Ne kadar bencilsin." Ona inanamıyordum ama nedense yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum.

"Amazon, Microsoft ve diğer şirketlerin sesli mesajlarını dinlediğinizde size müthiş bir teklif sunacaklarından eminim." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "En azından dün hepsi bana böyle söyledi."

"Bu yine de iş arayışına müdahale etmene ve Brad konusunda referansım olman için ısrar etmene mazeret olamaz."

"Öyle olduğuna eminim." Beni öptü. "Ve şimdi yok Uzun süreli uzatma sözleşmemi imzalama şansın yok ve umarım seni sabote etmediğimi anlamışsındır, bunun yerine benimle uzun süreli çıkmaya ne dersin?"

"Bunu düşünmem gerekecek." Ben de onu öptüm. "Ne teklif ettiğine bağlı..."

E-POSTALAR

(Şey, "Son")

Mya

Bir yıl sonra...

Konu: Patronum.

Bugün patronumu sevdiğimi söylemiş miydim?

Yüzde yüz zeki ve herkese karşı süper nazık, bana kuru temizlemesini yaptırmıyor, kahvesini getirmiyor ya da eski patronlarımin (Evet, çoğul) yaptığı hiçbir şeyi yaptırmıyor...

Bu sabah iki toplantım var ve dürüstçe söyleyebilirim ki onları dört gözle bekliyorum çünkü ikisi de gerçekten hoşlandığım şeyleri içeriyor.

Buna alışabileceğime eminim. Kız
arkadaşın,
Mya

Konu: Re: Patronum.

Hayır, bugün bana patronunuzu sevdiğinizi söylemediniz, ancak teknik olarak kendi patronunuz olduğunuza göre, umarım bu her zaman böyle olur.

Microsoft'taki patronun benden çok daha kötüydü. (Aslında üç ay sonra oradan ayrıldığın için seninle gurur duyuyorum).

Bahsettiğiniz toplantılardan biri ofisimde sevişeceğimiz toplantıysa, hoşunuza gittiğini bilmek güzel.

Buna alışabilecek miyim emin değilim.

(Kapanış imzanızı ne zaman değiştirmeyi planlıyorsunuz?)
Michael Leighton,
CEO, Leighton Yayıncılık

Konu: Re: Re: Patronum.

Şimdi.
Beş dakika sonra
görüşürüz. Mya London,
CEO, London Publishing

Okuyucuya Mektup

Sevgili İnanılmaz Okuyucu,

Hayatınızdan zaman ayırıp bu kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenmiş ve keyif almışsınızdır.

Eğer SEVDİYSENİZ ve fazladan zamanınız varsa, LÜTFEN amazon.com, B&N.com, goodreads.com'da bir yorum bırakın VEYA [beni burada Facebook'ta bulun](#), böylece size şahsen teşekkür edebilirim :-)) Eğer nefret ettiyseniz, bunu kendinize saklayın! LOL (Sadece şaka yapıyorum. Bir dahaki sefere nasıl geliştirebileceğimi bana bildirmekten çekinmeyin!)

Size ve zaman ayırdığınız için sonsuza dek minnettarım ve bir sonraki kitabımla kitaplığınıza yeniden davet edilmeyi umuyorum. (Bir sonraki kitabımdan bahsetmişken, e-posta listemin bir parçası olmak isterseniz, gelecek kitabımdan haberdar olmak için

yayın tarihleri ve özel teklifler için lütfen bu [bağlantı](#)

üzerinden kaydolun.) Sevgiler,

Whitney G.

Makul Şüpheye Kısa Bir Bakış

Whitney G.
tarafından Önsöz

Andrew

New York şehri bok dolu bir çöplükten başka bir şey değildir. başarısızlıkların tüm kırık hayallerini bırakıp geride bırakmaya zorlandığı bir yer. Yıllar önce pırıl pırıl parlayan ışıklar parlaklığını yitirdi ve bir zamanlar havaya nüfuz eden o taze duygu, o *umut* çoktan yok oldu.

Bir zamanlar dost olarak gördüğüm herkes artık düşmanım ve "güven" kelimesi lügatımdan sökülüp atıldı. Basın sayesinde adım ve itibarım lekелendi ve *New York Times*'in bu sabah attığı manşeti okuduktan sonra bu gecenin burada geçirdiğim son gece olacağına karar verdim.

Beni uykumdan uyandıran soğuk terlemeler ve kâbuslarla artık başa çıkamıyorum ve kalbim yok olmamış gibi davranmaya çalışsam da göğsümdeki acı verici ağrının geçeceğinden şüpheliyim.

Düzgün *bir* şekilde veda etmek için en sevdiğim restoranlardan en iyi yemekleri sipariş ettim, Broadway'de *Satıcının Ölümü*'nü izledim ve Brooklyn Köprüsü'nde bir Küba purosunu içtim. Ayrıca Waldorf Astoria'daki çatı katı süitinde yatağa yaslanmış, parmaklarımı bir kadının saçlarından geçiriyordum. ağzını sikimin üzerine kaydırıyor.

Dilini alaycı bir şekilde ucumda gezdiriyor ve bana bakarken "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum. Başını aşağı doğru itiyorum ve dudaklarını taşaklarıma bastırırken, elleriyle sikimi kapatıp yukarı aşağı hareket ettirirken nefes veriyorum.

Geçtiğimiz iki saat boyunca onu duvara yaslayarak siktim, bir sandalyenin üzerine eğilmeye zorladım ve amını yalarken bacaklarını yatağa sabitledim.

Oldukça *tatmin* edici ve eğlenceliydi, ancak bu duygunun sadece bir süre devam edeceğini biliyorum; asla kalıcı olmuyor. Bir haftadan kısa bir süre içinde, başka birini bulmam gerekecek.

Beni ağzının derinliklerine çektikçe, saçlarını sıkıca çekiştiriyorum. -Başını aşağı yukarı sallarken geriliyor. Zevk içimde yol almaya başlıyor ve bacaklarımdaki kaslar sertleşiyor -beni bırakmaya ve onu çekilmesi için uyarmaya zorluyor.

Beni görmezden geliyor.

Dizlerimi kavırıyor ve daha hızlı emiyor, sikimin boğazının arkasına değmesine izin veriyor. Ona uzaklaşması için son bir şans veriyorum, ama dudakları etrafımda sarılı kaldığından, bana ağzına boşalmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ve sonra yutkunuyor. Her birini. Son damlasına kadar. Damlayı.

Etkileyici.

Sonunda geri çekiliyor, dudaklarını yalıyor ve yere yaslanıyor. "Bu benim ilk yutkunuşumdu," diyor. "Bunu sadece senin için yaptım." "Yapmamalıydın." Ayağa kalkıyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Onu saklamalıydın başkası için."

"Doğru. Şey... Akşam yemeği sipariş etmek ister misin? Belki HBO'da yeriz ve sonra tekrar devam ederiz?"

Kaşımı kaldırıyorum, kafam karışıyor.

Bu her zaman en can sıkıcı kısımdır, daha önce "Bir akşam yemeği. Bir gece. Tekrar yok." diyen kadının bir tür hayali bağ kurmak istediği kısımdır. Nedeni ne olursa olsun, bir tür kapanış konuşması yapılması gerektiğini hisseder.

Az önce yaşananların 'seksten daha fazlası' olduğunu doğrulayacak bir güvence ve arkadaş olacağız.

Ama bu sadece seksti ve benim arkadaşla ihtiyacım yok. Ne şimdi, ne de sonra.

"Hayır, teşekkür ederim." Odanın diğer tarafındaki aynaya doğru yürüyorum. "Gitmem gereken bir yer var."

"Sabahın üçünde mi? Yani, eğer HBO'yu atlayıp onun yerine bir tur daha atmak istersen, yapabilirim..."

Sinir bozucu sesi düşüncelerimde kayboluyor ve gömleğimin düğmelerini iliklemeye başlıyorum. Daha önce hiç internette tanıştığım bir kadınla geceyi geçirmemiştım ve o da ilk olmayacak.

Kravatımı düzeltirken aşağı bakıyorum ve şifonyerin üzerinde yırtık pırtık pembe bir cüzdan görüyorum. Cüzdanı elime alıp açıyorum ve parmaklarımı ehliyetinde yazılı olan ismin üzerinde gezdiriyorum: Sarah Tate.

Bu kadını sadece bir haftadır tanıyor olmama rağmen, bana hep "Samantha" diye cevap verdi. Ayrıca *bana* defalarca Grace Hastanesi'nde hemşire olarak çalıştığını söyledi. Ehliyetinin arkasına sakladığı Wal-Mart çalışan kartına bakılırsa, bu kısmın da doğru olmadığını varsayıyorum.

Omzumun üzerinden, yatağın ipek çarşaflarına yayılmış olduğu yere bakıyorum. Krem rengi teni lekesiz ve pürüzsüz; yay şeklindeki dudaklar hafifçe şişmiş ve kabarıktır.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yavaşça doğrulup bacaklarını iki yana açarak fısıldıyor: "Kalmak istediğini biliyorsun. *Kalmak...*"

Aletim sertleşmeye başlıyor - kesinlikle bir tur daha atmaya hazır, ama onun gerçek adını görmek benim için her türlü şansı mahvetti. Bana yalan söyleyen birinin etrafında olmaya dayanamıyorum, çift D göğüsleri ve cennetten bir ağzı olsa bile.

Cüzdanı kucağına attım. "Bana adının Samantha olduğunu söylemiştin." "Tamam. *Ee?*"

"Senin adın *Sarah*."

"Ne olmuş yani?" Omuz silkiyor, eliyle beni işaret ediyor. "İnternette tanıştığım erkeklere asla gerçek adımı vermem."

"Onları beş yıldızlı otel süitlerinde mi beceriyorsun?" "Neden birden gerçek ismimi önemsemeye başladın?"

"Bilmiyorum." Saatile bakıyorum. "Geceyi bu odada mı geçireceksin yoksa eve gitmek için sana taksi parası mı vermem gerekiyor?"

"*Ne?*"

"Sorum açık değil miydi?"

"Vay... Sadece, vay..." Başını sallıyor. "Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebileceğini düşünüyorsun?"

"*Neyi* yapmaya devam edeyim?"

"Bir hafta boyunca biriyle sohbet etmek, onu becermek ve bir sonrakine geçmek. Daha ne kadar sürecek?"

"Aletim çalışmayı bırakana kadar." Ceketimi giydim. "Taksi parasına ihtiyacın var mı yoksa kalacak mısın? Çıkış öğlen."

"*Sizin* gibi erkeklerin -ilişki kurmaktan kaçınanların- genellikle en sert düşen tipler olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu sana Wal-Mart'ta mı öğrettiler?"

"Geçmişinden birinin seni incitmiş olması, ondan sonraki her kadının inciteceği anlamına gelmez." Dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen bu yüzden olduğun gibi. Belki de gerçekten biriyle *çıkmayı* deneseydin çok daha mutlu olurdun. Onu yemeğe çıkarmalı ve gerçekten dinlemeli, içeriden bir davet beklemeden onu kapısına kadar uğurlamalı ve belki de Sonunda otel süitinde 'hadi sevişelim' olayı."

Anahtarlarım nerede? Gitmem lazım. Şimdi.

"Şimdi görebiliyorum..." Susacak gibi görünmüyor. "Bir gün seksten daha fazlasını isteyeceksin ve bunu istediğin kişi de hiç beklemediğiniz biri. Sizi teslim olmaya zorlayacak biri."

Buruşuk elbisesinin altından anahtarlarımı çıkarıyorum ve iç çekiyorum. "Taksi parasına ihtiyacın var mı?"

"Benim kendi arabam var, sık suratlı." Gözlerini deviriyor. "Gerçekten normal bir konuşma yapmaktan bu kadar aciz misin? Seksten sonra benimle birkaç dakika konuşsan ölür müsün?"

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok." Oda anahtarımı komodinin üzerine bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Samantha, *Sarah*. Adın her neyse artık. İyi geceler."

"Canın cehenneme!"

"Üç kez fazlasıyla yeterliydi. Hayır, teşekkür ederim."

"İşler bir gün seni yakalayacak, pislik!" Ben koridora çıkarken bağılıyor. "Karma tam bir orospu!"

"Biliyorum." Geri atıyorum. "Onu iki hafta önce becerdim..."

Sözleşme (n.):

İki kişi arasında belirli bir eylemi yapma veya yapmama yükümlülüğü yaratan bir anlaşma.

Andrew

Altı yıl sonra.

Durham, Kuzey Carolina

Şu anda karşımda oturan kadın lanet olası bir yalancıydı.

Çirkin gri bir kazak ve kırmızı ekose bir etek giymişti, saçları bir kutu boya kalemiyle boyanmış gibi görünüyordu. İnternetteki resimdeki kadına hiç benzemiyordu, C cup göğüsleri, kelebek dövmeleleri ve dolgun, pembe dudaklarıyla gülümseyen sarışına hiç benzemiyordu.

Bu randevuyu kabul etmeden önce, özellikle üç ayrı doğruluk kanıtı fotoğrafı istemiştım: biri üzerinde en son tarih yazan bir gazeteyi tutarken, biri dudağını ısırırken ve biri de üzerinde adının yazılı olduğı bir tabelayı tutarken. Bunları talep ettiğimde gülmüş ve "gelmiş geçmiş en paranoyak insan" olduğumu söylemişti ama bunları yapmıştı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ona gerçek adımı söylemek dışında - gerçek adımı vermeyi yıllar önce bırakmıştım - tamamen dürüst davranmıştım ve karşılığında da bunu bekliyordum.

"Eh, artık *yalnız* olduğumuza göre..." Birden gülümsedi, metal ve lastik bantlarla dolu bir ağzı ortaya çıktı. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel,

Thoreau. Bugün nasılsın?"

Bunun için zamanım yoktu. "Profil resmindeki kız kim?" diye sordum.

"Ne?"

"*Profil resmindeki kız kim?*" "Oh...Şey, o ben değilim."

"Kahretsin, sen değilsin." Gözlerimi devirdim. "Bir model mi tuttun? Bir sürü stok resim satın alıp Photoshop mu kullandın?"

"Tam olarak değil." Sesini alçalttı. "Sadece kendi fotoğrafım yerine o fotoğrafı kullanırsam benimle konuşma ihtimalinin daha yüksek olacağını düşündüm."

Ona tekrar baktım, şimdi parmak eklemlerindeki garip tek boynuzlu at dövmesini ve bileğindeki "Aşkın gözü kördür" sözünü fark ettim.

"Gerçekten *tanıştığımızda* ne olmasını bekliyordun?" Bu saçmalık aklımı başımdan alıyordu. "O gün geldiğinde ne olacağını düşündün mü? Söylediğin kişi olmadığını anladığımda?"

"Ben de senin fotoğrafın hakkında yalan söylemeni bekliyordum," dedi. "Gerçekten *senin* gibi görüneceğini bilmiyordum, anlıyor musun? *Date-Match*'te ilk kez bir erkek doğruyu söyledi. Bence bu bir *işaret*."

"Öyle değil." Başımı salladım. "Peki ya model? O kadar fotoğrafı çekecek birini nasıl buldun?"

"O bir model değildi. Oda arkadaşımdaydı." Ben ayağa kalkınca gözleri büyüdü. "Dur bir saniye! Telefonda sana söylediğim her şey kesinlikle doğruydu. Siyasetle ilgileniyorum ve hukuk okumayı ve yüksek profilli davaları takip etmeyi seviyorum."

"Hangi hukuk fakültesine gittin?"

"Hukuk fakültesi mi?" Kaşını kaldırdı. "Hayır, hukuk *fakültesi* gibi değil. *SVU*'nun her bölümünü izledim ve John Grisham'ın tüm kitaplarını okudum."

İçimi çektim ve cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp masanın üzerine koydum. Onunla yeterince vakit kaybetmiştim.

"Hoşça kal *Charlotte*." Özrünün geri kalanını duymazdan gelerek oradan uzaklaştım. Vale arabamı çeker çekmez içeri girdim ve hızla

Kapalı.

Bu iş gittikçe saçmalaşıyor.

Bu, bu ay başıma gelen altıncı olaydı.

Birinin potansiyel bir yüz yüze görüşme söz konusuysen neden isteyerek yalan söylediğini anlayamıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Sinirlenerek caddenin karşısındaki dükkândan bir şişe viski aldım ve bu son yalancıyı sayfamdan engellemek için aklıma bir not düştim.

Başlıyordum

Durham'da yatacak uygun kadın kalmamış gibi hissetmeye başlamıştım. Ayrıca şehir değiştirip her şeye yeniden başlamak gerekiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım; yıllar önceki soğuk terlemeler geri gelmişti ve sırada kâbusların olduğunu biliyordum.

Daireme adımımı atar atmaz kendime üç shot doldurdum ve geri attım. Sonra üç tane daha doldurdum.

Telefonumu karıştırdım ve o günkü e-postalarımı kontrol ettim -müşteri yönlendirmeleri, *Date-Match*'ten daha fazla sohbet isteği ve bu Cumartesi buluşmam gereken seksi sarışından bir mesaj.

Konu başlığında "Dürüstlük Anahtardır, değil mi?" yazıyordu.

Açmadan önce bir kadeh daha attım ve bunun yerine bu gece buluşmak için bir davetiye olmasını umdum.

Değildi. Lanet olası bir makaleydi.

"Hey, Thoreau. Bu cumartesi buluşacağımızı biliyorum ve inan bana bunu dört gözle bekliyordum ama şunu bilmem gerek Benimle görüşüşüm için değil, ben olduğum için ilgileniyorsun. Bir sürü ürkütücü Buradaki adamlar sadece resmimi beğendikleri için ve tanıştığımızda sadece seks yapmak istiyorlar. Sizi temin ederim ki ben söylediğim kişiyim, ama sıradan seksten biraz daha tatmin edici bir şey arıyorum. Tam gelişmiş bir ilişkiye sahip olmak ya da yoğun bir ilişkiye girmek zorunda değiliz, ama en azından önce bir arkadaşlık kurabiliriz, biliyor musun? Seni görmek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden benimle tanışmakla hâlâ ilgileniyorsan bana haber ver-Liz."

Hemen profilime tıkladım ve "Ne Arıyorum" kutusunu açtım, hala aynı şeyi yazdığından emin oldum: "Sıradan seks. Daha fazlası değil. Daha azı değil."

O satır süs olsun diye orada değildi ve kalın harflerle yazılmasının bir nedeni vardı.

Kadının mesajına geri döndüm ve yanıt verdim. *"Ben artık sizinle tanışmak isterim. Aradığınız şeyi bulmanızda bol şans - Thoreau."*

"Sen gerçek misin?" Anında cevap verdi. *"Başka bir arkadaş kullanamaz mısın? Biz 'sadece arkadaş' olamaz mıyız? -Liz."*

"Kesinlikle hayır-Thoreau." İmzayı attım ve adresini engelledim.

Bir kadeh daha boğazımdan aşağı indi ve kalan e-postalar arasında gezindim; bu şehirde arkadaşım olarak gördüğüm tek kişiden geleni hemen açtım. Alyssa.

Konu: Desert Dick

Şu anda size e-posta gönderiyorum çünkü şu anda ne kadar acı çektiğinizi düşündüm... Uzun zamandır sevişmeniz hakkında konuşmadık ve bu beni endişelendiriyor. Hem de çok. Kuku eksikliğinin için AĞLADIM... Bu kadar çok kadın sana hileli resimler gönderdiği ve sana ciddi bir mavi top vakası verdiği için çok üzgünüm. Önümüzdeki haftalar için yatırım yapman gerektiğini düşündüğüm en iyi losyonun linkini ekliyorum.

**Sikin dualarımda,
-Alyssa.**

Gülümsedim ve bir cevap yazdım.

Konu: Re: Desert Dick

Aletim hakkındaki endişeleriniz için teşekkür ederim. Yine de, sevişmekten HİÇ bahsetmediğinize göre, Örümcek Ağı Amcığı'na sahip olmanın çok daha ciddi bir hastalık olduğunu düşünüyorum. Evet, pek çok kadının bana resim gönderdiği doğru, ancak sizinkileri hiç göndermemiş olmanız oldukça üzücü, değil mi? Size benimkini göndermeye ve sonunda üzücü ve talihsiz hastalığınızı iyileştirmenize yardımcı olmaya çok istekliyim.

**Aletimin dualarınızda olduğunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Ağzında olmasını tercih ederdim.
-Thoreau.**

Bir anda gecem on kat daha güzel oldu. Alyssa ile hiç yüz yüze tanışmamış olmama ve konuşmalarımızın telefon görüşmeleri, e-postalar ve kısa mesajlarla sınırlı olmasına rağmen, onunla güçlü bir bağ kurduğumu hissettim.

Anonim ve özel bir sosyal ağ aracılığıyla tanışmıştık. LawyerChat. Profil resmi yoktu, haber kaynağı etkinliği yoktu, sadece mesaj panoları. Bilgilerin yerleştirilebileceği küçük bir profil kutusu (sadece ilk isim, yaş, kaç yıldır çalışıldığı, yüksek veya düşük profil durumu) ve her kullanıcının profilinde cinsiyetini gösteren bir logo vardı.

Her kullanıcının e-posta yoluyla şahsen davet edilmiş bir avukat olduğu "garanti" ediliyordu. Sitenin geliştiricilerine göre, "Kuzey Carolina eyaletinde çalışan her avukatı kurulun lisans kayıtlarıyla karşılaştırarak benzersiz ve türünün tek örneği bir destek sağlamışlardı. sistemi."

Dürüst olmak gerekirse, ağın saçmalık olduğunu düşündüm ve orada tanıştığım kadınlardan birkaçını becerdiğim gerçeği olmasaydı, hesabımı ilk aydan sonra iptal ederdim.

Yine de, "Alyssa "dan yeni bir "Tavsiyeye İhtiyacım Var" mesajı gördüğümde, önceki sonuçlarımı tekrarlamaya çalışmaktan kendimi alamadım. Önce profilini okudum -yirmi yedi yaşında, hukuk fakültesini bitireli bir yıl olmuş, kitap aşığı- ve denemeye karar verdim.

Niyetim hukuki sorularını yanıtlamak, sohbeti yavaşça daha kişisel konulara yönlendirmek ve ardından nasıl görüldüğünü görebilmek için ona *Date-Match*'e katılmasını teklif etmektir. Ama o diğer kadınlar gibi değildi.

Bana sürekli mesajlar gönderdi ve konuşma konusunu her zaman profesyonel tuttu. Çok genç ve deneyimsiz bir avukat olduğu için, en basit konularda tavsiye istiyordu: yasal özetin düzenlenmesi, dava açılması ve kanıtların sergilenmesi. Beş kez sohbet ettikten ve üç saat süren bilgi aktarma seanslarından bıktıktan sonra, telefon numarasını istedim.

Hayır dedi.

"Neden olmasın?" Yazmıştım.

"Çünkü bu kurallara aykırı."

"En az birini kırmamış bir avukatla hiç karşılaşmadım."

"O zaman iyi bir avukat değilsin. Şimdi sohbet edecek başka birini bulacağım. Teşekkürler."

"Yarın o davayı kaybedeceksin." O seansımızı bitirmeden ben yazdım.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sana telefon numaramı vermediğim için gerçekten bu kadar üzgün müsün? Kaç yaşındasın, on iki mi?"

"Otuz iki, ve telefon numaran umurumda bile değil. Sadece arayıp bana gönderdiğin özetin yazım hatalarıyla dolu olduğunu ve kapanış savunmasının birinci sınıf bir hukuk öğrencisi yazmış gibi olduğunu söyleyebilmek için istedim. Burada oturup hepsini yazamayacağım kadar çok hata var."

"Özetim o kadar da kötü değil."

"O kadar da iyi değil." Ben sohbetten çıkamadan ekranda telefon numarası belirdi ve altında kısa bir paragraf vardı: "Eğer beni arayıp yardım edeceksen, tamam. Eğer benim numaramı konuşmak için kullanıyorsan Daha sonra bir arkadaşlık sitesine katılmamı istiyorsan, unut gitsin. Ben bu ağa kariyer desteği için katıldım, hepsi bu."

Mesajına uzun uzun baktım ve hiçbir şey elde etme şansım yokken ona yardım edip etmemem gerektiğini düşündüm, ama bir şey yine de onu aramamı sağladı. Yaptığı her hatayı gözden geçirdim, birkaç cümleyi düzeltmesi için ısrar ettim ve hatta özeti yeniden biçimlendirdim.

Tam ona hoşça kal deyip telefonu kapatacaktım ki çok garip bir şey oldu. "Bugün günün nasıldı?" diye sordu.

"Bu senin dosyanda yok." Dedim ki. "Sen sadece avukatlık hakkında konuşmak istiyorsun, unuttun mu?"

"Fikrimi değiştiremez miyim?"

"Hayır. Kapat." Bir bip sesi duymayı bekledim ama duyduğum tek şey kahkahaydı. Bu kadar hırıltılı ve seksi bir ses olmasaydı, telefonu kendim kapatırdım ama telefonu elimden bırakamadım.

"Özür dilerim," dedi, hâlâ gülererek. "Seni kırmak istememiştim."

"Etmedin. Kapat telefonu."

"İstemiyorum." Sonunda gülmeyi bıraktı. "Sana gönderdiğim o düşmanca mesaj için özür dilerim... Aslında burada tanıştığım ve tüm sorularıma cevap veren tek erkek sensin. şu anda meşgul müsün? Konuşabilir misin?"

"Ne hakkında?"

"Kendin hakkında, hayatın hakkında... Sana her gün sıkıcı hukuki sorular soruyorum ve sen de çok sabırlı davranıyorsun... Eğer arkadaş olacaksak bir kez olsun daha az sıkıcı bir şey hakkında konuşmamız adil olur, değil mi?"

Arkadaş mı?

Cevap vermekte tereddüt ettim - özellikle de 'daha az sıkıcı' konular seks içerecek gibi görünmediği ve "arkadaşlar" kelimesini bu kadar kolay söylediği için. Yine de, sekssiz bir gecenin daha ortasıındaydım, bu yüzden onunla düzenli bir konuşma yapmaya başladım. Sabahın beşine kadar en sıradan şeyleri konuştuk; günlük hayatlarımız, en sevdiği kitaplar, geç yaşta profesyonel bir balerin olma hayali.

Birkaç gün sonra tekrar konuştuk ve bir ay sonra onunla gün aşırı konuşuyordum.

Bir kadeh daha attıktan sonra telefonumun arama düğmesine bastım ve yumuşak sesini duymayı bekledim.

Cevap vermedi. Ona bir mesaj göndermeyi düşündüm ama sonra saatin Çarşamba günü saat dokuz olduğunu ve bu gece hiç konuşamayacağımızı fark ettim.

Antrenman... Çarşamba geceleri hep bale antrenmanı olur...

"Bay Hamilton?" Ertesi sabah sekreterim ofisime geldi. "Evet, Jessica?"

"Bay Greenwood ve Bay Bach bugün yapılacak stajyer mülakatlarının bir sonraki turuna katılmak isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyor."

"Bilmiyorum."

"Tamam..." Yere baktı ve not defterine bir şeyler karaladı. "O zaman en azından özgeçmişlere baktın mı? Bugün on beşe indirmeleri gerekiyor."

İçimi çektim ve geçen hafta bana verdiği bir yığın özgeçmişini çıkardım. Hepsini okumuş ve çoğunlukla "Geçer", "Çifte Geçer" ve "Bunu okumak istemiyorum" gibi notlar almıştım. Kalan tüm adaylar Duke Üniversitesi'ndendi ve bildiğim kadarıyla şehirde hukuk öncesi ve hukuk fakültesi adaylarını ücretli staj için kabul eden tek firma bizdik.

"Başvuranların hiçbirinden etkilenmedim." Kâğıtları masamın üzerinden kaydurdum. "Tüm seçim havuzu bu kadar mıydı?"

"Hayır, efendim." Yanıma geldi ve önüme daha da büyük bir yığın koydu. "*Bu* tüm seçim havuzu. Bu sabah sizin için yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Kahvemi almak dışında mı?" Masamın kenarındaki boş fincanı işaret ettim. Her zaman ona hatırlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum; sabahları taze bir fincan olmadan işlevimi yerine getiremiyordum.

"Çok özür dilerim. Hemen getiriyorum."

Bilgisayarımı açtım ve e-postalarım arasında gezinerek hepsini önem sırasına göre sıraladım. Tabii ki, Alyssa'nın son e-postası doğrudan en üstte.

Konu: Kendine gel.

Bu sabah dairenizin önündeki beyaz tozun çocukça resimli metni için teşekkür ederim. Gerçekten takdir ettim ama

Sizi temin ederim ki vajinamın içi şu anda böyle görünmüyor.

Sizi ilgilendirdiğinden değil ama ihtiyaçlarımı karşılamak için gün aşırı seks yapmama gerek yok. ÇEŞİTLİ araçlarla iyi bakılıyorlar.

-Alyssa

Konu: Re: Kendine gel.

Size *iki* resim gönderdim. Biri beyaz toz, diğeri de kurumuş bir göl ve ölen hayvanlar. İkinci resim daha mı doğrudu?

Aminizin ihtiyacı olan tek alet benim dilim. Ne zaman istersen burada ve "ÇEŞİTLİ" şekillerde çalışıyor.

-Thoreau

"Buyurun, Bay Hamilton." Jessica aniden kahvemi masanın üzerine koydu.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sesini alçaltarak ve gözlerimin içine bakarak. "Bunun biraz profesyonelce olmadığını biliyorum ama gelecek ayki gala için bir randevuya ihtiyacım var.

"O zaman gelecek ayki gala için *bir tarih bulun.*"

"Bu benim *sana* çıkma teklif etme şeklimdi..."

Göz kırptım. Bu "Hayır"ı çok dikkatli bir şekilde ifade etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Jessica üniversiteden yeni mezun olmuştu - benim için çok gençti, büyükbabası bu şirketi kurduğu için burada çalışıyordu ve benim verebileceğimden çok daha fazlasını istiyordu. Öğle tatillerinde birkaç kez kulak misafiri olmuştum, yirmi beş yaşına gelmeden önce nasıl evlenmek istediğinden bahsediyordu. Ayrıca altı çocuklu bir anne olmak ve banliyöde bir evde yaşamak istiyordu.

Başka bir deyişle, tamamen aklını kaçırmıştı. "Ee, ne diyorsun?" Gülümsedi.

Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

"Jessica..." "*Evet?*" Gözleri umut doluydu.

"Bak, tatlım. İkimizin bu ofis dışında herhangi bir ilişkiye girmesi sadece son derece uygunsuz olmaz,

ama aradığınız adam ben değilim. Hem de hiç. Güven bana." "*Bir gece* için bile mi?"

"Kitabımdaki 'bir gece' kelimeleri, karşılamanızın mümkün olmadığı bazı beklentiler içeriyor. Yani, *hayır*. Git biraz çalış."

"Bir gece' seks için bir kod mu?"

"Neden hala ofisimdesin?"

"Seks yapsaydık kimseye söylemezdim," diye fısıldadı. "Aslında ilk tanıştığımızdan beri bunun fantezisini kuruyorum. Ve bir kız arkadaşın seni hiç aramadığına göre, müsait olduğunu varsayıyorum."

"*Ben değilim*."

"Bir keresinde sen tuvaletteyken içeri girmiştin. Sanırım en az 10 santim boyundasın."

Ne oluyor lan?!

Bu konuşmayı telefonuma kaydetmeme ve büyükbabasına e-posta ile göndermeme beş saniye kalmıştı.

"Oral seks konusunda *gerçekten iyiyim*," dedi. "Liseden beri bunu yapıyorum. Sakso çektiğim tüm erkekler ağzımın *harika* olduğunu söyledi." Dudaklarını ısırdı.

"Yerimde süper yapıştırıcı mı var? Bu yüzden mi hala orada duruyorsun?"

"Galada benimle çıksaydın ve iyi vakit geçirseydik, gerçekten birlikte olduğum ilk erkek olurdun." Yüzü kızararak ağzından kaçırdı. "Ben hâlâ bakireyim."

"O zaman ben *kesinlikle* sana göre bir adam değilim." Gözlerimi devirdim. "Şimdi, Bay Greenwood'u arayıp değerli torununun sabah kahvesi içerken sikimi yalamayı teklif ettiğini söylemeden önce git."

Şok olmuştu, yanakları kızardı ve hızla kapıya doğru yürüdü. Sonra omzunun üzerinden baktı ve bana göz kırptı - dışarı çıkmadan önce bana *göz kırptı*.

Hemen ajandama bir not yazdım: *Yeni bir sekreter bul, yaşlı ve evli bir sekreter*.

Gelen kutumu düzenlemeyi bitiremeden cep telefonum çaldı. Alyssa.

"Meşgulüm," diye cevap verdim.

"O zaman neden telefonu açtın?"

"Çünkü sesimin tonu seni ıslatıyor." "Komik." Güldü.

"Sabahın nasıldı?"

"Tipik. Sekreterim bu ay üçüncü kez üzerime geldi."

"Sana ikolatalı bir 'Sen ve ben birbirimize aitiz' notu daha mı gönderdi?"

"Hayır, sikimi yalamayı teklif etti."

"Ne?" Nefes nefese kaldı. "Şaka yapıyorsun!"

"Ne yazık ki hayır. Ondan sonra bana bekaretini vermeye hazır olduğunu söyledi. Söylemeye gerek yok, çok yakında yeni bir ilan vereceğim. Ofisinizden daha iyi bir firmada çalışmak isteyen var mı? Maaşı iki katına çıkarırım."

"Benim şirketimin sizinkinden daha iyi olmadığını nereden biliyorsunuz?"

" nk  her zaman beni arayıp davalarla ilgili tavsiye istiyorsunuz, hem de aptalca davalarla ilgili. Eğer firmanız daha iyi olsaydı, asla sormak zorunda kalmazdınız."

"Her neyse." İnledi. "İnternetteki randevu vagonundan inmedin mi daha?"

"*Bucked? Vagon* mu?" Onun küçük Güneyli metaforlarını hiç anlayamazdım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ah, Tanrım..." İçini ekti. "Bu demek oluyor ki beni D n geceki randevu sanırım fiyaskoyla sonuçlandı, bu da bir aydır kimseyle yatmadığın anlamına geliyor. Bu senin için bir rekor olmalı."

" yle."

"Tavsiye ister misin?"

"Ofisime gelip bana *şahsen* söylemek istemediğin sürece olmaz." Gülümsedim.

"Hayır, teşekkürler. Tavsiye demişken, Cuma gecesi yardımına ihtiyaım olacak." "Ne konuda?"

"Oldukça büyük bir dava aldım. Henüz tüm belgeleri incelemedim ama şimdiden boyumu aşan bir işe kalkıştığımı biliyorum."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Eğer bu kadar büyük bir davaysa, belgeleri bu gece benim daireme getirebilirsin. Onları tasnif etmenize seve seve yardımcı olurum. Sınıflandırma her zaman benim uzmanlık alanım olmuştur."

"Ha! İyi denemeydi ama sanmıyorum." Davası hakkında konuşmaya devam etti ama ben sadece yarı yarıya dinliyordum. Benimle yüz yüze görüşmek istememesi, konuyu her açtığımda bu düşünceyi reddetmesi bana hala garip geliyordu.

"Ayrıca..." Hâlâ samalıyordu. "Muhtemelen bu değişiklikler hakkında biraz araştırma yapmam gerekecek. Emin değilim-"

"Seninle yüz yüze g r şmememin gerçek nedenini söyle bana."

Sözünü kestim. "Ne?"

"Birbirimizi altı aydır tanıyoruz. Neden buluşmak istemiyorsun?"
Sessizlik.

"Soruyu tekrarlamama gerek var mı?" Ayağa kalktım ve kapıma doğru yürüyüp kapıyı kilitledim. "Beni anlamadın mı?"

"Bu LawyerChat kurallarına aykırı..."

"*LawyerChat*'i sikeyim." Gözlerimi devirdim. "Senin ve benim birbirimizin telefon numaralarına sahip olmamız, ergenler gibi davranıp geceleri telefonda birbirimizi boşaltmamız kurallara aykırı ama
"Bu konuda hiç şikayet etmedin."

"Beni hiç boşaltmadın..." "Bana yalan söyleme."

"Yapmadın."

"Yani, geçen hafta dudaklarıma boşalana kadar amını yiyebilmem için ağzıma girmeni istediğimi söylediğimde, zor nefes alıyormuş gibi mi yapıyordun?"

Nefesini içine çekti. "Hayır, ama-"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neden yüz yüze görüşemiyoruz?"

"Çünkü bu arkadaşlığımızı mahveder ve sen de bunu biliyorsun." "*Bilmiyorum.*"

"Bana aynı kadınla asla iki kez yatmadığını, biriyle yattıktan sonra onunla işinin bittiğini söylemiştin."

"Daha önce hiç *arkadaşlarımdan* birini becermemiştim." "Çünkü ben senin tek arkadaşınım."

"Farkındayım, ama-" Durdum. Bunun için hiçbir savunmam yoktu.

Hattın üzerinde sessizlik vardı ve ben başka bir argüman düşünmeye çalıştım.

Önce o konuştu. "Gerçekten de anlamsız bir sevişme yüzünden arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

"*Birden* fazla anlamsız sevişme yaşayacağımızı garanti ederim."

Hafif, havadar kahkahası çizgiyi aştı ve içimi çektim -neye benzediğini hayal etmeye çalıştım. Nedenini bilmiyordum ama son birkaç haftadır onun kahkahasını yüz yüze deneyimlemeyi arzuluyordum.

"Biliyor musun," diye devam etti, "yüksek profilli bir avukat için oldukça kirli bir ağzın var."

"Ne kadar pisleşebileceğini bilsen şaşırırsın." "Şimdiye kadar yaşadıklarından daha mı pis?"

"Çok daha pis." Bu arkadaşlığa başladığımızdan beri sularda yüzüyordum - hala bir gün yüz yüze görüşeceğimizden umutluydum, ama şimdi olmadığımıza göre, kendimi tutmanın bir anlamı yoktu. "Sanırım *seninle konuşacağım* bu gece."

"O zamana kadar başka bir randevu bulamazsan olmaz. Arayacağını biliyorum."

"Elbette arayacağım." Alay ettim. "Alyssa senin *gerçek* adın mı?"

"Evet, ama *Thoreau*'nun senin olmadığına eminim. Sonunda onu bana vermek ister misin?"

"Aklın başına geldiğinde ve seni görmeme izin verdiğinde sana vereceğim."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Tekrar güldü. "Ya seninle tanışmak istemememin gerçek nedeni çirkin olmamsa?"

"Öyle *olmadığına* dair içimde iyi bir his var." "Ama ya *olsaydım*?"

"Seni ışıklar kapalıyken becerirdim." "Işıkların *açık* olmasını tercih ederim."

"O zaman kafana kese kağıdı geçirirdim."

"*NE?!*" Kıkırdamaya başladı. "Saçmalıyorsun! Şu anda kapımda bir müşteri var. Gitmem gerekiyor. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Her zaman." Gülümseyerek telefonu kapattım. Sonra aklıma geldi. *Kahretsin... Her zaman bu sorgulamadan bir çıkış yolu bulur...*

Yalancı şahitlik (n.):

Yemin altında kasıtlı olarak yalan ifade vermek.

Alyssa (Aslında gerçek adım "Aubrey"...)

"Yalanlar her zaman eninde sonunda insanları yakalar. İnsanlar bunu neden anlamıyor?" Thoreau'nun bu sabah gönderdiği mesajda böyle yazıyordu.

"Bazı yalanların haklı olduğunu düşünmüyor musun?" Ben de cevap yazdım.

"Hayır. Asla."

Tereddüt ettim. "Yani bana hiç yalan söylemedin mi?" "Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz..."

"Sadece beni uzak tuttuğun için." Bana başka bir mesaj gönderdi Ben cevap veremedim. "Gerçek adımla ve nerede çalıştığımı bilmek ister misiniz?"

"Anonim anlaşmamızı tercih ederim."

"Elbette biliyorsun ve sana hiç yalan söylemedim. Garip bir nedenden ötürü sana güveniyorum."

"Garip bir sebep mi?"

"Çok garip. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonumu çantama attım ve o tanıdık suçluluk duygusunun üzerime çökmesine izin vererek iç çektim. Onunla konuşmaya devam etmeyi hiç istememiştim.

LawyerChat dışında onun arkadaşı oldum ama çok derine inmiştim ve onu bırakmak istemiyordum.

Aylar önce, annemin masasında özel ağın davetiyesini gördüğümde, sadece hukuk öncesi derslerim için soru sormam gerektiğinde kullanmaya yemin etmiştim. Giriş yapmak için onun erişim kodunu kullandım, sahte bir profil oluşturdum ve sorduğum tüm soruların kimsenin ev ödevleri için

olduğunu anlamayacağı şekilde örüldüğünden emin oldum.

Ne yazık ki Duke'taki hukuk öncesi program ülkedeki diğer programlardan farklıydı. Daha çok uygulamalı dersler, avukatlardan bire bir danışmanlık ve her öğrencinin son dört dönem için bir staj bulması zorunluluğu vardı. Buna ek olarak, bizden zaten avukatmışız gibi dava dosyalarını okumamızı ve yorumlamamızı bekliyorlardı.

Thoreau'dan bu kadar çok ev ödevi tavsiyesi istemenin gerçek bir arkadaşlığa yol açacağını bilseydim, onunla konuşmayı daha önce bırakabilirdim. Sonra tekrar, onun tek arkadaşı olduğum gibi, o da benim tek arkadaşımdı.

Her konuştuğumuzda açık ve dürüsttü ve ben de aynı şekilde olabilmeyi diliyordum - özellikle de flörtlerinden biri onu aldattığında "Lanet yalancılardan nefret ediyorum" deme alışkanlığı olduğu için.

Lanet olsun.

Tütümün tül kumaşını düzelterek birkaç derin nefes aldım; Thoreau ile olan arkadaşlığımı daha sonra düşünebilirdim, şu anda odaklanmam gerekiyordu.

Bugün *Kuşu Gölü* oyununun seçme günüydü ve ben çok gergindim; bir gece önce zar zor uyumuş, kahvaltıyı atlamış ve tiyatroya beş saat erken gitmişim.

"Lütfen sahneyi boşaltın, bayanlar ve baylar!" Yönetmen aşağıdan bağırdı. "Resmi seçmeler otuz dakika içinde başlayacaktır! Lütfen sahneyi boşaltın ve kanatlara doğru ilerleyin!"

Sahne arkasına gitmeden önce seyircilerin arasına baktım. Yüzlerin çoğu tanıdıktı - sınıf arkadaşlarım, öğretmenlerim, geçen yaz çalıştığım bale topluluğundan birkaç yönetmen, ama görmem gereken yüzler orada değildi.

Hiç olmadılar.

Acı içinde soyunma odasında bir köşe buldum ve annemi aradım. İlk çalışta "Alo?" diye cevap verdi.

"Neden burada değilsin?"

"Ben neden *nerede* değilim, Aubrey? *Şimdi* neden bahsediyorsun?" Bıkkın bir şekilde iç çekti.

"*Kuşu Gölü* için seçmelerim var. Babamla geleceğinize söz vermişsiniz."

"Ben Aubrey, tatlım!" Arka plandan babama bağırdı. "Resitalin bugün müydü?"

"On üç yaşımdan beri bir *resitalde* yer almadım." Dişlerimi sıktım.
"Bu bir seçme, hayatta bir kez yapılacak bir seçme ve senin burada olman gerekiyor."

"Sanırım sekreterim bu sabah bana söylemeyi unuttu," dedi.
"Bölümünle ilgili herhangi bir staj yeri bulabildin mi?"

"İki bölümüm var."

"*Hukuk öncesi*,
Aubrey." "Hayır."
İçimi çektim.

"Neden olmasın? Bir tanesinin gökten düşüp kucağınıza ineceğini mi sanıyorsunuz? Bu mudur yani?"

"Dün Blaine and Associates'de bir mülakatım vardı," dedim, kalbimin her saniye daha da ağırlaştığını hissederek, "ve gelecek hafta Greenwood, Bach, and Hamilton'da bir tane daha var. Ayrıca hayatımın rolü için seçmelere girmek üzereyim, eğer beş saniyeliğine umurundaymış gibi davranmak istersen."

"*Affedersiniz*, genç bayan?"

"Burada değilsin." Gözlerimde yaşlar vardı. "*Burada değilsin...* Bu prodüksiyonun ne kadar büyük olacağını biliyor musun?"

"*Para* alıyor musunuz? New York Bale Topluluğu mu işletiyor?"

"Mesele bu değil. Sana defalarca bunun ne kadar önemli olduğunu söyledim.

seçmeler benim için çok önemli. Dün gece seni arayıp hatırlattım ve *ailemin* gelip bana inanması gerçekten güzel olurdu."

"Aubrey..." İç çaktı. "Sana inanıyorum. Her zaman inandım, ama şu anda büyük bir duruşmanın ortasındayım ve bunu biliyorsun çünkü her şey Gazetelerin üzerinde. Ayrıca profesyonel bir balerin olmanın istikrarlı bir kariyer seçimi olmadığını da biliyorsun ve her ne kadar yüksek maaşlı müşterimi bırakıp sahnede parmak uçlarında dolaşmanı izlemek istesem de-

"

"Buna *en pointe* dans deniyor."

"Aynı şey," dedi. "Ne olursa olsun, bu sadece bir seçme. Eminim bugün gelemeyen tek ebeveyn baban ve ben olmayacağız. Üniversiteden mezun olup hukuk fakültesine girdiğinde, balenin gerçekte bir *hobi* olduğunu anlayacaksın ve seni çift dansa ittiğimiz için minnettar olacaksın. majoring."

"Bale benim *hayalim*, anne."

"Bu bir evre ve son baktığımda profesyonel olmak için en uygun yaşı çoktan geçmiştin. On altı yaşında aniden nasıl bıraktığını hatırlıyor musun? Yine bırakacaksın ve bu en iyisi olacak. Aslına bakarsan-

Telefonu kapattım.

Onun hayalleri öldüren konuşmalarından birini daha dinlemek istemiyordum ve altı yaşından beri dans ederken baleye "evre" demesi beni kızdırmıştı. O ve babam özel derslere, kostümlere ve yarışmalara sayısız dolar akıtmışken.

On altı yaşında "bırakmamın" tek nedeni ayağımı kırmış olmam ve artık hiçbir dans okulunun seçmelerine katılamayacak olmamdı. Ve hukuka en ufak bir ilgi göstermeye başlamamın tek nedeni, rehabilitasyon seanslarım dışında *okumak* dışında pek bir şey yapamamamdı.

Kalbim her zaman pointe terliklere aitti ve bu gerçek asla değişmeyecekti.

"Aubrey Everhart?" Tiyatronun kapısından bir adam aniden adımı seslendi. "Sen misin?"

"Evet."

"Sırada sen varsın. Yaklaşık beş dakikan var."

"Hemen geliyorum..." Çantamı dolaba yerleştirdim. Kapatamadan telefonum çaldı.

Annemin yarım yamalak bir özür dilemek için aradığını bildiğimden, çığlık atmamak için elimden geleni yaptım. "Lütfen özürlerini benden esirgeme." Hemen telefonu açtım. "Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar."

"Sana iyi şanslar dilemek için aramıştım," dedi derinden gelen bir ses.

"İki dakika!" Bir sahne görevlisi bana ters ters baktı ve sahneye çıkmamı işaret etti.

"*Thoreau*?" Sahne görevlisine sırtımı döndüm. "Neden bana iyi şanslar diliyorsun?"

"Haftalar önce bir tür seçme yapacağınızı söylemişsiniz. Bugündü, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim..."

"Şu anda *hayalin* için pek heyecanlı görünmüyorsun." "Kendi ailem buna inanmazken nasıl heyecanlanabilirim ki?"

"*Yirmi yedi yaşındasın.*" Alay etti. "Ailenin canı cehenneme."

Suçluluk duygusuyla güldüm. "Keşke bu kadar basit olsaydı..."

"Gerçekten öyle. Kendi paranı kazanıyorsun ve hukuk hakkında hiçbir şey bilmemene rağmen oldukça iyi bir avukat gibi görünüyorsun. Siktir et onları."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim, konuyu başka yöne çekmeye çalışarak. "Seçmelerimin bugün olduğunu hatırlamana çok şaşırdım."

"*Ben yapmadım.*" Telefonu kapattı ve bunu yaparken gülümsediğini biliyordum.

"On beş saniye, Bayan Everhart!" Sahne görevlisi kolumdan tuttu ve beni adeta sahneye çekti.

Jüri üyelerine gülümsedim ve beşinci pozisyonda kollarım başımın üzerinde durarak Çaykovski'nin bestesinin ilk notasının çalmasını bekledim.

Kağıtlar hışırdadı, seyircilerden birinden birkaç öksürük sesi geldi ve ardından müzik başladı.

Bir arabesk, bir pirouette göstermem ve ardından son bir buçuk aydır sınıfta provasını yaptığım rutini sergilemem gerekiyordu. Ama canım istemedi ve bu benim son gösterilerimden biri olduğu için bir izlenim bırakma fırsatı buldum ve istediğim gibi dans etmeye karar verdim.

Gözlerimi kapattım ve pirouette üstüne pirouette, fouette üstüne fouette dönüşü tamamladım. Müziğin ritmine bile uymuyordum ve piyanistin kafasının karıştığını ve bana ayak uydurmaya çalıştığını söyleyebilirdim.

Bildiğim her atlayışı gösterdim, her birine mükemmel bir şekilde indim ve piyanist pes edip son notayı çaldığında, gülümseyerek beşinci pozisyona döndüm.

Ne alkış, ne tezahürat, hiçbir şey yoktu. Jüri üyelerinin yüzlerini okuyup biraz etkilenmiş gibi görünüp görünmediklerini anlamaya çalıştım ama çok soğukkanlıydılar.

"Hepsi bu kadar Bayan Everhart," dedi içlerinden biri. "Bayan Leighton Reynolds lütfen sahneye çıkar mısınız?"

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım ve hızla salondan çıktım. Seçmelerin geri kalanını izlemeye zahmet etmedim.

Öğleden sonrasının geri kalanında kampüste dolaştım ve ağlamamaya çalıştım. Gözyaşı dökmeyeceğimden emin olduğumda Thoreau'ya e-posta gönderdim; bu beni muhtemelen daha iyi hissettirebilecek tek şeydi.

Konu: Düşünüyorum da...

"Bir akşam yemeği. Bir gece. Tekrar yok." Ucuz ya da pahalı bir restoran seçiyor musunuz? Yemeği ve otel odasını siz mi ödüyorsunuz? Yoksa kadının sizinle paylaşmasını mı sağlarsınız?

-Alyssa.

Konu: Re: Düşünüyorum da...

Pahalı bir akşam yemeği. Beş yıldızlı otel süiti. Her şeyi ben ödüyorum.

Size gösterebilmem için birkaç rezervasyon yaptırmamı ister misiniz?

-Thoreau.

Konu: Re: Re: Düşünüyorum da...

Tabii ki hayır. Peki ya "birkaç" rezervasyon? Sadece bir taneye ne oldu?

Konu: Re: Re: Re: Re: Düşünüyorum da...

Senin durumunda bir istisna yapacağımı söylemiştim. Bugün bir kutu kağıt torbaya yatırım yaptım.

-Thoreau

Güldüm ve saatime baktım. Saat beşti ve eminim ki Prodüksiyon için sonuçlar saatler önce açıklanmıştı ama bakmaya korkuyordum. Tek istediğim kuğu grubunun bir üyesi, hatta başrol için bir yedek oyuncu olma şansıydı.

Neden bu rutini berbat ettim? Ne düşünüyordum ki?

Sorularla kendimi çıldırttıktan sonra, son oyuncu ilanına bakmak için dans tiyatrosuna geri dönmek için kendimi zorladım. Oraya vardığımda tabelanın önünde büyük bir kalabalık vardı ve her zamanki "Ben varım! Ben varım!" ve "Beni nasıl seçmezler?" haykırıışlarını duyabiliyordum.

Herkesin arasından sıyrıldım ve gözlerimi kısarak küçük oyuncular listesinde adımları aradım ama yoktu.

Başrol oyuncular listesinde Odette/Odile, beyaz ve siyah kuğu rollerinin hemen yanında kalın harflerle tam adım yazıyordu.

Gözyaşlarına boğuldum, inançsızlık içinde bir aşağı bir yukarı zıpladım. Annemi arayıp ona iyi haberi vermek istedim ama bu düşünceyle kalbim aniden sıkıştı. Biliyordum ki şu anda muhtemelen babama şöyle diyordu

Yüzüne telefonu kapattım ve eğitimim için ödeme yapmalarının arkasındaki ipleri bildiğimden emin olması gerektiğini söyledi: "Eğer hukuk önlisansını bırakırsan, çekleri yazmayı bırakırız... Hukuk önlisansı derslerini ödüyor, bale ödemiyor."

Ağrıyan ayaklarımı buz dolu kovadan çıkardım ve bir havluyla kuruladım. Başrol, dersler ve olası bir staj arasında nasıl hokkabazlık yapacağımdan emin değildim ama başka seçeneğim yoktu.

İç çekerek masamdaki takvime baktım, bugünün boşluğuna "Mülakata hazırlık günü" yazmıştım.

Eyaletin en prestijli firmalarından biri olan Greenwood, Bach ve Hamilton ile yapacağım mülakat, bir görüşmeden çok daha fazlasıydı. Bu bir *süreçti* ve stajyer arayan her öğrenci, bu firmada staj yapmanın özgeçmiş için harikalar yaratabileceğini biliyordu.

Firma o kadar seçiciydi ki, dört tur telefon görüşmesi, üç çevrimiçi test gerçekleştirdiler ve ortaklarla yapılacak son görüşmeden önce her başvuru sahibinden birkaç kompozisyon yazmasını istediler.

Telefon mülakatlarını ve sınavları başarıyla geçmiştim ama yüzlerce sayfalık dava dosyalarıyla ilgili denemeler hiç beklemediğim bir şeydi. Hatta bana yanlış paket gönderdiklerini düşünerek aradım ve "Sanırım paketim *hukuk fakültesi* stajyeriyle değiştirilmiş. başvuru." Sekreter bana sadece güldü.

Firmanın tüm stajyerlerinden -hukuk fakültesi düzeyinde ve lisans düzeyinde, aynı paketi ellerinden geldiğince en iyi şekilde doldurmak için. "Merak etmeyin," demişti. "Sizden mükemmellik beklemiyoruz. Sadece zihninizin nasıl çalıştığını görmek istiyoruz."

Bana en çok sorun çıkaran dava dosyasını aldım ve kucağıma yerleştirdim. Sonra GBH firmasının internet sitesine girdim ve benimle mülakat yapacak olan üç ortağı tanıdım.

Şirketin kurucusu Greenwood, sırma çerçeveli gözlükleri olan, tuzlu ve biberli saçlı bir adamdı. Bu kadar talepkâr ve titiz olmasının nedeni olarak Harvard'ı gösteriyor ve otuz yıllık avukatlık hayatında ülkedeki en yüksek zafer oranlarından birine ulaşmış olmakla övünüyordu.

On yılı aşkın bir süredir firmanın ortağı olan Bach, biraz daha yaşlı görünmesine rağmen kırklı yaşlarının başında kel bir adamdı. Şirkette yükselmek için çok çalışmıştı ve "benzersiz bir iş tecrübesine sahip, çalışkan bir birey" olduğu için tutku," Greenwood'un onu ilk ortağı yapmaktan başka seçeneği yoktu. Ülkedeki en yüksek ikinci zafer oranlarından birine sahipti.

Sonuncusu Hamilton-Andrew Hamilton, ve o...O kadar seksiydi ki *Lanet* olsun. Biyografisine odaklanmaya ve resmini görmezden gelmeye çalıştım ama yapamadım.

yardım et. Derin ve delici mavi gözleri tam bana bakıyordu ve kısa, koyu kahverengi saçları ellerimin arasında gezinmesi için yalvarıyordu.

Bir Yunan Tanrısı'nın yüzüne sahipti - eşit derecede bronzlaşmış, mükemmel simetrik, güçlü ve yontulmuş çene hattı ve dolgun dudakları hafif bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Resim vücudunun sadece üst kısmını gösterse de, lacivert takım elbisesini dolduruş şeklinden altında sert ve belirgin kaslar olduğunu hayal ettim.

Ona bakarken bile ıslanıyordum.

Odaklan, Aubrey... Odaklan...

Garip bir şekilde, biyografisi içlerinde en kısa olanıydı. Ne eğitimi, ne geçmişi ne de ortak olduğu yıl yazıyordu. Sadece "firmanın böylesine saygın ve kendini kanıtlamış bir avukatı ekibinde görmekten onur duyduğunu" anlatan bir sürü dolgu sözcükten ibaretti. Oh, ve çikolata yemekten hoşlanıyormuş.

Ne kadar bilgilendirici.

Hepsinin biyografisini kopyalayıp bir word belgesine yapıştırdım ve sonra Thoreau'yu aradım.

"İyi akşamlar, *Alyssa*," diye cevap verdi, her zamanki gibi sesiyle beni eritti. Beni her şeyi, *neredeyse* her şeyi yapmaya ikna edebileceğine yemin edebilirdim.

"Hey, um..."

"Evet?"

Tanrım, lanet sesine bayıldım. Çok fazla bir şey söylememişti ve ben çoktan tahrik olmuşum.

"Nefes alışını dinleyebilmek için mi aradın?" Gülümsüyor olmalıydı. "Aslında aradım." Gözlerimi devirdim. "Seslerimden hoşlanıyor musun?" "Eğer altımda olsaydın çok daha fazla keyif alırdım."

Kızardım. "Um..."

"Dava, *Alyssa*." Güldü. "Bana son davandan bahset." "Doğru, um..."

Boğazımı temizledim. "Uzun lafın kısası: Müvekkilim Federal bir bankaya silahla girmiş ve emniyet kilidini açmayı unutmuş. Birisi ona çarpmış ve elleri içgüdüsel olarak cebine gitmiş ve silah ateş alarak onu bacağından vurmuş."

"Ne zamandan beri *ceza* hukuku uyguluyorsunuz? Uzmanlık alanınızın şirketler olduğunu sanıyordum."

Kahretsin. "Öyle, öyle. Bu davayı bir arkadaşım için alıyorum, karşılıksız." "Hmmm. *Arkadaşın* federal bir hapisanede iki ila beş yıl arasında

Eğer sabıkası yoksa hapse girebilir. Bunun hangi kısmında yardıma ihtiyacın var?

tam olarak?"

"Yalvarma kısmı. Kendisinden başka kimseye zarar vermedi." "Taşıma ruhsatı var mıydı?"

"Hayır..." Notlarıma baktım.

"O zaman savcılığın jüriyi, silahı bankaya *kendisinden* başka birine zarar vermek amacıyla taşıdığına ikna edeceğinden eminim. Teklif ettikleri anlaşmayı kabul et."

"Şey, ben..." Görevlendirme kağıdında ne yazdığına baktım. "Ya bu anlaşmayı çoktan reddettiysen?"

İçini çekti. "Savcılığı ara ve onu geri almaya çalış. Hayır derlerse, itiraz etme."

"*Yarışma yok* mu? Sen aklını mı kaçırdın?"

"*Öyle misin?* Ne tür bir şirket avukatı açık ve kapalı bir ceza davasını almayı kabul eder? Hem de oldukça deneyimsiz bir avukat..."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bu bir görev-" Öksürdüm. "Neyse boş ver. Bana itiraz etmememi söylemek, suçu kabul etmemi söylemekle hemen hemen aynı şeydir."

"Eğer durum böyle olsaydı, *suçunu kabul et* derdim." Sesi sinirlenmiş gibiydi. "*İtiraz etmemek* müvekkilinizin en iyi seçeneğidir ve her *gerçek* avukat bunu bilir. Baro sınavını geçtiğine emin misin?"

"Öyle olmasaydı LawyerChat'e katılmaya davet edilmezdim, değil mi?" Bu yalanla kalbimin acıdığını hissettim. "Ben sadece müvekkilimin hapis cezasına çarptırılmasını önlemeye çalışıyorum."

"O zaman *gerçekten* de şirket hukukuna devam etmelisin." Sesinde bir gülümseme vardı. "Müvekkiliniz hapse girecek ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Davasıyla ilgili tartışılacak tek şey orada *ne kadar* kalacağı. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? *Suçlu* ve *suçsuz* arasındaki fark konusunda size ders vermeme gerek var mı?"

Gözlerimi devirdim ve dosyayı kaldırdım. "Her zamanki gibi küçümseyici yardımınız için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," dedi. "Size önemli bir şey sormam gerekiyor."

"Davam hakkında mı?"

"Hayır." Kısık bir kahkaha attı. "Neye benziyorsun?"

"*Neye?*" Sesimi zar zor duyabiliyordum. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Seni bir daha görme şansım olmayacağı için bilmek istiyorum. *Neye benziyorsun?*"

Ayağa kalktım ve aynanın karşısına geçerek gözlerimin yansımamda gezinmesine izin verdim. "Buna nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değilim..." Cevap vermem gerekiyordu.

Konuyu değiştir, çabuk. Son birkaç aydır çıktığı kızlarla ilgili bana anlattıklarına bakılırsa, kesinlikle en çok sevdiği, ilgisini çeken bir tipi vardı: Sarışın, hafif kıvrımlı, dolgun dudaklı.

Ben.

Birçok kez neye benzediğini hayal etmeye çalışmıştım. Koyu saçlı, belki? Kirli sarışın? Derin yeşil gözlerle öpüşmek için yapılmış bir ağız? Altılı, hayır, yalamaya müsait bir V'ye doğru inen *sekiz* paket?

Her gün çalıştığından bahsediyor.

Onun çekici olduğundan emindim - o arkadaşlık sitelerinde bu kadar çok kadın ona katlandığına göre öyle olmalıydı, ama zihnim ne zaman bir resim çizse, kendimi onu tamamen yanlış anladığıma ikna ediyordum.

"Biliyor musun?" Düşüncelerimden sıyrılarak söyledim. "Bir şeyleri tarif etmekte hiç iyi olamadım. *Sen* neye benziyorsun?"

"Seni becermek isteyen bir adama benziyorum."

Karıncalanmalar omurgamda aşağı yukarı dolaştı. "Bu bir tanımlama değil..." "Saçın ne renk?" Sesi eğlenmiş gibi gelmiyordu ve ben de onun

bu gece konuşmayı benim yönetmeme izin vermeyecekti.

"Kırmızı." Topuzumun etrafındaki bandı çektim ve sarı saç tellerinin omuzlarıma düşmesine izin verdim.

"Ne kadar uzun?"

"Kısa..."

"Hmmm. Peki ya gözlerin?"

Mavi ve gri irislerime baktım. "Yeşil, açık yeşil."

"Çillerin var mı?"

"Hayır." En azından bu kısmı doğrudu. "Peki ya dudakların?"

"Ne kadar ince ya da kalın olduklarını bilmek ister misin?"

"Sikimin etrafına sarılınca nasıl görüneceklerini bilmek istiyorum." Nefesim kesildi.

"Bu gece utangaç mı oynuyorsun?" Buz küpleri arka plandaki bardağa çarparak şıngırdadı. "Sikimin ne kadarını ağzına alabileceğini düşünüyorsun?"

Sessiz kaldım ve nefes alışım yavaşlamaya başladı.

"Alyssa?" Sesi yumuşaktı. "Bana cevap verecek misin?"

"Hiç yapmadığınız bir şey hakkında tahminde bulunmak zordur." Derin bir nefes aldığını duydum ve hat tamamen sessizleşti.

Bana geçmişte hiç oral seks yapmadan erkek arkadaşlarımla seks yapmayı nasıl başardığımı soracağını düşünmüştüm ama sormadı.

"Hmmm. Doğuştan kıvılcık saçlı mısın?"

"Ne fark eder ki?" Yatağıma doğru ilerledim. "Belli ki senin tipin değilim."

"Benim bir *tercihim* var, bir tipim değil ve ağzına başka bir erkeğin sikini hiç almamış akıllı ağızlı bir kıvılcık saçlı istisna."

Başparmağımı külotumun altına soktum ve çarşafın altına kaymadan önce külotumu çıkardım. "Tam bir bakire olmamam çok kötü, değil mi?"

"Ben bakireleri sikmem." Durakladı. "Ama seninle hiç sevişmediğimizi düşünürsek, sen de bir bakire olabilirsin."

Islaklık kalçalarımın altına kaydığını ve meme uçlarımda sertleştiğini hissettim. "Hiç sanmıyorum."

"Seninle sadece telefonda konuşabilmekten bıktım, Alyssa..." Sessizlik.

"Seni görmem gerek..." Sesi gergindi. "Seni becermem *gerek*..."

"*Thoreau*..."

"Hayır, *beni dinle*." Ses tonu bir uyarıydı. "İçinin derinliklerine gömülmem, sen adımı -*gerçek* adımı- haykırırken amının sikimin etrafında zonkladığını hissetmem gerekiyor."

Bir eli karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasına indi ve parmakları klitorisimi tıngırdatmaya başladı. Önce yavaş, sonra daha hızlı, kulağıma gelen ağır nefeslerinin her sesiyle daha hızlı.

"Sana karşı çok sabırlı davrandım..." Sesi kesildi. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır..."

"Evet," dedi. "Amının ne kadar ıslanabileceğini, bana binerken memelerini emdiğimde ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını hayal etmekten yoruldum... Seni masamın üzerine yatırıp nefes alamayana kadar becerdiğimde saçlarını ne kadar sert çekeceğimi hayal etmekten *yoruldum*..."

Gözlerimi kapadım, diğer elimin göğsümü sıkmasına, başparmağımın meme ucumu çimdiklemesine izin verdim.

"Aklını başına toplaman için sana iki hafta veriyorum..." "Ne?"

"İki hafta," diye fısıldadı. "İşte o zaman sen ve ben yüz yüze görüşeceğiz ve ben senin her santimini sahipleneceğim."

"Yapamam... Bunu kabul edemem..."

"Yapacaksın." Nefes alış veriş i artık benimkiyle senkronize olmuştu. "Ve bunu yaptığın anda beni davet edeceksin ve ben de sana son altı ay boyunca benimle dalga geçtiğin her şeyi hatırlatacağım."

Nutkum tutulmuştu. Klitorisim parmağımın her sürtünmesiyle şişiyordu ve nefeslerim gittikçe kısalıyordu.

"İlk başta nazik olacağım," diye fısıldadı, "özellikle de sikimi ağzına sokup saçlarını çektiğimde, sana tam olarak nasıl emilmesinden hoşlandığımı gösterdiğimde."

"Dur..." Nefes nefese kalmıştım. "Lütfen..."

"Dur..." "Güven bana, yapmayacağım."

"Thoreau..." Bacaklarım titriyordu.

"Artık seninle sadece konuşamam. Seni hissetmeliyim, seni tatmalıyım. İki haftaya evet deyin..."

Dudağımı ısırdım, tekrar söylerse, bir kez daha sorarsa evet diyeceğimi biliyordum.

"Alyssa..." Yalvarıyordu.

Boşalmama saniyeler kalmıştı, "Evet!" diye bağırmama saniyeler kalmıştı. Evet! Evet!"

"İki hafta içinde seni becermeme izin vereceğine söz ver..."

Ağzım sanki onun emrindeymiş gibi alt dudağımı serbest bıraktı ve evet demeye hazırlandı ama telefonu kapattım.

Gözlerimi kapalı tutarak yatağ a uzandım ve onun duyamayacağı üç evet diye bağırırken orgazm dalgalarının içimden geçmesine izin verdim. Sonunda titremem durduğ unda, yuvarlandım ve bir yastık kapıp göğsüme çektim. Kendimi uyumaya zorlayamadan telefonumun çaldığını duydum. Ben.

Thoreau'dan bir mesajdı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. On dört gün."

****Alıntının sonu****

Reasonable Doubt #1 şu anda tüm platformlarda ÜCRETSİZ ve serinin tamamı (1-3. Bölümler) artık [tam](#) seri [kutulu set](#) halinde mevcut!

Ayrıca Whitney G.

Posta listemin bir parçası olmak ve yayın tarihlerinden ve özel tekliflerden haberdar olmak için lütfen bu [bağlantı](#) üzerinden kaydolun.

Türbülans
Saygılarımla, Carter
Saygılarımla,
Arizona

[*Makul Şüphe Tam Seri*](#)

[Makul Şüphe #1](#)

[Makul Şüphe #2](#)

[Makul Şüphe #3](#)

[*The Layover: Bir*](#)
[*Novella Hayat Ortası*](#)
Aşk Serisi: [Hayatın](#)
[Ortasında Aşk](#)
[Orta Hayat Aşk: Sonunda](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.